VP MAGAZIN

nr.4

Foileton

virtual-project.eu

Foileton TRACIA MAGAZIN

Continuă în noua formulă

VP MAGAZIN

Vă veți întâlni cu foiletoane vechi şi noi, traduceri inedite în premieră şi multe surprize!

VP Magazin

numărul 4 - Mai 2014

România Pitorească
Mocănița
-un tren de poveste-

Expediții şi Exploratori
Thor Heyerdahl
Expedițiile RA
Ultima parte

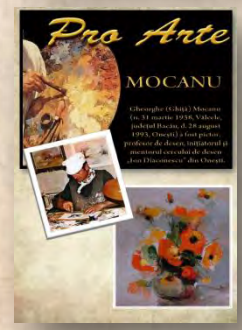

ProArte
Florile lui
Ghiță Mocanu
II

Keith Douglass
Atacă! Atacă! Atacă!
Partea a III-a

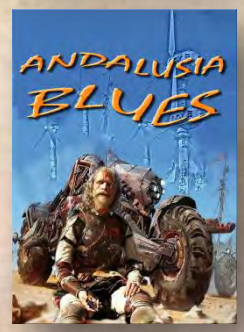

Don Simon
Andalusia Blues

Special
Sergiu Someşan
Tocăniță de înger
cu smântână

Lucian Dragos
Bogdan
Un bilet de plecare
de pe Søregaard

Aripi
Pierre Clostermann
Marele Circ
Ep 1

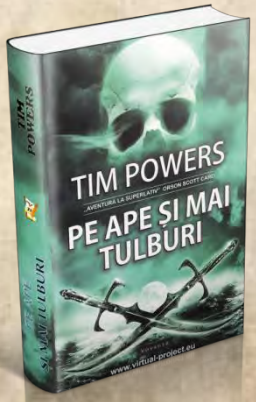

Tim Powers
Pe ape şi mai
tulburi
Capitolele 9-10

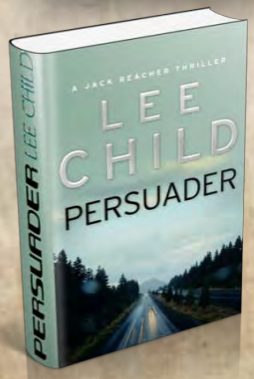

Lee Child
Persuader
Capitolele 8-9

VP Magazin

„MOCĂNIȚA”

- UN TREN DE POVESTE -

Mocăniță = tren pe linie îngustă, care circulă prin zonele de munte, adesea tractată de locomotive cu aburi.

Linia ferată industrială cu ecartament îngust Brad-Crișcior

monument istoric (HD-II-a-B-20927)

Construită în **1906-1907** de **Asociația Minieră „Ruda 12 apostoli”**, este atestată ca fiind ***cea mai veche linie ferată minieră cu ecartament îngust din România***, folosită în scop industrial și de agrement.

Trenul pentru ecartament îngust care face legătura între Brad și Crișcior a reprezentat, până în anii ’70, principalul mijloc de transport al ortacilor din zona Bradului către exploatarea minieră de la Gura Barza.

Aproape 30 de ani *Mocănița* a fost oprită și a ajuns un tren de poveste, o legendă transmisă de la bunici la nepoți, la fel ca și balada Miorița. Chiar și adulții își amintesc cu drag că au circulat odată cu *Mocănița*, iar copiii sunt cei mai încântați de ceea ce lor li se pare ca este un trenulețul dintr-un parc de distracții. Dimensiunea redusă a trenului și mobilierul care pare a fi miniatural îi fascinează pe micuții care reprezintă, de fapt, publicul-țintă al acestor călătorii de agrement.

Trenuleţul din Ţara Moţilor ar fi dispărut dacă un cetăţean austriac nu ar fi decis să investească în reabilitarea lui şi să transforme legenda *Mocăniţei* în ceva concret, de care se bucură mai ales copiii. Trenul cu patru vagoane, care circulă cu maximum 30 de kilometri la oră, a fost reabilitat de **Georg Hocevar**, un austriac „adoptat" de localnicii din Crişcior.

Începând din 2007 locomotiva cu abur a *Mocăniţei*, s-a auzit din nou printre munţi.

În prezent circulă de sărbători (Paşti şi Crăciun), sau pentru grupuri organizate.

Linia păstrată în prezent, atinge o lungime de 6175 m, având un ecartament de 760 mm, distanţa fiind parcursă în aproximativ 30 de minute.

Alte căi ferate înguste funcţionale din ţară:

- Mocăniţa Câmpeni-Abrud, jud. Alba
- Calea ferată îngustă industrială de la E.M. Lonea din Petrila, jud. Hunedoara
- Calea ferată îngustă industrială de la cariera de calcar de lângă mănăstirea Bistriţa şi uzina chimică Râureni de lângă Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
- Calea ferată îngustă industrială între cariera de calcar Moroeni şi Fieni, jud. Dâmboviţa
- Mocăniţa Vişeul de Sus, jud. Maramureş
- Mocăniţa Comandău-Covasna, jud. Covasna
- Mocăniţa Moldoviţa, jud. Suceava
- Mocăniţa Sibiu-Agnita, jud. Sibiu
- Mocăniţa Sovata-Târgu Mureş-Band-Lechinţa, jud. Mureş

Pro Arte

MOCANU

Gheorghe (Ghiță) Mocanu (n. 31 martie 1938, Vâlcele, județul Bacău, d. 28 august 1993, Onești) a fost pictor, profesor de desen, inițiatorul și mentorul cercului de desen „Ion Diaconescu” din Onești.

ANDALUSIA BLUES

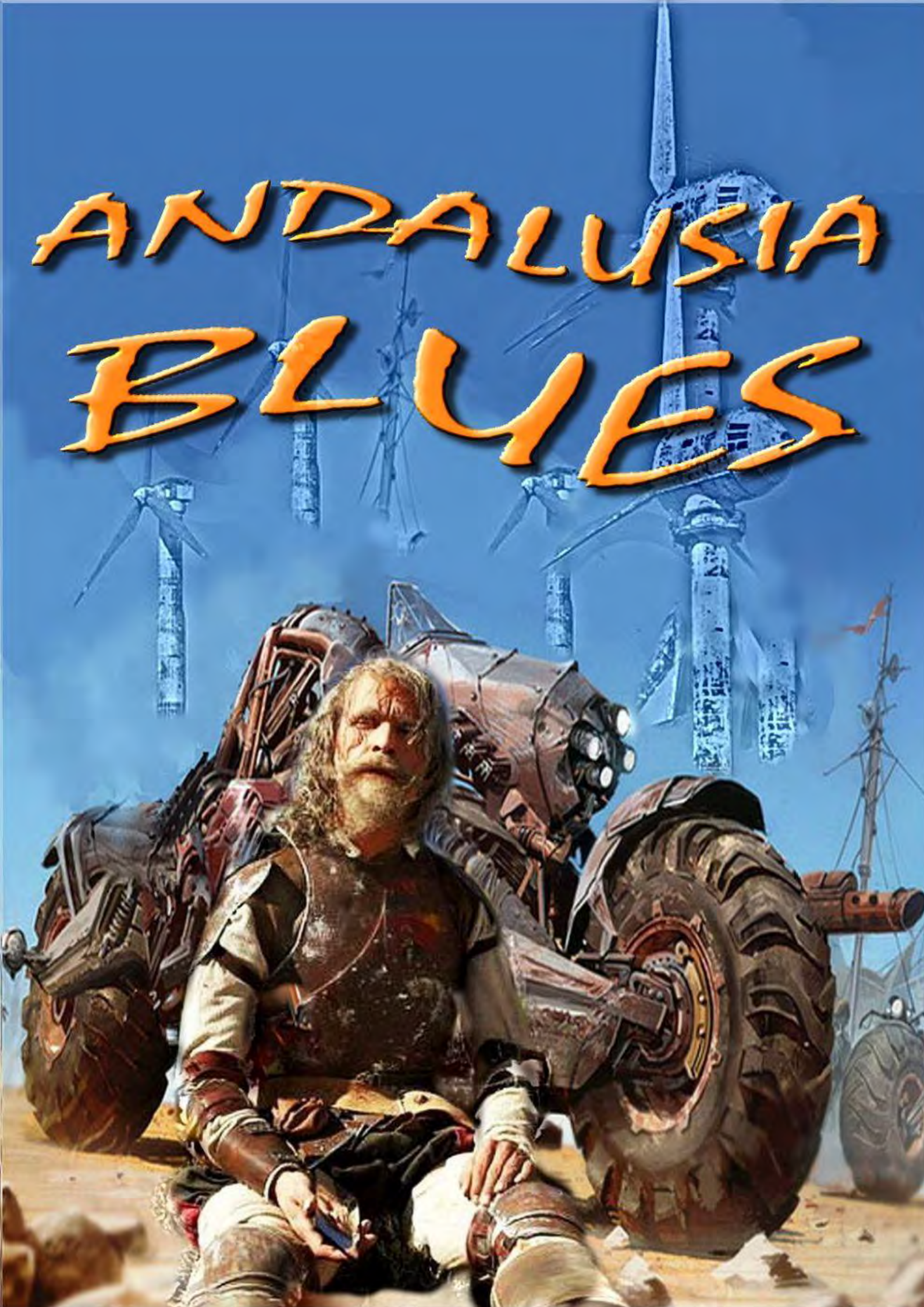

Căutătorii SF-ului pierdut

...dintr-un TOP SF 2003

Don Simon

ANDALUSIA BLUES

Miroase tare a iasomie. Aşa miroase Andalusia.

Se spune că Dumnezeu, la începutul Lucrării Sale, sătul de îngemănarea albastrului cu albastru, a făcut promontoriul Andalusia şi mirosul de iasomie, apoi toate celelalte, aşa cum stă scris.

Din goana unui Suzuki se văd mai bine colinele statului inchizitorial. Nu exista colină în Andalusia pe care să nu fi ars o cruce. Este un ciudat amestec de frumos şi grotesc, de rai şi purgatoriu, o împletitură a ceea ce a conceput Dumnezeu şi a ceea ce şi-a imaginat omul crezând în aproape-dumnezeirea lui.

1. SANTA ANA

Nu se poate să nu remarci Santa Ana, deşi nu pare cine ştie ce mare scofală de localitate. Este mai degrabă un sat prăpădit, fără importanță, la fel de insignifiant ca şi cei câțiva oameni care se mai încumetă să mai stea în clădirile mâncate de cancerul războiului civil. Aici iasomia este mai viguroasa şi miroase mai tare. Are rădăcinile bine ancorate în pământul revigorat de carnea comisarilor inchizitoriali şi a polițiilor regale. Aici, la Santa Ana, dacă pui urechea pe pământul negru încă mai poți auzi urlete şi arme descărcându-se. Câțiva ani buni după încetarea războiului, atât credincioşii din Espagna, cât şi cei din Andalusia au venit să-şi facă penitențele. Au aprins lumânări şi s-au rugat, s-au uitat chiorâş unii la alții, apoi s-au rugat din nou, însă asta nu a înviat pe nimeni şi granița a rămas graniță. Dumnezeu a ascultat sau nu bolboroseala lor patetică, problema Lui. După o vreme interesul pentru localitate a scăzut, ca mai apoi să piară definitiv. Santa Ana a rămas să miroasă singură iasomia de pe malurile Guadalquivirului, să pompeze puternic vin de pe coastele colinelor, în cea mai nebunească şi mai netrebnica terapie împotriva propriei slăbiciuni. A rămas cu mâna ei de bărbați abrutizați, cu femeile umblând desculțe, despletite şi şleampete, în cel mai dezolant tablou impresionist. A rămas să zacă, să simtă NIMICUL înecând-o.

Câțiva ani a dispărut de pe hartă ca şi când n-ar mai fi existat. Până în ziua când...

2. MANIFESTUL LUI DON QUIJOTE CĂTRE NOUA INCHIZIȚIE

Înalte şi PreaLuminate Figuri,

Aş vrea să vă spun următoarele

De când s-a federalizat Espagna şi de când Andalusia a trecut ca o dobitoacă mare şi păroasă de partea voastră (oare prin voința ei?), nimica bun nu s-a întâmplat. Aflați dară, de la un simplu

amărăştean, că ce faceţi voi nu este lucrare, cu atât mai puţin o lucrare pe placul Domnului. Dacă acuma aţi fi în faţa Lui v-ar scuipa între ochi. Nu se face dragoste de Dumnezeu cu anasâna.

Vă cer scuze că mă exprim atât de dezlânat şi de îndrăzneţ, însă rădăcina mea ca om se află adânc înfiptă în patrie şi mă îneacă furia de prostia dumneavoastră. Este drept că sunt un ţăran ceva mai instruit, însă în panoplia realizărilor mele stă o bătaie bună dată unora dintre soldaţii administraţiei instituită de voi, fapt ce mi-a adus pe loc titlul de Mare Compeador al Răzbunării. Păi n-am putut sta deoparte să văd cum o crucifică pe dona Ignes, care a zis că Inchiziţia seamănă cu un Munte al lui Venus hămesit. După câte ştiu eu, Constituţia încă mai e valabilă şi-n ea stă scris că omul se poate exprima liber. Ce sunteţi voi să omorâţi conştiinţa individuală? Nazişti? Comunişti? Imperialişti? Evrei? Congelatoare? Becuri de 500 W? Că dacă ucideţi individualitatea, atunci suprimaţi şi conştiinţa colectivă. Toate precedentele din istorie sunt exemple proaste din care voi n-aţi învăţat nimica, însă, vorba unui bun prieten al meu: 'o să-i împuşte cineva şi pe ăştia.' Să nu uitaţi asta!

Mâine, poimâine intra chinezii în Europa. Să văd atunci ce o să faceţi.

Chipuri de semizei bolnavi,

– omul se face din dragoste şi din Dumnezeu;

– omul trăieşte puţin, se instruieşte şi mai puţin şi plăteşte o grămadă de taxe;

– dacă are noroc, face dragoste devreme;

– omul se bizuie pe noroc;

– dacă n-are noroc cu dragostea (vedeţi mai sus), descoperă narcisismul (se masturbează, adică);

– după ce trece epoca şi destrăbălarea hormonală, se maturizează în credinţă;

– omul vorbeşte cu Dumnezeu în apusul vieţii lui, aşa că, prăpădiţilor, la ce-l mai amărâţi şi voi?

PreaFericite Feţe de Cur

– să nu v-apropiaţi de Dulcineea mea şi nici de satul Toboso, că ştiu că aveţi mâna lungă, iar mie nu-mi face nicio plăcere să mă întorc printre voi;

– ştiu că voi fi declarat persona non grata, însă am să vă fac zile fripte, pentru că am aşa o putere, încât numai dacă dau o băşină simt ca o să vă rup la toţi picioarele;

– sper să vă pişaţi pe voi în toate nopţile în care o să vin să vă bântui.

Punct.

Şi acum tu, Şef al proştilor.

SUBTITLU: Torquemada, sau cum te-o chema acuma,

– am auzit că atunci când erai militar te-ai lovit la cap pe undeva prin Kosovo; păi ce mă-ta-n cur căutai acolo dacă patria îţi era la-ndemână aşteptând să-i fii recunoscător că te-a fătat?

– ne-am mai întâlnit într-o viaţă anterioară;

– tu faci apologia prostiei, iar eu pe cea a 'nebuniei' cu care te-am înfrânt (şi te voi mai înfrânge);

– umblă vorba că-ţi laşi căcănarii să facă dragoste între ei, sau poate şi tu eşti robul liberalismului sexual?

– ce eşti tu, vită a Andalusiei?, cuvântul lui Dumnezeu sau ce?

Punct şi iar punct. Virgulă,

Mă semnez,
don Quijote
Compeador Răzbunător

P.S. Scuzaţi-mă că am scris cu două culori.

3. PRELUDIUL LUPTEI

... don Quijote, demonul Espagnei, călare pe un Suzuki model '23, a trecut prin Santa Ana la vremea amiezii. S-a oprit pentru scurtă vreme în faţa catedralei, din care nu mai rămăsese decât frontonul, a descălecat, a sărutat treptele din marmură, şi-a smuls lanţul de la gât - la capătul căruia atârna un Christ de fildeş, l-a aşezat pios jos, a încălecat motocicleta şi a tăiat-o peste graniţă, în Andalusia.

Dezmeticiţi de tunetul motorului ca dintr-un frison, încă cu remanenţa inconfundabilă a

bombardierelor zguduindu-le memoria, câțiva localnici s-au întors să-l privească. I-au văzut barba încâlcita, ieşită de sub coiful din oțel de Cordoba, armura încinsă sub burta de foc a arşiței de mai şi i-au simțit mirosul, pătruns în cel al iasomiei, ceva amestecat între ulei încins şi benzină, i-au văzut panaşul *(în culorile Dulcineei)* rosu-violet înfipt în garda coifului şi, atât cât i-a lăsat băutura răpusă până la acea oră, au admirat uluiți ansamblul om-motocicletă ca pe cea mai belicoasa personificare a unui jocker al Creației.

Mai rămăsese ceva în urma cavalerului, şi anume mirosul de bitum, până atunci neştiut, mai degrabă uitat, dezvelit din amorțeală de pneurile motocicletei. Şi el mai rămăsese să inducă întrebări în uluirea şi aşa deplină a amărâților din Santa Ana.

Aerul continua să atârne, întreg în mirosuri şi să tremure, pentru că dinspre nord îşi făcură apariția polițiile regale. Oamenii îşi doriră cu ardoare ca totul să fie o simplă iluzie şi ei să zacă în nimicnicie, ca şi până atunci, însă nu era o iluzie. Nu era. Se treziră brusc spectatorii unei scene aberante. Un zănatic în armură, dincolo de Guadalquivir, sfida polițiştii. Ei, la mijloc. Din spectatori se treziră figuranți, într-un despotic film interactiv. Uitară mirosurile, fugiră, ridicară praful în picioare căutându-şi disperați lojele de spectatori.

Neînțelegând.

Don Quijote oprise motorul şi îşi ridicase viziera. Stătea crăcănat chiar în mijlocul şoselei. O caricatură *(halal paradox al cuvintelor!)* maiestuoasă.

În Santa Ana, dincoace de Guadalquivir, în Espagna, o duzină de polițişti aştepta...

4. SCRISOARE CĂTRE DULCINEEA

Madona a visurilor mele,

A trebuit să fug din nou din brațele tale pline de dragoste în sublima şi decadenta Andalusie. Nu ai nicio vină. De vină este soarta mea nenorocită şi aproape-imposibilitatea iubirii noastre.

Mai am puțin, dragostea mea şi împlinesc patruzeci de ani. Fiecare zi mă cocoşează, dar îmi înnobilează sentimentele pentru tine.

Să nu crezi că am uitat:

– când am făcut dragoste întâia oară (la sud de satul tău, Toboso);

– că aveam nisip peste tot şi când zic peste tot, înseamnă peste tot;

– că doar cu o zi mai înainte dărâmasem un cubilou vechi al oțelăriei regale;

– că uitasem să-mi rad barba încărunțită;

– că bătusem un câine care-mi muşcase anvelopa din spate a Rocinantei;

– că ținusem un discurs despre povara şi stupiditatea federalizării Espagnei, apoi o scurtă trecere în revistă a impactului nenorocit pe care-l suferise noul foetus autonom (Andalusia) dominat de Inchiziție;

– că am uitat să folosesc un prezervativ.

Sfântă şi lacomă bântuitoare a viselor mele erotice,

Miroseai a iasomie şi asta mi-a amintit de Andalusia, de regiunea mea natală, astfel ca atunci, când am făcut dragoste întâia oară, am avut senzația năucitoare că m-am culcat cu propriile amintiri.

M-am simțit împlinit.

Lacomă doritoare de mine,

Am fugit, dar nu de tine.

Ştii bine ca polițiile regale îmi poartă sâmbetele, joile, lunile şi vinerile. În zilele astea nu pot să suflu.

Când eram copil urmăream 'Babylon Blue' - şcoala hormonală şi mi te imaginăm în fel şi chip. Poate te cunosc de când eram copil, nu ştiu. Ce joc secret (divin?) ne-a împiedicat să ne cunoaştem până acuma?

Polițiile regale îmi poartă şi zilele de marți, miercurile şi duminicile.

Înger al trecutului, prezentului şi viitorului meu,

Te-am părăsit din două motive:

– că nu vreau să zac în temnițele juan-carlosiste;

– că am un scop nobil care mă chinuie, însă pe care nu-l pot defini încă.

Mă duc să mă bat cu Satan, cu balaurii şi cu 'Noua' Inchiziție, cel mai represiv şi mai stupid nou-născut al omenirii. Aşteaptă-mă, speranța mea şi nu mă urmări.

Te iubesc. Punct şi

mă semnez,
don Quijote
Compeadorul Iubirii

P.S. Nu uita să-mi speli şosetele pe care le-am lăsat la tine.

5. 'LUPTA'

... ordine.

— Manchegule, fir-ai al dracului să fii!

Ofițerul o spusese cu năduf, cu tot năduful acumulat de-a lungul şi de-a latul Espagnei, în urmărirea dementului 'omorâtor de balauri'. Visul său se spulberase. Tânjise să-l prindă, să-l dezbrace, să-i scoată armura care încă mai păstra funinginea şi să-i umple curul cu bocanci. Visul rămăsese vis. Dincolo începea Andalusia, statul inchizitorial. Dincolo începea ' lumea de fier'. Pe măsură ce dospea toate astea, starea de neputință începea să se atrofieze lăsând loc unui alt gând care aproape îl făcu să zâmbească. Ofițerul superior Allecante Madras y Solon îşi îndrepta vestonul plin de fireturi aurii şi praf. În spatele său trăgătorul de elită Vargas îi şopti strepezit:

— De la distanța asta pot să-l nimeresc drept în buric, domnule maior. Sau chiar mai jos.

Allecante zâmbi.

— Nu, ar însemna o violare a graniței, prietene. Stai liniştit. Oricum, prostul a căzut din lac direct în puț. Ăia din Andalusia ard oamenii numai pentru o vorbă aiurea. Imaginează-ți ce le fac piromanilor.

Polițiştii auziră răspunsul şi râseră decent, de convenință. Nici la ei popii nu erau mai breji, poate mai îngăduitori. Sub adăpostul uniformei se simțeau oarecum în siguranță. Erau uneltele monarhiei constituționale, ale regatului ereditar, ale despotismului crunt imprimat de miniştrii călugări. Se simțeau oarecum în siguranță, însă nu-şi puteau permite comentarii. Niciodată nu se ştia cum pot fi interpretate. Suprastructura, mai ales de la război încoace, devenise represivă. Represivitatea se vădise eficientă pentru interesele Hispanității, pentru că înecase revoltele şi tendința de desprindere a altor regiuni.

Pe fețele lor flutura zâmbetul.

Dincolo, de pe malul celălalt al Guadalquivirului, el fu primit de retinele dilatate de nimic ale cavalerului. Don Quijote stătea gata să explodeze. Îl înjuraseră. Asta îl făcea să... Ah! Dacă ar fi avut ceva în ochi, nişte laseri, ceva, *(că şi broasca, dacă ar fi zburat ...)* ce mare desfătare i-ar fi pricinuit imaginea lor cu pielea în vine şi cu un morman de muşte peste ei.

Cavalerul căuta vorbe grele, cele mai grele cuvinte care pot fi spuse, scormonea în sacul memoriei, le răstălmăcea cu atenție. Gândul că îl înjuraseră ca pe un borfaş îl înnebunea.

Îşi scoase din teaca de piele atârnata *(după modelul samurailor)* la spate lancea telescopică, o armă şi legă eşarfa răzbunării lângă vârful ascuțit ca briciul, sărută mătasea, încă în căutarea cuvintelor-tonă şi se îndreptă, atât cât îi permitea armura, spre pod.

— Haideți încoace, căcăcioşilor! Hai să vă tai boaşele!

Allecante râse cu gura până la urechi.

— Cu aia? întreba ironic. Păi mai bine ți-ai baga-o-n cur.

Cavalerul păli şi mai tare. Mai făcu câțiva paşi, cu soarele în creştet şi cu o durere aproape insuportabilă în degetele picioarelor strânse ca într-o menghină în cizmele din piele de crocodil. Se opri ca să rumege afrontul. Era mai dur decât orice durere fizică.

— Laşilor, urlă spre polițiştii care se îmbarcau în blindatele uşoare, 'tu-vă mumă-n cur!

Însă ei nu mai auziră vocea isterizată. Întoarseră şi plecară spre nord, iar dincolo de ei don Quijote văzu *(cine zice că Espagna nu are un Nessie al ei?)* colinele strălucind în verde, alb şi funingine.

VP MAGAZIN

Balaurul ardea mocnit şi negreala măruntaielor se ridică drept între țâțele cerului. În jurul lui oamenii se agitau ca furnicile încercând să atenueze agonia plăsmuirii neantului, mici şi neputincioşi şi de milioane de ori mai ancorați în noroiul în care îşi tescuiau aproape-non-existenta.

Uită pe loc ura cu ochii țintă în vălătucii de fum negru. Se simțea împlinit.

Spiritul cavalerului pluti maiestuos pe deasupra oamenilor ca să-i înghită într-o matrice cât o coajă de nucă. Şi să-i sfideze.

Se apropie de motocicletă, în timp ce un fuior de curent rece îmbrățişa razant şoseaua. Răsuci cheia în contact, iar blidajul Rocinantei se umplu de viață. Sângele balaurului curgea undeva în interior, în intimitatea motorului. Cavalerul avea un principiu: dacă prietenul pe care-l călăreşti este plin de vitalitate, atunci faima va veni de la sine. Aşa credea şi se simțea puternic ori de câte ori admira linia perfectă a tovarăşului de drum şi, mai ales, zumzetul lui înfundat asemănător cu vântul de mai linguşind tufele de *(Andalusie)* iasomie.

Trăsni dintr-o dată şi inima i se făcu cât un purice, însă spaima pieri repede, aşa cum dispare la toți eroii.

Cunoscuse odată un om care suda planetare. În mintea sa aşa şi-l imagină pe Dumnezeu: sudând planetarele gândurilor, obturând fracturile deschise ale neîmplinirii. Zgomotul făcut de munca omului era unul slab, *(aşa cum sunt toate zgomotele etichetei umane)* nimicnic. Nu se putea compara cu detunătura baritonală a lui Dumnezeu.

Mai trăsni o dată, însă don Quijote, pregătit, nu mai tresări. Dumnezeu îi vorbea. Îşi scoase coiful şi chiar în acea clipă începu să plouă. Picăturile erau mari şi răcoroase. Se loveau cu putere de asfalt.

Se mai întoarse o dată spre locul vitejiei sale fără seamăn şi nasul acvilin stărui spre punctul din zare unde focul încă mocnea. Adulmeca credul o urmă prea îndepărtată care întârzia să vină, în timp ce ploaia îl năpădi cu furie. Abia atunci ochii lui, limpezi ca lacurile de munte, se umplură cu adevărul a ceea ce mintea sa ucisese: o benzinărie.

6. SCRISOARE CĂTRE OFIȚERUL SUPERIOR ALLECANTE MADRAS Y SOLON

Domnule maior,

M-ați urmărit cu mare încăpățânare de-a lungul țării dumneavoastră şi mă bucur că n-ați avut succes, că altfel n-aveam cum să vă scriu. Ați fost un adversar demn o vreme, deşi în multe rânduri m-ați înfuriat peste măsură (să fie asta o strategie?), însă faptul că m-ați înjurat atât de țărăneşte, mă face să vă destitui pe loc din onorantul loc în care sunteți la gradul de căcănar şi umil neruşinat al monarhiei şi al clicii preoților.

Tu, neonorant adversar al meu,

Aş fi vrut să-ți reamintesc cum ai fost în stare să mă jigneşti, însă hârtia asta nu poate să suporte atâtea blasfemii pe care le-ai rostit cu gura ta fără buze. Chiar, unde-ți sunt buzele? S-au tocit ele, oare, de atâta pupat de cururi?

Căcănare caporal,

Câți oameni ai spânzurat de ... ca să-ți meriți medaliile care o să te bage-n pământ până la urmă?

Gata! Ți-am scris destul. Poate nici nu meritai, însă nu ştiu dacă o să ne mai vedem vreodată. Eu sper să nu.

Punct şi. Uite-aşa: .&

Duşman pe viață,
don Quijote

P.S. Respectul meu pentru dumneata sta cu pantalonii-n vine.

7. UNDE SE VA VEDEA CUM S-A ÎNFĂPTUIT ' REVOLUTIA'

VP MAGAZIN

Încotro? Uneori ştii când trebuie să te opreşti, alteori nu.

Era singur, cu gândurile lui, față în față cu Andalusia natală. Hăituiala, bătrâna de zece ani, nu prea îi lăsase timp să-şi judece destinul.

Când trebuie să mă opresc? Şi unde?

Lăsase în urma Espagna, țară unde descoperise iubirea şi ura, tara neasemuitelor comori, tara în care se afla fantasticul Museo del Prado şi Casa Cervantes, țara în care încă se desfăşurau minunatele coride, unde toreadorii şi taurii erau deopotrivă regi. În gură avea un gust amar pe care mirosul de *(Andalusie)* iasomie nu putea să-l şteargă. Zarea era plină de năluciri noroase şi funingine, subliniindu-i starea de nelinişte. Până şi Guadalquivirul mirosea altfel decât în amintirea sa. Malurile erau mai pline de vegetație, iar geana limpede a apei mai impurificată de cenuşa ereticilor. Indiferent unde te-ai fi uitat, că era Alimeria, Malaga, Tanger, Sevilla sau Cordoba, vedeai numai cruci arse. Aerul avea un iz ciudat în ploaia lui Dumnezeu, violent şi satanic.

Don Quijote îşi amintea cum până şi el, laolaltă cu toți locuitorii provinciei, fusese luat de valul 'revoluției'. Popii lucraseră concertat, ca nişte adevărați psihologi. Fusese o mare isterie dezbinarea de Espagna. Oamenii dărâmaseră simbolurile, aruncaseră statuile juancarlosiste în burta Mediteranei, apoi decapitaseră structurile locale. Ei făcuseră toate astea. Cum? Cine mai ştia. Fusese o beție continua şi o vânătoare continua. Toate neîmplinirile lor şi le vărsaseră pe vechiul sistem, iar beția luase sfârşit atunci când preoții instituiseră Noua Inchiziție. Tot oamenii fuseseră de vină. Năvăliseră ca proştii într-o altă era a suferinței, cea mai grotescă şi mai aberantă. Năvăliseră cu ochii albiți de ură într-o pseudo - epoca - neagră. Nu le luase mult timp trezirea. O grămadă dintre ei fusese arsă, apoi turma învățase de unde vine arsura biciului şi muşcătura de câine.

Doar Mesia ne-ar mai putea lecui.

Aşa se întâmplase despărțirea de Espagna.

8. SCRISOARE CĂTRE MARELE INCHIZITOR

Prea Onorabile Torquemada,

Dacă nu te-o chema aşa, ia-o ca pe o înjurătură.

Sper că ai primit manifestul meu şi mai sper că ți-a căzut cu greu la stomac.

Trebuie să ştii că mai degrabă Andalusia este a mea şi nu a ta. Să nu uiți asta nici în somn.

Mi-am amintit cu multă amărăciune cum ai prostit patria ca să iei puterea. Trebuie să recunosc că m-ai prostit până şi pe mine. Ai stat în chiloții lui Dumnezeu, iar nouă, obişnuiți să nu-L vedem, ne-a fost jena să ne uităm de unde-ți tragi inspirația discursurilor sforăitoare.

Stimată mârțoagă a Andalusiei,

Am auzit că ți-ai lăsat mustață şi cioc ca să nu ți se mai vadă pipota în care îndeşi toată suferința țării. Mai bucură-te de ea cât mai poți. Chinezii i-au bătut pe americani până s-au căcat pe ei şi acum au intrat peste ruşi. Vor invada Europa, mare căcănar. Îți vor îndesa în curul tău de mălai-mare exact patruzeci şi trei de lampioane roşii. Pe al patruzeci şi patrulea ți-l va îndesa Dumnezeu.

Fante şi responsabil cu dragostea între popi,

Poate că toate cuvintele mele îți vor părea amenințări fără rost. Poate că vei râde. Poate că e greu să vezi din Olimpul tău şi poate că, atunci când faci dragoste în sutană, nu-ți mai dai seama de realitate. Poate. Tu n-ai motocicletă şi nici nu omori balauri. Tu omori țara, nu ți-ar mai muri altul înainte!

Prea hămesită lipitoare,

Oare sângele tău negru nu s-a otrăvit îndeajuns cu atâta suferință pe care ai pricinuit-o? De ce nu te îneci cu un os de peşte?

Vei mai avea veşti de la mine.

don Quijote
Compeadorul Justițiar.

VP MAGAZIN

P.S. Din cauza ta, nici până în ziua de astăzi nu am act de proprietate pe pământul din La Mancha.

9. SCURTE LĂMURIRI DESPRE DULCINEEA

Cu gândul la un Mesia izbăvitor, Marele Rătăcitor începuse să creadă că, de fapt, Christos se întorsese cu adevărat pe pământ, că prea mare e suferința şi infatuarea preoților. Ideea năvălise în mintea sa înceţoşată şi devenise atât de puternică încât, pentru o vreme, ajunsese să uite că toate victoriile sale, modul de viață, felul de a interpreta realitatea, toate laolaltă ar fi trebuit închinate întru cinstirea numelui Neasemuitei. Discursul cucernic cu sine al manchegului era suficient de intens ca să nu mai aibă puterea să o vadă pe Dulcineea urmărindu-l cu binoclul din umbra tufelor de iasomie.

Țăranca din Toboso, grasă şi cu părul năclăit de fuga după neînduplecatul don Quijote, îşi muşcă buzele groase înciudată de aparenta lui lipsă de interes. Vremurile se schimbaseră, la fel şi odiseea nebunului de Cervantes. Dulcineea, în scurtele răgazuri când Alesul îşi spăla fața şi oboseala în oglindă apelor, când îşi pieptăna părul şi barba, alcătuia ode care proslăveau îndemânarea lui, tandrețea şi dragostea de care era în stare.

('Cai verzi pe pereți!' urlă conştiința)

Neîncrederea se cuibărise la sânul ei ca un şarpe. Vedea foarte clar cum cavalerul îi purta culorile, cum îşi urla victoriile amintindu-i numele… şi totuşi ceva nu mai era ca înainte. Femeia ştia că dacă evaluează dragostea cavalerului înseamnă că îi pune la îndoiala loialitatea. Crizele erau din ce în ce mai dese şi îşi luase obiceiul să se drogheze, deşi starea pasageră de aparentă dezbinare de realitate nu era suficientă, însă cannabisul îi reînvia în minte zilele când Neasemuitul îşi racorda sintetizatorul de voce pe frecvența unor clasici peste oasele cărora se aşezaseră o grămadă de ani şi nisip. Don Quijote iubea clasicii. Aşa era el, un nostalgic. Da, şi-l amintea foarte bine cântând, aşa cum îşi amintea nerăbdarea cu care îşi scotea armura coclită de ploi şi vânturi, trupul gol şi ciolănos, ochii albaştri în care se scufunda în timpul tăvălelii prin nisipurile Espagnei, pe toate şi le amintea. Când stare trecea, Dulcineea, cu mahmureala amintirii stăruind sub pleoape, se uita după cavaler şi nu-l mai vedea. Pe marginea balților unde cavalerul poposea nu mai rămâneau decât urmele anvelopelor şi petele de ulei ale Rocinantei.

('Rocinante, că era armasar'

'Ba Rocinanta era iapa', îi răspundea căpos Tristă Figura)

Ce se alege din dragostea oamenilor? Asta întrebare.

Dulcineea se teleporta pe locul următoarei escale a iubitului, căci îl ştia. În mintea ei, de țărăncuță, Dumnezeu îşi făcuse loc şi îi dăduse darul previziunii. Femeia îşi urma necontenit pornirea cu speranța că va veni acea zi când Neasemuitul îşi va întoarce din nou fața către ea. Din obiect al idolatrizării ajunsese doar o imagine prăfuită, însă măcar ceva mai avea, şi anume speranță.

10. SCRISOARE CĂTRE CHINEZI

Stimați domni chinezi,

Am aflat prin Rețea ca lumea ia atitudine ostilă la tendințele dvs. expansioniste, lucru cu care nu sunt de acord. A venit vremea, şi mă bucur că reuşiți, să puneți capăt secolului de sihăstrie americană în scaunul polițistului mondial. A venit vremea, spun, să instaurați acel 'comunism caldut' cu care ați reuşit să vă întrețineți şi să aveți cea mai semnificativă creştere economică. Ştiu că datorită embargoului la care ați fost supuşi, deşi ați utilizat intensiv suprafața țării, sacul resurselor a ajuns la fund şi de aceea nu va mai ajung granițele. Vă înțeleg. Păi ce-ar fi vrut gibonii imperialişti?

– Să vă înecați?

– Să piară una dintre cele mai vechi culturi?

– Să vă tăiați drâmbele?

– Să vă sufocați?

VP MAGAZIN

Păi ştiu aceşti 'domni', tinichigii ai soartei sărmanilor planetei, că voi mâncați câini cu usturoi?

Fraţi migdalați (nu este un termen peiorativ),

– Daţi-le la cap.

– Veniți şi la mine în Andalusia şi scoteți-ne din acest marasm neguros, că dobitocii care ne guvernează viețile au reinventat ceea ce în termeni generici poartă numele de Dark Age.

– Să se termine odată cu regii şi împărații, cu aceste instituții stupide şi perimate.

– Faceți o republică mondială unde să trăim toți în armonie.

– Desfiinţați monogamia şi hai să ne iubim pe ruptelea.

Iubite şi PreaOnorate Mare Dragon,

Dvs., care vă conduceți poporul cu atâta pricepere şi îl luminați cu inteligența specifică marilor conducători, ar trebui:

– să citiți rândurile mele (aş fi extrem de onorat);

– să ştiți că nu toată lumea vă este duşman;

– să mai ştiți că am o iubită, Dulcineea, în satul Toboso, pe care aş vrea s-o protejați împotriva trupelor dvs. (ştiți că, la război, violurile sunt inerente);

– să mă recunoaşteți dacă voi ajunge vreodată măcar la câțiva kilometri de dvs. (sunt uşor de recunoscut mai ales că sunt singurul om din Espagna şi Andalusia care călăreşte o motocicletă Suzuki);

– să credeți că am ajuns să vă iubesc, deşi nu vă cunosc, numai pentru ceea ce vreți să schimbați în lume.

Închei aici şi promit că vă voi mai scrie.

don Quijote
Marele Rătăcitor,

P.S. Mai aveți mult cu ruşii?

11. OBSESIA CAVALERULUI

'Omul este deasupra maşinilor. Domnul l-a înzestrat cu minte, braţe şi picioare. Omul nu trebuie să se lase suplinit de maşini. El are ceea ce maşinile nu au, adică inimă. Cu inima pot fi preîntâmpinate dezastrele. Maşinile nu au inimă să-L iubească pe Domnul, Dumnezeul nostru. Calea adevărată nu este căutarea uşurinței muncii, ci deschiderea inimii.'

Don Quijote subilinie tot paragraful şi scrise sub el cu majuscule: *'A DOUA PORUNCĂ A TESTAMENTULUI MODERN',* apoi închise laptopul. Stătea întins la umbră, lângă motocicletă şi se gândea la următoarele opt porunci cu care spera să îndrepte omenirea. Ideea alcătuirii unui decalog îi venise odată cu gândul că Mesia revenise cu adevărat, că altfel nu se poate. Sunt semne. Se chinuia să le adapteze la cerințele realității, *(ancora realității lui era de mult în derivă)* să I le prezinte lui Christos şi să-L întrebe ce părere are. I se părea un demers formidabil, o încununare a căutărilor lui fără de sfârşit, cât despre cea de-a doua poruncă, tot recitind-o, ajunsese un paradox pe care nici chiar el nu mai putea să-l înțeleagă. Se gândi: dacă eu am braţe, minte şi picioare, de ce să mai apelez la Rocinanta şi la informația din Rețea?

Deschise din nou fişierul şi desenă un semn de întrebare în dreptul paragrafului, apoi reciti prima poruncă.

'Sa iubeşti. Este în firea ta să iubeşti, căci aşa a lăsat Domnul. Nimeni nu trece deasupra Iubirii, pentru El şi pentru semeni deopotrivă.'

E minunată această poruncă, gândea don Quijote, fiind foarte convins că *Iluminarea* stăruise deasupra atât timp cât putuse să scrie stângaci şi nervos cuvintele.

Se concentră asupra ciocănitului din spatele pădurii de portocali. Acum era mult mai clar. Cavalerul se ridică, încălecă cu greu motocicleta şi răsuci cheia în contact. Urletul motorului năuci valea.

Departe, după un colț de stâncă, femeia Dulcineea lăsă binoclul jos oftând şi-şi şterse sudoarea pe mâneca tricoului. Avea ochii injectați de concentrare şi drog. Îl putea vedea foarte bine şi aşa, înfruntând grohotişul bolovănos călare pe Rocinante…

('Pe Rocinanta, că e iapa')

VP MAGAZIN

Călugării, în număr de zece, întinseră omul pe cruce şi-i legară mâinile, apoi picioarele. Unul dintre ei scoase dintr-o lădiță, aproape cu evlavie, un ciocan ruginit şi nişte piroane de bronz. Se aşeză în genunchi deasupra omului şi aşteptă semnalul. Tocmai atunci năvăli don Quijote printre ei ca un uragan, urlând ca o fiară.

— Diavolilor! urlă.

Călugării erau atât de uluiți încât, câteva clipe, niciunul nu mişcă. Tot cavalerul rupse tăcerea.

— Luați-vă labele murdare de pe El, căcănarilor!

Împunse aerul cu lancea spre călugărul cu ciocanul în mâna, însă acesta evită elegant lovitură puternică printr-o manevră în subspațiu. Dispăru din terenul de țintă şi apăru câțiva metri mai la nord. Era tulburat, cu fața încordată de teroare.

Lancea vâjâia prin aer încercând să dibuie mantiile negre, însă călugării stăpâneau bine tehnologia transmutării şi reuşiră să se adune undeva, mai departe. Şuşotiră între ei, apoi dispărură de tot.

Don Quijote cercetă atent terenul şi, văzând că duşmanul fugise, se apropie de omul răstignit şi-i taie legăturile cu vârful lancei.

— Eşti liber, Stăpân al meu.

Omul se ridică greoi, sub privirile scormonitoare ale cavalerului.

— Mulțumesc, străine. Dacă n-ai fi fost tu…

— Nu te grăbi să-mi mulțumeşti. Eu se cade să mulțumesc cerului că mi-a acordat onoarea să salvez pe Acela care să mă salveze şi să mai salveze şi restul omenirii de cenuşa din suflete.

Omul surâse. Avea o înfățişare bonomă, patru cozi groase, legate la spate, o față rotundă ca o lună plină şi o mustață subțire.

— Nu sunt cel pe care-l aştepți.

— Cum?! Nu eşti Christos?

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, însă nu.

— Păi atunci, de ce te-au întins pe cruce.

— Că sunt eretic. Îmi zice Estramadura.

— Cine îți zice?

— Numele, asta mi-e numele. Sancho Estramadura.

— Doamne! îşi puse cavalerul mâna în dreptul inimii şi furia de-o clipă îi dispăru ca prin farmec. Doamne, îți mulțumesc din toată inima.

12. A DOUA SCRISOARE CĂTRE DULCINEEA

Prea credincioasa mea iubită,

Duc dorul zilelor când îți respiram aerul şi mai duc dorul nopților de tăvăleală nebună prin praful Espagnei. Acele zile, nopți, au fost cele mai grozave din viața mea. N-am ştiut ce-nseamnă dragostea până te-am cunoscut, pentru că, în fapt, eşti singura femeie din viața mea şi aşa o să rămâi.

Te rog să-i notezi pe cei care îndrăznesc să se lege de tine cât lipsesc eu, că îți promit: îi voi aranja. Le voi priponi picioarele de cel mai căcăcios pom, aşa cum am făcut cu Alvarez, care a zis că eşti o curvă. Lumea e insolență, iubita mea şi invidioasă. Este în firea ei. Să nu mai plângi, pentru că atunci când îți văd lacrimile îmi vine să dărâm toate cubilourile oțelăriilor Espagnei, ce-or fi ele.

Vezi că în curând vin chinezii şi ți-am pus o vorbă bună la Marele Dragon.

Dacă atunci când mă voi întoarce la tine o să-mi mai iau şi alte femei, să nu te superi. În curând, aceşti minunați oameni de la Răsărit vor domina lumea şi ar fi o lipsă de maniere dezastruoasă dacă eu, prietenul lor declarat, aş ține o singură femeie. Ar fi o ocară. Mi-am pus în gând să mai îmi iau trei concubine, însă, fii fără grijă, nu mă voi culca cu ele. Pe una o s-o pun să-mi facă spanac cu carne de pui şi omletă, alta îmi va spăla rufele, iar cu a treia încă nu m-am gândit ce să fac. În orice caz, cu tine voi avea patru femei. În tradiția orientală patru este o cifră care înnobilează, o cifră cu noroc.

NU UITA: tu vei fi singurul meu aşternut!

VP MAGAZIN

Divina mea inspirație,

Presimt că în curând mă voi găsi cu Christos. Sunt semne. Numai El mai poate să dezlege acest labirint fără început şi sfârşit, încâlcit, în care s-au înfundat oamenii. Mă bate gândul că de fapt asta e scopul meu: să-L întâlnesc. Visez să fac un Decalog şi să i-L ofer cadou. Dacă el va crede că aceste 'porunci' pot guverna lumea şi o vor scoate la lumină, atunci voi deveni nemuritor şi în Tetamentul Modern va exista o Carte a lui don Quijote de la Mancha.

Dulcineea din Toboso,

Nu ştiu de ce am impresia că mă urmăreşti. Poate de vină sunt gândurile mele care converg întruna către tine. Sau hormonii.

Sunt foarte singur.

Al tău,
don Quijote

P.S. M-am gândit: a treia concubină îmi va face frecție.

13. UN MOMENT DE RĂZBUNARE DIN VIAȚA CAVALERULUI

Don Quijote se uita în lungul şoselei. Neagră, netedă, şerpeasca, până sub zare, chiar şi dincolo de ea, spre Mediterană, acolo unde Dumnezeu s-a gândit ce să facă. Ea singură. În rest nimic, nimic în afara mirosului de iasomie.

— Am auzit de tine, îi spuse Sancho Estramadura.

— Ce vorbeşti, se miră manchegul, însă în sinea sa se simțea foarte mândru pentru faptul că faima i-o luase înainte.

— La mine, în Sevilla, înainte să-mi iau lumea în cap, aveam un receptor-pirat şi oarece îndemânare. Aşa am aflat că eşti dat în urmărirea polițiilor inchizitoriale.

— Numai să îndrăznească să se apropie! amenință don Quijote. Am să-i jupoi de vii. Se ridică, îşi scoase lancea şi o armă. Cerul vânat îl făcea şi mai maiestuos. O să-mi fac praştii din boaşele lor.

— Vor veni curând, pentru că ştiu precis unde eşti. Chiar şi acum.

— Asta cum se poate?

— Prin sateliți. Pot vedea şi un ac în mijlocul şoselei.

Marele Răzbunător păru foarte nedumerit.

— Adică, vrei să spui că mă pot vedea chiar în clipa asta, aici?

— Mai mult ca sigur.

Cavalerul se gândi o clipă, apoi începu să râdă din ce în ce mai tare în timp ce-şi lepăda pantalonii din zale fine.

— Chiar acum?

— Chiar aşa, răspunse Sancho nelămurit în privința gesturilor cavalerului.

Don Quijote se aplecă şi-şi îndrepta fundul gol spre burta cerului.

— Uitați-vă bine, cacați de miniştri în sutană! urlă ca un apucat. Ceva pentru visele voastre erotice!

Sancho fu atât de uluit, încât la început nu-şi dădu seama de grotescul situației, apoi pică în plasa imaginii şi dădu drumul unui gâlgâit cristalin.

— Îți voi fi ghid, promise după ce se linişti. N-am mai râs atât de tare niciodată. Andalusia este patria mea, deşi o spun fără nicio urmă de mândrie şi o cunosc ca pe propriul buzunar.

— Să ai patrie nu-nseamnă nimic, spuse don Quijote brusc serios, ridicându-şi pantalonii.

— Poate pentru tine, dar pentru mine, care am avut un loc al meu, înseamnă ceva. Înveți locuri, oameni, devii dependent de ele.

— E o filosofie aiurea, se enervă cavalerul, deşi ceea ce spusese contrazicea tot ce crezuse până la acel moment. Superb este să fii liber, să nu stai în cutiile lor, să nu plăteşti impozite şi să te culci cu femei fără să-ți spună popii când şi cu cine. Asta numesc eu să fii liber.

Omul Sancho căzu pe gânduri.

— S-ar putea să ai dreptate şi cred că de-aia te consideră periculos.

— De ce?

— Pentru felul tău de a gândi.

— Tu ce crezi?

— Eu nu cred nimic. Învăţ. Învață-mă, Biruitorule.

— Atunci te numesc cu dragă inima scutierul meu şi astfel voința Domnului când mi te-a scos în cale este deplină.

— Primesc. Sper că într-o bună zi să schimbi ceva în 'lumea de fier'.

— De asta să fii sigur.

14. SCURT MESAJ CĂTRE OFIȚERUL SUPERIOR ALLECANTE MADRAS Y SOLON

'Maiorule'

SUBTITLU: Căcănar caporal,

De ce să mint ca nu regret când mă urmăreai. Simt că-mi lipseşte ceva şi anume tu şi hăituiala fără încetare.

Sunt curios dacă mai ai buze. În caz că mai ai, măcar cât doi limbrici, te rog să ți le păstrezi pentru chinezi, care nu vor întârzia să vină.

Cu ură,

don Quijote
Justițiarul Compeador

P.S. Chinezii au curul galben.

15. MAREA LUPTĂ CU DEMONUL VIȚEI DE VIE

— Lasă-mă! gâfâia don Quijote, însă Sancho îl ținea strâns în încheietura brațului gâtul costeliv.

Undeva printre lăstarii viței de vie se zărea o sclipire de lumină atât de isterică, încât nu putea fi confundată. Cavalerul simți ochii Dulcineei urmărindu-l prin lentilele binoclului şi atunci, cu o sforțare extraordinară născută din umilința posturii în care se afla, cu venele aproape pleznindu-i la tâmple, se smuci din menghina scutierului şi îi altoi acestuia un cot între ochi.

Sancho văzu stele verzi şi se înmuie. Apoi dispăru şi lumina, căci vajnicul cavaler sărise în picioare şi stătea drept ca un munte în fața soarelui.

— Tu, scârnăvie! mugi. Tu, fiara nelegiuită!

Îşi scoase lancea şi se îndreptă spre maşinărie. Era o maşină veche şi urâta, ruginită, mirosind a ulei, scârțâind, cu zeci de subansamble vuind, derulând travaliul ciclic inventat de o minte matusalemică, aproape la fel de bătrână ca Andalusia. O maşinărie, în niciun caz o fiară.

O lovi, îi tăie furtunul de cauciuc cu lama ascuțită ca briciul, o împunse, însă ea continua să toarcă şi să îngâne scrâşnetul oțelului pe oțel.

Se opri asudat, cu spatele plin de apă.

Urlă şi atacă iarăşi. Apa trecea neobosită prin țevile maşinăriei năvălind, parcă şi mai vioaie, de-a lungul rândurilor de vie aliniate frumos, ca la paradă, apoi izbucnea drăceşte prin gâtul aspersoarelor în inima vie a pământului.

Timpul nu mai exista, spațiul nu mai exista. Nimic nu mai există în afara cavalerului şi a demonului din mintea sa. Amândoi arătau jalnic. Cavalerul, stropit din cap până în picioare de ulei ars, roşu de efort şi cu părul atârnându-i în şuvițe groase, iar maşina, aproape caricaturizată de loviturile primite, în mijlocul sângelui lubrifianților, încă troncănind şi cărând apa din pământ spre afară, aproape neobosită.

Cavalerul îi dădu lovitura de grație când îşi împunse lancea în tabloul electric. E drept ca şi el rânji prosteşte, cu părul (aproape ca țepii aricilor) brusc erectil când simți curentul trecând prin el, însă victoria era de netăgăduit, căci tabloul maşinăriei plezni într-o ploaie de scântei şi scâşnetul fiarelor se opri.

Abia târându-şi picioarele, don Quijote se aşează în umbra motocicletei, îşi strânse lancea după ce îi sărută tăişul şi îşi trimise gândul către Neasemuita. Apoi se simți copleşit de ruşine şi se gândi la Dumnezeu. Şi parcă soarele lumina mai tare.

Sancho, cu nasul spart, cu sângele şiroindu-i peste buzele groase, însă cu o privire acidă în ceafa cavalerului, spuse strepezit:

— Eşti psihopat.

Cavalerul se întoarse alene şi-l privi în ochi.

— Ce-nseamnă 'psihopat'?

— Ceva divin, spuse după o vreme Sancho intimidat de privirea injectată care i se înfipsese în a lui. Ceva războinic, de neînvins, completă gândindu-se că încă nu alungase suspiciunea.

— Atunci, se îndreptă cavalerul, atunci mie mi se cade onoarea de a fi primul Compeador al Psihopaților.

— Ție, răspunse Sancho. Numai şi numai ție. Se abținu cu mare greutate să nu râdă, să nu prăvale pe deasupra Andalusiei cel mai neruşinat râs auzit vreodată.

Câțiva călugări se agitau printre rândurile de vie.

Sancho îi privi atent gândindu-se la holocaustul declanşat prin acțiunea cavalerului.

— N-o să mai beți vin, porcilor! urlă ridicându-se plin de curaj.

Făcu câțiva paşi şi se sprijini de un spalier.

— Nicio blestemată de picătură pentru burdihanele voastre!

Călugării reapărură undeva pe un deal. Evident, erau maeştri în mânuirea subspațiului şi, mai evident, le era frică.

Sancho se simți în siguranță lângă cavaler şi atunci, cu o nemărginită recunoştința, se întoarse ca să-l privească. Rămase mut de uimire. Don Quijote dormea cu gura deschisă şi cu barba plină de muşte albastre.

16. A DOUA SCRISOARE CĂTRE MARELE INCHIZITOR

Labă Tristă,

În caz că încă nu te-ai căcat pe tine, afla că o să descopăr, cât de curând, cum fac oamenii tăi să scape de răzbunarea lancei mele. Trebuie să recunosc că această tehnologie este beton, însă nu se potriveşte cu moravurile curții tale de rahat. Cunosc câțiva hackeri în Sevilla şi sper că, prin ajutorul lor, să-ți descopăr secretele şi să-ți infestez rețeaua şi sateliții de comunicație cu cele mai minunate înjurături.

Ştiu că ai da orice să pui gheara pe mine, însă n-o să reuşeşti. Am ridiculizat polițiile regale ale Espagnei. Cu tine îmi va fi mult mai uşor, iar răzbunarea va fi şi mai dulce.

Saltimbanc Torquemada,

Te chem la ordine.

Vezi că de o vreme Christos s-a întors printre oameni. Tu şi El nu încăpeți în lumea asta. Artificiala ta legătură (unilaterală) cu Dumnezeu se va sfărâma ca un lanț de sare. Îți vei da seama că Dumnezeu poartă chiloți tetra când vei cădea din ei.

Sper să-ți spargi căpățâna.

don Quijote

Cavaler al Tristei (numai din cauza ta) Figuri,

P.S. Cred cu toată convingerea că nici n-ai sânge în vene, ci bălegar.

17. UNDE SE VA VEDEA CĂ NEASEMUITA NU ESTE ÎNTOTDEAUNA PRILEJ DE INSPIRAȚIE

Zarea este întunecată, doar undeva spre vest pâlpâie o geană de lumină. Miroase tare a iasomie şi a carne de om ars. Între tufele înflorite, sus, pe o colină, caricaturizând suferința supremă, se săvârşeşte, pe crucea în flăcări, un suflet străin. Sancho se roagă încet pentru el: 'Ia-l Doamne lângă tine şi păstrează-l ca mărturie. În țara care zice că te iubeşte, oamenii Îți măsluiesc

cuvintele şi dorințele.'

Îşi lăsă sculele lângă ataş, îşi îndreptă spatele şi privi spre rug. Era transpirat şi plin de praf. Hainele decolorate disimulau grămada de ploi, vânturi şi nisip prin care îşi târâse căutările.

(În felul meu sunt ca tine. Scârba de comunitate am cât încape. De la o vreme vagabondez dintr-un loc în altul, numai că nu ştiu ce caut,' îi spusese. Minţise.

' Acum vei şti.'

Linişte. Dospirea promisiunii.*)*

— Mai ai mult?

— Nu, Neasemuitule.

— Poți să mă scuteşti de linguşeală.

Sancho monta ataşul, îşi împături sculele într-o cârpă şi, câteva clipe, privirile îi alunecară spre o strălucire între tufe.

— Ne urmăreşte cineva, spuse încet.

Cavalerul îşi scoase lancea şi, aplecându-se, dispăru în umbrele serii.

Sancho Estramadura rămase să inspire mirosul amestecat de carne arsă şi iasomie. Deşi cavalerul părea mult mai aberant în apucături decât tot ceea ce se auzise despre el până atunci, cu toată nebuneala şi porneala împotriva maşinăriilor şi benzinăriilor pe care mintea sa înfierbântată i le tălmacea în adevărate figuri apocaliptice, cu toate trecerile sale dintr-o extremă în alta, părea, uneori, personificarea singurei 'unelte' cu care se putea intra în sufletele oamenilor. Modul de a privi lucrurile îl aşeza în fruntea a tot ceea ce însemna gândire în alambicul spiritual al maşinăriei umane. Tocmai faptul că se situa în exteriorul mecanismului îl făcea să judece altfel situațiile şi omului Sancho i se oferea o altă perspectivă. Aşteptându-l pe cavaler îşi reevalua condiția de observator. Don Quijote nu era o satiră la adresa societății, era, privind dogmatic relațiile, un real pericol. Sancho îşi amintea când cavalerul îi spusese că sigur va schimba ceva în lume şi avusese dreptate. Cel puțin în privința lui.

Mirosul amestecat era încă puternic, o parabolă a unui drum profund fals.

Don Quijote se ivi dintre tufe cu un binoclu în mâna. Părea profund dezamăgit.

— Azi noapte Dumnezeu mi s-a înfățişat sub formă de cal. Era un superb cal alb cu ochii fosforescenți.

— Şi?

— Şi am crezut că visul va fi aievea acum, însă nu era decât Dulcineea. Acum chiar că era dezamăgit. Am simțit mirosul transpirației ei. Nu ştiu cum face că dispare brusc.

— Fuge prin subspațiu, murmură Sancho.

— Prin ce?

— Este o tehnică pe care credeam că o stăpânesc numai călugării inchizitoriali, dar cu pirateria asta…

— Simțeam eu că mă urmăreşte, spuse manchegul. Devine sâcâitoare.

— Mda, poate era mai bine să fi rămas în Toboso. Inima ta trebuie să rămână liberă când iei decizii.

— Asta da. Cavalerul aruncă binoclul şi rămase cu gândurile lui. Nicio clipă nu se gândi de unde ştie Sancho Estramadura de Toboso şi de acea pornire năvalnică a inimii lui. Ce oraş este în fața noastră?

— Cordoba, dar sper că n-ai de gând să intri acolo.

— Ba o să intru, răspunse căpos cavalerul. La noapte. Am conceput un manifest şi vreau să-l împrăştii pe străzi.

Departe, sub zare, crucea şi carnea se sfărâmară. Dispărură dintr-o panoramă suprarealistă. Rămase doar cerul negru şi mirosul stăruitor.

18. A TREIA SCRISOARE CĂTRE DULCINEEA

Femeie,

Oricât de profundă ar fi dragostea mea pentru tine, începe să mă obosească faptul că mă urmăreşti fără încetare. Poate că ultima scrisoare, în care îți vorbeam despre concubine, te-a

mâniat, însă, din păcate, te-a şi umplut de suspiciune. Ştiindu-ți ochii mereu în ceafa mea, mă inhib. Acțiunile mele capăta conotații greu de imaginat, iar lucrurile ies altfel decât cum le-am gândit. Asta nu poate să fie de bun augur.

Aşa că:

– întoarce-te în Toboso;

– vezi-ți de aşteptarea ta (dacă mă mai iubeşti);

– pune-ți o lampă cu halogen în baie şi studiază-ți fața (care nu mai e a ta);

– lasă-mă să-mi reevaluez demersurile.

Quintă spartă a întâmplării,

Sper că nu este nevoie să-ți repet ceea ce ți-am spus mai înainte.

Nu mă face să pun pe alt plan sentimentele mele. Am o misiune care începe să se cristalizeze şi care va fi şi întru gloria ta.

Sunt supărat pe tine şi trebuie să mă înțelegi. Dacă tu ai fi urmărită non-stop, te-ai simți ca un cobai.

Încă al tău,

don Quijote

P.S. Dacă mai ai obraz, scrie-mi pe adresa din rețea: www.conquista.esp

19. MANIFESTUL LUI DON QUIJOTE ÎN CORDOBA

După miezul nopții, don Quijote lipi primul manifest. Iată-i conținutul:

Cetățeni ai Universului şi ai acestui nobil oraş,

Treziți-vă!

** Când v-ați exprimat ultima oară gândurile fără să vă fie frică?*

** Câți apropiați dragi au fost arşi pe rug?*

** Câte umilințe mai sunteți în stare să suportați în umbra sutanelor?*

** Cum de ați uitat de Dumnezeu şi vă rugați de rahatul cu ochi Torquemada să vă cruțe viețile prăpădite?*

** Ce credeți voi că este Inchiziția, dacă nu o unealtă satanică?*

** Unde vă este sângele latin care a dărâmat atâtea orânduiri nedrepte?*

** De ce faceți dragoste cu lumina stinsă?*

Treziți-vă!

Guadalquivirul miroase a rahat de călugări.

don Quijote

20. APEL CĂTRE CHINEZI

Onorat popor,

Am aflat că ai depăşit Balcanii şi Câmpia Panonică ca şi cum n-ar fi existat. Am aflat că acest marş de sănătate ți-a adus bucuria stomacului plin şi bucuria imperiului în extensie. Nu te invidiez pentru că tot cred că eşti calea noastră spre mântuire.

Frați ai mei,

Am umblat singur crezând că mentalitatea mea de cawboy este suficientă ca să-mi aducă împlinirea. M-am înşelat. Nu poți face mare lucru când în jurul tău sunt mii sau milioane de demoni.

Am brațele obosite, stimați tovarăşi.

Prietenul vostru la cataramă,

don Quijote

P.S. Păcat că a trebuit să scufundați Moscova. Pentru mine, contrar aşteptărilor, Moscova însemna Rasputin şi nu Stalin.

21. O VIZIUNE PSIHOTICĂ

VP MAGAZIN

Cavalerul dormea, chior de beat, în ataşul motocicletei, cu capul dat pe spate şi cu o sticlă de Madera aproape goală strâns lipită la piept. Picioarele îi ieşeau caricatural peste marginile cromate, slabe şi strânse în cizmele aberante. Ziua se îngâna cu noaptea, însă şi cu zâmbetul lui neruşinat şi inocent. Cavalerul visa câmpiile Elizee, pline de tauri şi demoni, balauri şi gândaci de Colorado. Zărea era plină de tufe de iasomie, iar în fundal, crăcănat în vârful unei mănăstiri apocaliptice, Torquemada se răstea la el: *'Sunt mai aproape de Dumnezeu decât tine, rahatule!'* Urla ca un apucat, însă sângele i se otrăvise cu frică. Chiar sub el, nervoasă şi nerăbdătoare, Rocinanta mugea prin eşapamente ura unei întregi naţii. Cerul era vânăt şi zdrenţuit de fulgere. Dumnezeu vorbea cu preotul negru în maniera argotică. Îl pedepsea. Corecţia divină era implacabilă şi dură. Cel care se crezuse aproape-Dumnezeu suferea cu mâinile arse şi trupul betegit de curenţii de înaltă tensiune, suferea până în străfundul sufletului său împrumutat Satanei. Şi totuşi

(ca în orice vis apocaliptic)

continuă să urle: *'Sunt mai aproape de Dumnezeu decât tine, rahatule!'* Râdea urlând şi mirosea a carne arsă. Visul părea o bucată de realitate, ceva mai dură, însă cavalerul i se dăruia cu inconştienta şi curajul beţivului. Torquemada îi bântuia aproape toate nopţile. Era ca un ochi ciclopic, neobosit şi scormonitor. Don Quijote încă nu tăiase prăjina răzbunării sale şi nici măcar nu-şi imaginase momentul când avea s-o facă. Din vârful masochismului său, hăituit de poliţii şi de ura neînfrânată a Marelui Inchizitor, scopul său se vedea limpede.

Cavalerul dormea zâmbind. În câmpiile Elizee, în chiar fundalul visului său, doi diavoli îl ciocăneau pe Torquemada cu bâte din lemn de nuc. Erau pitici, negri, aveau coadă şi coarne. Copitele le erau sudate pe acoperişul mănăstirii şi, lucrul cel mai înfiorător, diavolii aveau ochii migdalaţi şi dinţii ca nişte lopeţi.

22. A TREIA SCRISOARE CĂTRE MARELE INCHIZITOR

Cucernic lăbar,

Ai adus Andalusia în plină Epoca Feudală. Nu numai că nu există apă caldă, însă n-am văzut, de când am trecut graniţa, nici măcar un cubilou. Păi altfel stăruia ţara în inima mea. Altfel erau oamenii. Ce pizda mă-tii ai făcut din sufletele lor nenorocite?

Ridicolule,

Ţi-a spus Reţeaua ce gânduri au chinezii? Ţi-a spus cumva că te poţi sufoca dacă acest brav popor va călcă vreodată în landurile iasomiei?

Sper să mori într-un lift.

Osie a Iadului,

Am citit în Reţea despre un om, Angelo Salttera, care a ridiculizat moravurile bisericii, în general, plus papalitatea. A fost sanctificat, de bună seamă. Află că acel stimabil domn sta acum de-a dreapta Domnului, ceea ce nu este cazul tău. Tu vei sta într-un hârdău plin cu mucii lui Satan.

Ce mă-ta-n cur ai făcut cu titlul meu de proprietate?

don Quijote
Senior de la Mancha

P.S. Fără post-scriptum.

23. TRĂDAREA

Degetele ascuţite ale scutierului zburaseră pe claviatură cu dexteritate, însă şi cu o teamă morbidă. După ce-şi terminase mesajul se grăbise să plieze parabolica şi s-o ascundă în nisipul murdărit de funingine. Imediat după ce terminase se simţise uşurat.

Sancho Estramadura ieşi dintre tufe încruntat. Hotărârea să încă nu fusese luată. Cavalerul devenise periculos. La vest, spre Cordoba, începuse revolta. Nu se gândise nicio clipă că un manifest atât de pueril va avea vreun impact asupra oamenilor. După un bombardament psihologic atât de concentrat, după atâţia eretici arşi, crezuse că Instituţia Inchiziţiei îşi găsise locul într-un plan la fel de suprarealist ca Divinitatea. Însă teoria era teorie.

VP MAGAZIN

Spre vest, aşa cum am spus, deasupra Cordobei se adunau norii urii. Holograma Marelui Inchizitor dispăruse, la fel şi simbolul bisericii.

Sancho Estramadura interpretă imaginile cu inima strânsă. Se afla la o răscruce de drumuri. Să aleagă între biserică, pe de o parte şi cavaler, pe de altă parte. Ca şi când dilema n-ar fi fost suficient de năucitoare, iată că la orizont apăruseră chinezii. Sosise momentul adevărului, iar 'scutierul nebuniei de-a lungul Andalusiei' nu era în stare să-şi dea un răspuns. Dacă ar fi fost forțat, doar cu o zi înainte, să aleagă, atunci i-ar fi fost mult mai uşor. L-ar fi legat fedeleş pe cavaler şi l-ar fi dus în fața Inchiziției, ar fi pledat (doar de dragul lui) pentru nebunie şi poate că ar fi reuşit să-l interneze într-u ospiciu. L-ar fi vizitat când i s-ar fi ivit prilejul şi i-ar fi dus covrigei. În dosul măsluirii realității, don Quijote era simpatic. Toate astea ar fi fost până ieri, însă, după aventura din Cordoba, după fuga nebună pe străzile oraşului adormit în mijlocul fricii sale, Sancho Estramadura se trezise complice la un păcat capital. Îi plăcuse, îl furase nebunia acelor clipe fantastice. Partea sa eretică se destrăbălase copilăreşte risipind manifeste, ferindu-se cu abilitate de proiectilele paralizante ale poliției. Fusese demon în ataşul Rocinantei, cot la cot cu cel mai mare copil al Andalusiei. Cu o zi înainte, Sancho se trezise că îl iubeşte pe don Quijote. Spărseseră vitrine, furaseră, străzile rămăseseră în urmă pline de râsul lor, în timp ce oraşul îi privea şi aştepta. Acum Cordoba se trezise din abrutizare şi uterul sau adormit zămislea sămânța revoltei.

'O zi poate schimba destinul unui om', îşi spuse cu năduf, încă refuzând să creadă că, de fapt, se centrase pe sentimentele noi pe care le nutrea pentru cavaler. Apoi, brusc, resimți ologirea psihică îndurată atâția ani, o resimți venind grea şi răutăcioasă, amețitoare. Resurecția ei din dosul amintirii era un tăvălug care ar fi lecuit de curaj orice pornire eroică. *'Poate ca acest nou-născut al Andalusiei (revolta) va muri în scutece',* se trezi că gândeşte. Tot frica veche era de vină. În mijlocul durerii sale şi al întrebărilor fără răspuns, Sancho Estramadura transpira căutând să aleagă.

Era aproape miezul zilei când se hotărî.

Îl legă strâns cu benzi adezive şi îl înghesui în ataş.

Don Quijote, încă mahmur în placenta somnului, nu înțelegea ce se întâmpla, abia mai târziu, când se trezi în mijlocul durerii din articulații, îşi dădu seama de trădare.

— Iuda! Atât spusese, însă în acest nume simplu începea toată durerea şi ura lui.

Când cavalerul îşi pierdu libertatea, Cordoba şi-o recâştiga, iar Sancho Estramadura porni motorul Rocinantei plângând.

24. TELEGRAMA CĂTRE OFIȚERUL SUPERIOR ALLECANTE MADRAS Y SOLON PE CARE CAVALERUL AR FI SCRIS-O DACĂ NU AR FI FOST LEGAT FEDELEŞ

Maiorule,

Cred că eşti de acord cu mine că nu există păcat mai mare decât trădarea. Te-am jignit în fel şi chip de-a lungul timpului, însă te-am respectat ca adversar pentru că te-am avut tot timpul în față. Mă înclin în fața dumitale.

Domnule colonel,

Dacă vreodată, în drumurile dvs. justițiare, vă veți întâlni cu un om pe nume Sancho Estramadura, tăiați-i testiculele şi spuneți-i că această răzbunare târzie vine din partea mea.

Serenissim general,

În prizioneratul meu o să mă rog pentru sănătatea dvs.

VIVA ESPAGNA!

Cu stimă,

don Quijote

25. FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU TORQUEMADA

VP MAGAZIN

Cu siguranță că dacă n-ar fi fost acea zi nenorocită, Sevilla s-ar fi prezentat altfel, însă norii erau negri spre vest, iar spre nord erau şi mai negri. Niciodată capitala Andalusiei nu fusese atât de tăcută în faptul serii, cu toate ordinele stricte. Zumzetul străzii, laolaltă cu lucirile stroboscopice ale advertising-ului călugăresc întregeau şi romanțau figurația efemeră a serii, o scufundau plăcut în bezna lunii. Însă, de astă dată, liniştea era aproape deplină, iar lumina minciunii omeneşti nu mai otrăvea seara, astfel ca don Quijote aşa reîntâlni Sevilla, mută şi neprietenoasă, aproape rece şi dură. Din realitatea decrepită, cavalerul cunoştea doar aerul. El era mereu acelaşi, vechi şi plin de pasiunea hidalgilor eterni, îmbălsămat de iasomie şi alte parfumuri secrete, niciodată ştiute *(alt paradox)* însă întotdeauna uşor de recunoscut. Aerul Sevillei. Eternul… eternul plin de poezie.

— Am ajuns! spuse Sancho dur, întrerupând visarea cavalerului.

Îi tăie legăturile de la picioare şi don Quijote simți bucuria mădularelor dezghiocate din strânsoare. Îşi întinse trupul costeliv şi surâse.

— Ce binecuvântare!

Uitase. Măsluia realitatea.

Sancho îi urmărea cu atenție dezlipirea pasageră, o recunoştea.

— Să mergem, Compeador al Biruințelor, încercă să prelungească duhoarea falsificării. Îl strânse uşor de brațele ascunse în armură. Ne aşteaptă Torquemada.

Simpla invocare a numelui schimba planurile. Privirea apatică a hidalgului deveni scânteietoare. Păşi ferm pe treptele Palatului Inchizitorial scrâşnind din dinți. Călugării îi aruncau priviri duşmănoase la adăpostul armelor paralizante.

Don Quijote numără 487 de paşi până să se trezească față în față cu Torquemada. Era aşa cum şi-l imaginase şi cum circulau bârfele prin Rețea. Înalt, slab, cu o cicatrice urâta pe obrazul stâng, cu gura schimonosită în arcul orizontului, cu mustața şi 'cioc' şi cu nişte ochi adânci ca două puțuri.

— În sfârşit, cavaler de rahat. Astea au fost primele lui cuvinte. Şi ultimele.

Erau față în față.

— În sfârşit, lepădătură a nației.

Duelul… Cavalerul nu putea fi mai prejos.

Călugării fugiră în subspațiul lor de rahat ca să nu-şi piardă urechile. Rămaseră doar ei să se măsoare şi să se scuipe cu privirile. Nu exista stampa mai elocventă pentru acest dispreț fără margini care plutea în aerul viciat de lumânări.

Sancho Estramadura, trădătorul quijotismului reinventat, se făcuse una cu pământul, una cu coloanele şi temnițele, cu vitraliile şi luna seacă de deasupra Sevillei. Sancho Estramadura redevenise nimic.

Timpul sughița nevrotic într-un segment care se reluă iar şi iar, la nesfârşit, într-un colaps vădit nuanțat în arțagul duelului, mut şi repetativ, bâlbâit, neîndurându-se să curgă, să-şi facă menirea. Era martor.

Cavalerul stătea țeapăn, Torquemada stătea țeapăn, palatul stătea țeapăn, aşa cum țeapănă stătea întreaga Andalusie.

Şi atunci, în acea încordare care părea fără de sfârşit, când destinul cavalerului stătea agățat într-un simplu semn al călaului sau, în aerul greu de ură, năvăli secretarul inchizitorial cu fața roşie de teroare.

— Au sosit chinezii! urlă țărăneşte.

Nimeni nu luă în seama lipsa lui de maniere. Ei continuau să se înfrunte, în acel ritual al privirilor înecate în sânge, în acel sfârşit de seară şi început de noapte.

Cât să mai fi durat acea secvență din istoria Andalusiei? Un minut? O oră? Trei ore?

Trupele chinezeşti erau pe străzile oraşului, în palat şi printre coloane, iar Marele Dragon adulmeca nedumerit bâlbâiala acelui timp repetativ.

— Care dintre voi este don Quijote?

Iar Sancho Estramadura socoti că venise vremea să se împace cu adânca sa remuşcare şi ieşi în față ca să-şi pună mâna pe umărul cavalerului.

— El este, Mărite Domn. El este prietenul tău.

— Dezlegați-l! tună imperatorul migdalat. Iar pe ceilalți spânzurați-i de limbă.

26. FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU MARELE DRAGON

Planurile duelului se schimbaseră. Acum cavalerul devenise jucătorul la serviciu. Marele Dragon îl privea cu bunăvoință, iar ceilalți nu contau. Torquemada se scufundase în acea mocirlă de nu-contează. Era mic şi insignifiant, era aproape la fel de neajutorat ca în visul în care diavolii îl ciocăniseră cu bâte din lemn de nuc. Sosise vremea să încaseze.

— Am venit în țara ta, prietene, îi spuse Marele dragon cavalerului, pentru că mi-ai cerut-o. Eu vreau să le trag britanicilor cât se poate de repede un şpiț în cur, însă am făcut un mic ocol pentru că te consider prietenul meu.

— Îmi faci o mare favoare şi îți mulțumesc… Majestate, spuse don Quijote cântărindu-şi cu atenție cuvintele. Aş vrea să ştii că pentru mulți tăntălăi tu eşti personificarea Satanei, însă pentru acest popor amărât eşti un eliberator. Mă bucur să aud că nu m-am înşelat.

— Ce-mi ceri? întrebă mai-marele migdalaților. Zi repede, că mă grăbesc.

Trecuse vremea politețurilor, iar faima de om dintr-o bucată a Marelui Dragon se dovedea întemeiată.

— Vreau să mă numeşti guverator al Espagnei şi Andalusiei. De fapt, este o singură țară, îi explică cu răbdare. Aş vrea să fac ce vreau aici, să am puteri nelimitate, iar, în schimb, îți promit că o să construiesc un milion de țarcuri în care voi creşte gâşte şi rațe pentru armata ta.

Marele Dragon zâmbi şi şopti ceva în chineză consilierului sau economic. Râse şi acesta, *(până şi interpretul râse)* însă cavalerul nu putu interpreta dacă râsul era o politețe sau se datora răspunsului sau.

— Două milioane de țarcuri, supralicită. Însă nu vreau trupe în țară şi nici steaguri din catifea roşie. Noi suntem un popor mândru, cu o cultură mult diferită de a voastră. N-aş vrea să apară fricțiuni pe tema asta.

Sancho Estramadura, martor la acest dialog fără precedent, admira luciditatea cavalerului, deşi condițiile i se păreau de-a dreptul hazlii. Ce balauri? Ce monştri?

Marele Dragon râse cu gura până la urechi.

— Condițiile le pun eu… prietene

Ezitase înainte de a spune 'prietene'. păi, până la urma cine era acest costeliv îmbrăcat într-o armură de rahat? Cine era? E-adevărat, scrisese în termeni elogioşi la adresa lui şi a poporului chinez, însă asta nu conta atât de mult. Primea zilnic ode şi osanale scrise.

— Lumea este a mea, iar tu… cavalere, ar trebui să înțelegi treaba asta. Uite ce-ți propun. Te las guvernator al Espagnei sau cum s-o numi țara asta, însă tu îmi vei reprezenta interesele, vei urma ordinele mele.

— Spune-mi mai clar, ceru încruntat cavalerul.

Are limbrici, se gândi Sancho.

— Păi o să-ți spun cât se poate de clar. Vreau să primeşti să devii chinez prin adopțiune şi mai vreau ca legea ta primară să fie cuvântul meu.

— Te porți ca orice dictator de duzină, răspunse amărât don Quijote. Nu eşti mai presus decât el. Arătă cu degetul spre Torquemada. Puteți să vă sufocați amândoi.

Marele Dragon surâse. Ştia bine lecția orientală, aşa că nu-şi lasă mânia să răzbească deasupra.

— O să-ți fac un ultim favor, fost prieten al meu. N-o să te omor pentru jignire. O să te exilez.

Cuvintele erau mai tari decât un decret. Don Quijote căzuse în dizgrație, iar saltimbancii curții ipotetice deja se precipitau să execute ordinele.

— Poți să mă exilezi, țărane, însă țara asta n-o s-o îngenunchiezi niciodată.

O spusese. Vâna hidalgilor se adunase în cuvintele lui, la fel şi suflul latin. Era chiar ziua de 12 Octombrie, Ziua Hispanității. Cine ar fi putut s-o sublinieze mai bine?

— Mai îți cer un favor, încerca don Quijote marea cu degetul. Dă-mi-l pe Sancho Estramadura. Să meargă cu mine.

— Ia-l, răspunse Marele Dragon uluindu-i pe toți. Să nu crezi că nu ți-am apreciat bunăvoința de până acum.

Şi Sancho Estramadura, alături de cavaler, lua drumul Kenyei.

27. CELE TREI SCRISORI DIN EXIL, SUPRANUMITE "SCRISORILE DE AUR", CARE AU FONDAT DONQUIJOTISMUL TÂRZIU

SCRISOAREA I.

Coasta mea lipsă,

Se spune că după ce Dumnezeu a creat Andalusia şi celelalte s-a gândit la un guvernator al jocului său divin. Astfel a apărut bărbatul Adam şi pentru că nu era împlinit în sihăstria începuturilor, a făcut femeia. Mă înclin în fața înțelepciunii Sale. Într-o lume a bărbaților homosexualitatea ar fi fost ceva firesc. Dacă Dumnezeu nu s-ar fi gândit să facă femeia, Biblia s-ar fi scris altfel, iar istoria de astăzi nu ar fi existat.

Vis al meu,

Ne-am tăvălit prin nisipurile Espagnei de ne-au sărit capacele. Ştiu, ți-am mai spus asta. Poate că felul cum am spus-o suna vulgar, însă sunt de părere că şi vulgaritatea are poezia ei. Face parte din noi, din viața de zi cu zi. Este naturală şi nu trebuie s-o romanțezi. Asta ar însemna s-o măsluieşti şi nu văd ce rost ar avea să inventăm măşti. Aşa ne-a lăsat Creatorul. Să-mi fie cu iertare, însă şi când trag un vânt, tot eu sunt. E-adevărat, ceva mai puțin tandru.

Unde te ascunzi?

Ca în inima mea ți-ai păstrat locul şi cred că orice bărbat din lumea asta, cu excepția găoazelor inchizitoriale, are o femeie în el pe care o poartă oriunde s-ar duce.

Eşti în natura mea de nomad. Şi te iubesc.

Iubita mea,

Sunt într-o tară care habar n-am cum se numeşte. Pe aici oamenii au pielea ca smoala şi cred că sunt un zeu când mă văd călare pe Rocinanta. Poate că sunt un zeu mai mic şi nu ştiu. Poate e voința lui Dumnezeu. Până şi această mică victorie, într-o țară care tot nu-mi aduc aminte cum se cheamă, ți-o închin ție.

Indulgento,

Am fost dur uneori cu tine, însă tot sper că nu mi-ai luat-o în nume de rău. Pe vremea aia credeam că sosise Christos pe pământ, dar se vede treaba că m-am înşelat. Nu te supăra. Am trecut printr-o vreme a aburelii.

Sper că viața ta să fie mai luminoasă decât a mea şi mai sper că într-o bună zi ne vom reîntâlni.

Madona a nopților mele stinghere,

Cu riscul de a fi mojic trebuie să-ți spun că:

– am avut cele mai intense vise erotice cu tine;

– m-am culcat cu o negresă şi nici nu mi-am dat seama ce mi s-a întâmplat; parcă m-aş fi culcat cu noaptea, asta una, iar în al doilea rând pot să-ți spun că am transpirat ca un cal.

Dragostea este lumina călăuzitoare.

Degeaba îmi spune Sancho că mai sunt şi alte femei în lume. Or mai fi, însă ştiu bine ca tu eşti coasta mea lipsa.

Al tău pentru vecie,

don Quijote

P.S. În semn de prețuire pentru tine am scris această scrisoare cu sângele meu.

SCRISOAREA a II a.

Chinezoii mei mici,

SUBTITLU: Către orice popor expansiv

Mi-ați şterpelit laptop-ul, aşa că mă văd nevoit să vă scriu în cel mai rudimentar mod cu putință. Folosesc hârtie, o pană de struț şi zeama fermentată din rahat de cimpanzeu. Sunt nişte ingrediente ca lumea, care, oarecum, reflecta bunăvoința mea pentru voi.

Mulțumită vouă trăiesc într-o țară fără nume care habar n-are de mijloacele moderne de comunicare. Voi pierdeți. V-ați privat singuri de cele mai poetice mesaje pe care le-ați fi putut primi.

Lăstunii mei,

Ați arat Asia, Europa şi Africa. Poate că într-un viitor apropiat urmează America şi poate că băgați o raită să mirosiți şi băşinile focilor.

N-o să supuneți niciodată Espagna şi Andalusia. De fapt, n-o să supuneți niciun popor. Poate că aveți copitele murdare de pământul altor țări, însă sufletul lor nu va încăpea niciodată în plămânii voştri mici.

Mă doare o măsea, stimați chinezi.

'Mare' dragon de buzunar,

Îmi poți privi curul din vârful muntelui tău de nisip? Uită-te bine, căci numai el va fi luna ta nouă.

Bulbucaților pe jumătate,

Vă urăsc şi, ca să folosesc un eufemism, vă ordon: Ja la câinii voştri cu usturoi!

don Quijote
Compeador într-o țară de rahat

SCRISOAREA a III a.

Către mine.

Stimate cavaler,

Ce ți-a rămas? Răspuns: onoarea, iubirea unei femei, credința şi suflul hidalgilor eterni.

Sunt lucruri care reprezintă viața unui om. Afară de o lespede rece, ele vin să completeze istoria lămpii sale efemere. În rest nimic.

-1999-

Special pentru VP Magazin

SERGIU SOMEȘAN

Tocăniță de înger cu smântână

Pe la noi, când vine seara, din cer încep să cadă îngeri. Mai întâi unul se desprinde pe nevăzute dintre stele şi pluteşte uşor spre crângul de aluni unde îi aşteptăm noi, copiii. Apoi al doilea, pe urmă al treilea, până când nu poți să-i mai numeri şi se preschimbă pe nesimțite în vârtejuri multicolore de aripi. Cei mai mulți se topesc în aer la fel ca fulgii uşori ai primelor zăpezi, dar unii dintre ei au noroc şi ajung până pe covorul verde al ierbii, privind spre noi cu ochi mari şi rugători. De cele mai multe ori întind mâinile rugător în dorința de a ne atinge, dar nouă ne este frică. „Dacă te atinge un înger, ai să mori!" sunt cuvintele celor mari şi nu avem nici un motiv să nu le credem.

Chiar dacă cad de multă vreme, încă nu a reuşit nimeni să-şi facă curaj să prindă vreunul. La începuturi veneau oameni din satele din jur să-i vadă, apoi, văzând că nu se întâmplă nimic, sau poate pentru că au început să cadă şi prin alte părți, nu au mai venit şi fiecare sat a rămas cu îngerii lui. Cu toate că eram copii şi toată ziua eram prinşi cu joaca, vedeam că viața devenea tot mai grea pe zi ce trecea. Îi auzeam de multe ori pe cei mari cum vorbesc despre recoltele tot mai slabe şi despre animalele care erau tăiate ca să nu moară de foame. O vreme nu am băgat de seamă toate schimbările, prinşi

cum eram cu ale noastre, dar între o joacă şi alta nu puteam uita de privirile tot mai preocupate ale celor mari. Noi ne bucuram că nu mai mergem la şcoală, dar într-una dintre zile, când mă pregăteam să fug la crângul cu aluni şi am cerut de la buna mea o bucată de pâine pe care să o mănânc pe drum, l-am auzit pe Moşu cum îi spune:

— Tai-o mai videroasă!

— Cum adică mai videroasă, mă bărbate? a întrebat Buna.

Moşu a privit posomorât la mine, apoi a lămurit-o:

— Mai videroasă, adică aşa, mai subțire, să se vadă prin ea. Nu mai avem nici grâu şi nici făină...

La numai o săptămână după asta am mâncat ultima bucată de pâine, apoi am trecut la mămăligă, pentru că porumbul era singurul care crescuse cât de cât pe câmpul de lângă casă. Unii din sat au mai avut un timp făină pentru pâine, apoi li s-a terminat şi lor şi toată lumea din sat a trecut la mămăligă. Oricum, după Zguduitură animalele nu se mai prăseau. Chiar dacă mai făceau pui, arătau ciudat şi nu trăiau mai mult de câteva zile. Nici copii nu s-au mai născut după ziua aia.

— De la radiații se întâmplă asta, spunea preotul. Şi de la multele păcate ale oamenilor, nu uita el să adauge în surdină. Lumea nu îl mai asculta nici pe el şi nici pe la biserică nu se mai ducea. Grija zilei de mâine îi împiedica pe oameni să se mai ocupe de cele sfinte.

Asta şi poate faptul că un Dumnezeu nepăsător a asistat la Zguduitură fără să pară că a făcut vreun efort să-i pună capăt. Acum doi ani, când s-a pornit totul, eram prea copil ca să le înțeleg pe toate, dar tot mai țin minte cum se înroşea din când în când cerul spre răsărit. Venisem în vacanță, ca de obicei în fiecare vară, la bunicii mei dinspre mamă, care locuiau într-un sătuc uitat de lume, într-o vale dintre munți. Tocmai veniseră părinții mei după mine să mă ducă înapoi în oraş că începea şcoala, când, cu o seară înainte de a pleca, s-a pornit totul şi nimeni nu s-a mai dus nicăieri. Lumea se urca seara în Poiana lu' Stelică şi privea ca la spectacol reprezentația de sunete şi lumini care se vedea în zare şi fiecare încerca să asocieze luminile unui oraş cunoscut, până într-o seară când o lumină puternică, de un purpuriu murdar a luminat cerul şi la numai câteva minute muntele din spatele satului s-a zguduit cu un huruit surd şi părea că pământul în întregul lui a pârâit îndurerat.

— Asta da zguduitură, a spus speriată baba Safta şi de atunci zilei aceleia toată lumea îi spunea doar Zguduitura.

— Asta a fost Capitala, a adăugat cineva. Cred că au prăjit-o!

Şi eu nu m-am putut gândi în clipa aceea decât la hamsterul meu rămas singur în apartament, care era probabil prăjit şi el.

Radiourile şi televizoarele nu mai funcționau de vreo două zile, curent electric nu mai era cam tot de atunci, aşa că preotul îşi făcu o cruce mare, apoi îşi luă inima în dinți şi spuse oamenilor:

— Dragii mei, luați cu voi apă şi de-ale gurii şi stați câteva zile în pivnițe, că de-acu' nu-i a bună.

— Nu ar fi mai bine, părinte, să ne adunăm în biserică şi să ne rugăm? întrebase baba Safta.

Preotul a privit lung la ea şi le-a spus oamenilor care ascultau:

— Dacă Dumnezeu trimitea pe arhanghelii săi să ne pedepsească, atunci era bine să ne adunăm în biserică şi să ne rugăm de iertarea păcatelor. Dar astea, arătase preotul spre cerul purpuriu, sunt bombe şi radiații şi nu sunt trimise de Dumnezeu, aşa că stați câteva zile în pivnițe şi închideți bine uşile.

Cei mai mulți l-au ascultat, dar de a doua zi tot au mai ieşit, că lumea la munte are animale şi nu s-au născocit încă radiațiile care să țină un muntean în beci când

animalele îi zbiară de foame în grajd. Au ieşit şi le-au adăpat şi le-au dat de mâncare şi părea că nimic rău nu părea că s-a întâmplat cu ei.

După numai câteva zile au început să urce spre satul nostru orăşeni şi mintea mea de copil nu putea pricepe de ce li se cojea pielea de pe față şi nici de ce cărau în cărucioarele trase după ei televizoare, maşini de spălat şi aparate pentru cafea, care nu aveau prea mare căutare în satul nostru nici înainte, când încă mai era curent electric. După un timp au înțeles şi ei asta şi au început să vină cu bani de aur sau de argint şi un timp au mai făcut rost de mâncare. Le povesteau celor care voiau să asculte că în oraşe morții erau în grămezi aşa de mari, că nici câinii şi animalele sălbatice care umblau pe străzi şi mâncau din ei nu reuşeau să facă față iar mirosul era îngrozitor. Îndemnurile preotului la milostenie creştină erau ignorate şi cine nu avea aur nu primea nimic. După o vreme, nu ştiu dacă s-a terminat aurul, sau oamenii nu mai aveau ce să dea în schimb, destul că la drumul spre oraş s-a pus o poartă şi orăşenii nu mai erau lăsați să urce. Câțiva au încercat să urce cu forța, dar erau slabi ca nişte stafii şi nu se puteau pune cu muntenii hrăniți şi bine făcuți.

După numai un an s-a văzut că animalele nu mai fătau şi nici copii nu se mai năşteau, aşa că nu ar mai fi dat cineva o bucată de carne nici pe kilograme de aur. Toată lumea credea că toate astea se întâmplă mai ales din cauza lipsei de carne. Nici eu nu îmi mai aduc aminte de gustul cărnii, cu toate că mama îmi spune că noi am fost îndestulați şi am avut aproape la fiecare masă ba un pui tăiat, ba un ciolan de porc. De peste un an nu am mai văzut nici un orăşean, numai munteni din satele din jur, dar nici ei nu prea aveau ce sa aducă la schimb. Pâinea şi rezervele de carne afumată sau uscată se terminaseră după o vreme şi ele, aşa că oamenii au început să culeagă şi să usuce pentru iarnă din fructele pădurii şi ciuperci. Noi, copiii, mâncam toată vara zmeură şi mure, spre toamnă treceam la alune şi nuci. Culegeam ciuperci în neştire, pe care cei de acasă le puneau la uscat în şiruri lungi deasupra sobei. Aveam noroc cu Joiana că încă mai dădea lapte din belşug, mălai mai aveam, aşa că am mâncat toată toamna mămăligă cu brânză şi smântână.

După ce a dat zăpada, din sat mai ieşea numai bunicul să mai caute câte ceva prin pădure. Dacă pe vremuri mai împuşcase câte o sălbăticiune, două, în ultimul timp nici măcar veverițe nu mai reuşea să împuşte. Capcanele le găsea neatinse şi nimic viu nu îi mai ieşise în cale de săptămâni întregi. Mama şi tata o ajutau pe Buna la treburile de pe lângă casă, dar mai mult îşi făceau de lucru, pentru că, după ce au pregătit grămezile de lemne pentru iarnă, altceva nu prea mai aveau de făcut. Toată bogăția noastră era Joiana, dar alții nu aveau noroc nici de atât.

Ne adunam cu toții acasă abia în timpul cinei. Bunicul venea de obicei ultimul, tropăia îndelung în tindă să se scuture de zăpadă, apoi se spăla şi se aşeza lângă noi, în capul mesei. Când credea că nu îl vede nimeni căuta din priviri ochii bunicii şi clătina numai din cap. După cină i-am auzit odată stând de vorbă cu voce şoptită.

— Nu ştiu cum o vom scoate din iarnă numai cu mămăligă cu lapte şi cu hribi, îi spunea Moşul cu voce sugrumată de furie neputincioasă.

— Mai avem mălai destul, spunea cu voce domoală Buna. Şi când nu vom mai face față sunt sigură că va trimite bunul Dumnezeu ceva să ne scoată din necazul ăsta.

În ziua când am adus îngerul acasă, ieşisem la săniuş cu vărul meu Săndel. Ne umpluserăm buzunarele cu nuci şi după ce coboram dealul în viteză, chiuind cât ne ținea gura, spărgeam câteva nuci, beam de la fântâna din capul satului câte o cană de apă rece ca gheața şi porneam iar voiniceşte pe deal.

Dar pe înserate atât eu, cât şi Săndel ne-am dus, ca în fiecare seară, în crângul cu aluni să vedem îngerii. Soarele abia scăpătase, aşa că încă nu căzuse niciunul. La fel ca noi, în aluniş mai erau vreo câțiva băieți şi fete de vârsta noastră.

Am privit spre primele stele care începeau să sclipească deasupra noastră şi mi-am tras sania mai aproape de Săndel.

— În seara asta vreau să prind un înger! i-am spus şi l-am văzut cum face ochii mari.

— O să mori, spuse el înfricoşat.

— Prostii de-ale oamenilor mari, i-am răspuns eu. Spun asta ca să ne sperie.

Şi în acelaşi timp i-am aruncat sfoara de la sanie ca să mi-o țină şi eu am fugit acolo unde credeam că va cădea primul înger.

Am ajuns aproape în acelaşi timp cu el şi l-am prins de mâini, rostogolindu-ne în zăpadă. Avea mâinile calde şi zâmbea, privind tot timpul în ochii mei. Nu s-a mai topit în aer şi nici nu s-a mai scurs în pământ ca altă dată, aşa că l-am luat în brațe. Nu era mai greu decât un câine şi după ce l-am luat în brațe s-a prins cu brațele de gâtul meu şi mi se părea că scoate un fel de sunete ca şi cum ar fi uguit un porumbel.

După primele momente de buimăceală, văzând că nu am pățit nimic, fiecare băiat şi fată a prins câte un înger şi ne-am întors chiuind în sat.

Când am dus îngerul acasă Buna şi-a făcut cruce, iar Moşul meu s-a încruntat:

— Ce-i cu arătarea asta aici?

— E îngerul meu. Vreau să îl cresc şi când s-o face mai mare să îl iau de nevastă, că, uite, e fată, am spus eu arătând spre sânii mici, abia îmbobociți ai îngerului.

Maică-mea a continuat să îşi facă cruci mărunte, în timp ce tatăl meu a început să râdă. Tot râzând, m-a luat în brațe şi mi-a arătat spre înger.

— Mă copile, îngerii nu au nici de unele ca noi, oamenii. Uite aici.

Şi i-a desfăcut cu degetele gura zâmbitoare. Sub buzele palide nu se vedeau nici dinți, nici limbă, ci doar gingiile lipite. Cred că de asta se dizolvau în aer aşa de repede, pentru că altfel ar muri de foame şi de sete după numai o zi de viață.

— Sunt ca emferidele, făcuți să trăiască numai o zi, spuse tatăl meu, iar eu mi-am amintit că el fusese pe vremuri profesor de biologie.

Bunicul meu îl luă de la taică-meu şi îl prinse de picioare, parcă cântărindu-l.

— Mai târziu o să mă duc să caut capcanele de iepuri, aşa că mai bine îl iau eu să îl duc în pădure, la ai lui.

Dezamăgit de cele văzute, nu m-am mai împotrivit, aşa că bunicul a plecat cu el, şi totuşi se pare că îngerul ne-a purtat noroc, pentru că Moşul a găsit în seara aia un iepure mare de tot în capcane, lucru care nu se mai întâmplase tare de mult. Buna a făcut din toată sărăcia o mămăliguță şi în timp ce mâncam tocană de iepure cu smântână şi cu mămăligă caldă se părea că viața era din nou frumoasă.

— Să aduci şi mâine unul, mi-a spus Moşul la terminarea cinei, că văd că ne-a adus noroc.

Am fost şi a doua seara şi am adus un înger, şi am fost mirat când am văzut că şi oameni în toată firea se reped ca nişte copii încercând să îi prindă. Nu reuşeau de prima dată, dar nu s-au dat bătuți şi până la urmă fiecare s-a întors acasă cu îngerul lui.

Ce înseamnă să fii copil şi să crezi tot ce spun cei mari. Aproape trecuse iarna şi noi mâncam seară de seară carne dulce de iepure, şi nici o bănuială nu trecea prin capul meu de copil ascultător, până într-o zi când am văzut că mâța noastră roade o aripă care mi s-a părut a fi de găină, dar de unde găină, când ultima o mâncaserăm cu peste un an în urmă. M-am apropiat mai mult şi am văzut că era o aripă de înger. Chiar şi atunci i-am crezut pe ai mei când mi-au spus că probabil mâța a prins ea singură un înger. La numai câteva săptămâni după asta mâța noastră a fătat patru pui dolofani şi toți cei din sat au venit să-i privească cu ochii mari şi plini de speranță.

— Minune dumnezeiască, spuse preotul. Dumnezeu în marea lui milă şi-a sacrificat fiul pentru a ne salva sufletele, iar acum şi-a sacrificat îngerii pentru a ne salva trupurile nevolnice.

— Nu ştiu ce vorbeşti, părinte, spuse morocănos Moşul, cu ochii la mine. Noi doar avem noroc că prindem mulți iepuri.

Dar din vorbă în vorbă, până la urmă mă lămurisem şi eu cum stă treaba, aşa că nu am zis nimic când bunicul l-a invitat pe preot la cină. Noi eram obişnuiți cu tocănița de iepure cu smântână, dar preotul, când a dat de gustul ei, părea că nu se mai satură şi a cerut a doua porție şi a mâncat-o cu ochii în lacrimi.

— Iartă-ne, Doamne, spuse el şi stropi din tocană i-au sărit pe barbă din cauza poftei cu care mânca. Iartă-ne, Doamne, că nu ştim ce facem. Nu credeam vreodată că voi ajunge să mănânc tocană de îngeri cu smântână, izbucni el în lacrimi, dar fără să se oprească din mâncat.

Mi-a adus aminte de copilul din poezia „Moartea căprioarei" şi m-am ridicat brusc de la masă şi am ieşit afară. Cei din încăpere au privit după mine vinovați fiindcă au crezut că plâng după îngerii sacrificați, dar pe mine mă bufnea râsul: numai de tocană de îngeri cu smântână nu mai auzisem vorbindu-se până atunci, aşa că mi-am înăbuşit râsul când a ieşit după mine mama. Ca să mă îmbuneze, mi-a spus cu o voce şoptită să mă bucur pentru că în curând o să am un frățior. Eu nu m-am mai mirat absolut deloc şi am privit în sus spre stele, de unde se părea că vin în ultima vreme toate bucuriile noastre.

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

Pierre Clostermann

Marele Circ

amintirile unui pilot de vânătoare francez
(din Royal Air Force)
Original: Le Grand Cirque
Traducere
ELSA GROZEA

Lui Jaques Remlinger,
vechiul meu coechipier, în amintirea celor două sute de misiuni în care am luptat împreună.

Comandanţilor Mouchote şi Martell,
din Squadron 341 „Alsace”, şi tuturor camarazilor mei din Forţele Aeriene Franceze Libere morţi pentru franţa.

Camarazilor mei piloţi din R.A.F.
care, şi ei, au murit pentru eliberarea Franţei.

Vouă tuturor,
cărora vă datorăm atât de mult, şi asupra cărora uitarea se lasă atât de repede, vă dedic cu drag aceste pagini pe care voi le-aţi trăit…

VP MAGAZIN

CUVÂNT ÎNAINTE

„Ofiţeri francezi, soldaţi francezi, marinari francezi, aviatori francezi, ingineri francezi, oriunde v-aţi afla, faceţi tot ce vă stă în putinţă spre a vă alătura celor care vor încă să lupte. Într-o zi, vă făgăduiesc aceasta, forţele noastre unite, Armata Franceză de Elită, armata mecanizată, terestră, navală şi aeriană, împreună cu Aliaţii noştri, vor reda lumii libertatea, iar patriei măreţia".

GENERALUL DE GAULLE
B.B.C. Londra 24 iulie 1940

Zece mii de kilometri m-au despărţit vreme de patru ani – pe mine, fiu unic –, de părinţii mei, Francezi Liberi ca şi mine.

Corespondenţa între Londra şi Brazzaville se dovedea anevoioasă, căci scrisorile erau aspru cenzurate în privinţa a tot ceea ce se referea la operaţiile militare.

Spaţiul restrâns al unei cărţi poştale, îngăduită doar o dată pe lună, nu-mi dădea posibilitatea să descriu viaţa pe care o duceam în Anglia în cadrul R.A.F.-ului şi al Forţelor Aeriene Libere.

Şi totuşi voiam să descriu mamei şi tatei viaţa aceasta nouă, atât de bogată în emoţii, în neprevăzut – ingrată, dar foarte frumoasă. Doream ca ei să o poată retrăi, clipă de clipă, chiar de nu m-aş fi reîntors ca să le-o pot povesti eu însumi…

Astfel se face că, prin mijlocirea unui caiet gros, de serviciu, al Ministerului aerului şi purtând emblema regelui Angliei, le-am povestit în fiecare seară întâmplările din ziua respectivă.

Un plic vechi, prins de coperta caietului, conţinea testamentul meu – puţin ridicol, căci „mercenarii" lui de Gaulle nu aveau a aşterne pe hârtie, drept bunuri trecătoare, decât devotamentul lor faţă de Franţa şi pretimpuriile lor visuri de viitor.

Pe pagina de gardă scrisesem:

„In case something should happen to me (either to be killed or posted missing)… I want this book to be sent to my Father, capitaine Jacques Clostermann, French Headquarters, Brazzaville"[1] *în nădejdea că acest caiet va ajunge la ei şi voiam ca părinţii mei, primindu-l, citindu-l să regăsească în el glasul meu drept mângâiere.*

Caietul acesta m-a însoţit în fiece clipă din zi – boţit de greutatea paraşutei şi caseta documentelor de zbor, pătat de ceai pe masa unei popote sau aşezat lângă mine pe iarba dispersal[2]*-ului în timpul nesfârşitelor şi monotonelor ceasuri de alarmă.*

[1] De voi fi ucis sau dat dispărut, doresc ca acest caiet să fie trimis tatălui meu, căpitanul Jacques Clostermann, Cartierul General Francez Brazzaville – 10-3-1942

[2] Adăpost rezervat unui avion la marginea pistei. Lângă aceste adăposturi era instalată o baracă sau un cort, denumit tot *dispersal*. Fiecare escadrilă îl avea pe al său. (n.red.).

Caietele acestea – căci la sfârşitul războiului se adunaseră trei – m-au însoţit peste tot; din insulele Orcade până în Cornouailles, din Comitatul Kent până în Scoţia, din Normandia până în Danemarca, străbătând Belgia, Germania şi Olanda.

Destinul – atât de crud pentru mulţi dintre camarazii mei – a vrut să supravieţuiesc celor patru sute douăzeci de misiuni de luptă.

Într-o bună zi, după ce tragedia s-a încheiat, am putut povesti cu viu grai tatălui meu istoria acestor patru ani.

Au trecut doi ani.

Alături de supravieţuitorii F.A.F.L.-ului am avut ingrata misiune de a vizita familiile prietenilor noştri care nu se mai întorseseră, de a încerca să le aduc marea mângâiere a istorisirii vieţii copiilor lor.

Dar nu i-am putut găsi pe toţi.

Am întâlnit de asemenea mulţi francezi care nu aveau nici cea mai mică idee despre cele petrecute de cealaltă parte a Mânecii, sau care preferau să continue a le ignora…

Dar simţeam, totodată, că existau francezi care căutau să cunoască adevărul, poate pentru a afla un sprijin speranţei şi încrederii…

Lor le sunt dăruite aceste pagini.

Le-am recitit cu melancolie, eu şi prietenul meu Jacques Remlinger.

Dacă schimbăm datele şi câteva împrejurări complementare, paginile acestea reprezintă, existenţa cotidiană a cinci sute de aviatori francezi… O puteţi deci retrăi. Oricare dintre camarazii mei care au luptat în Forţele Aeriene Franceze va regăsi, frunzărind carnetul său de zbor, aceleaşi episoade.

Îl rog pe cititor să nu caute în cartea de faţă o operă literară. Am consemnat pur şi simplu, zi de zi, impresii, instantanee fotografice, imagini săpate vremelnic în memorie.

Ar fi fost nevoie de un mare talent pentru a face să reînvie sub o formă, totodată literară şi veridică, cariera unui pilot de vânătoare din războiul acesta! Şi tocmai pentru că totul era adevărat, cald încă, nu am vrut să aduc retuşuri acestor caiete.

Am ţinut să păstrez expresiile engleze, anumite cuvinte care frizează barbarismul – oricum, nu puteam să le reneg, căci le-am rostit cu toţii patru ani de-a rândul!

Engleza era limba folosită la radio. Cu toată bogăţia atât de pitorească a cuvintelor de cod şi argou ale R.A.F.-ului. Cum să traduci altfel decât prin note la subsolul paginii conversaţiile acestea radio-telefonice fără ca ele să-şi piardă din vigoare şi concizie?

Prin originea şi concepţia lor, paginile de faţă sunt un fel de reportaj.

Dar se mai ivea o dificultate.

Viaţa unui pilot de vânătoare este monotonă în ceea ce poate ea reprezenta din punct de vedere faptic, acele sweeps[1]*, lungile ceasuri de alarmă, misiunile de bombardament în picaj, de vânătoare liberă, de însoţire ori mitraliere urmează unele după altele, se aseamănă. Cu nimic nu poate fi asemuită mai bine o luptă aeriană – în afară de câteva detalii geografice sau tactice de ordin secundar – decât tot cu o luptă aeriană! De aceea, am simţit nevoia să fac o selecţie a acţiunilor tipice fiecărei perioade a războiului. Pentru a le lega între ele într-un chip inteligibil, m-am mulţumit, pur şi simplu, să rezum rapid faptele şi perioadele intermediare.*

Anumite reflecţii sau descrieri vor irita poate prin sinceritatea sau cruzimea lor. Dar nu trebuie să se uite că aceste pagini au fost scrise pentru părinţii mei, care îmi erau totodată prieteni şi confidenţi şi cărora le puteam dezvălui deschis slăbiciunile, amărăciunile, bucuriile şi copilăriile mele. Fireşte, am şovăit îndelung în faţa unora dintre aceste pagini, dintr-o sfială lăuntrică; dar dacă le-aş fi înlăturat, adevărul ar fi avut de suferit.

[1] Operaţie ofensivă de vânătoare îndepărtată în teritoriul inamic.

Şi la urma urmei, eram cu toţii nişte băieţandri, cu reacţii asemănătoare în faţa primejdiei, a victoriilor, a nedreptăţilor, ceea ce exprim am trăit cu toţii, cei din F.A.F.L., am trăit ori simţit.

La sfârşitul acestei cărţi am adăugat note care vor înlesni înţelegerea – pe plan pur tehnic – a istorisirilor. Statisticile, cifrele, în general documentele provin, toate, din sursă oficială şi sunt în cea mai mare parte inedite.

Fie ca aceste pagini să-l poată ajuta pe cel care se încumetă să nareze în amănunt istoria atroce dar minunată a acestui lung război.

Fie ca ele să-i facă pe unii să pună mai multă discreţie sau pudoare în aprecierile lor, să-şi amintească de aviatorii Franţei Libere, care au înscris pe bolta cerului nu puţină glorie adevărată, care au sporit prestigiul Franţei, chiar dacă nu au monumente, chiar dacă numele lor nu a fost dat unor pieţe, unor străzi, unor staţii de metrou…

Fie ca ele să preacinstească întru totul victoriile noastre.

Este singura-mi dorinţă. Va fi şi mândria mea.

PIERRE CLOSTERMANN
Nr. Matricol 30.973 din
Forţele Aeriene Franceze Libere

• PARTEA ÎNTÂI •

• Pilot în escadrila „Alsace”

Şcoală pentru piloţi de vânătoare în Ţara Galilor

1942

Munţii înalţi ai Ţării Galilor, pe jumătate înghiţiţi de neguri, aleargă de o parte şi de alta a căii ferate.

Am lăsat în urmă oraşele Birmingham, Wolverhampton şi Shrewsbury, înmuiate în funinginea lor soioasă…

Jacques şi cu mine privim indiferenţi, fără să scoatem o vorbă, la peisajul întristător, spălat de o ploaie neostoită şi măruntă, la oraşele acelea miniere, murdare, neurastenice, care se târăsc prin văi, strivite de câte un nor de fum cenuşiu aninat parcă de case şi într-atât de gros, încât vântul ce suflă în rafale şfichiuitoare nu-l poate destrăma…

Călătorii din compartiment se uită curioşi la uniformele noastre franceze – bleumarine cu nasturii aurii.

Pe piepturi ne scânteiază, făloasă, insigna de pilot al Armatei Aerului[1], iar deasupra buzunarului stâng aripile R.A.F.-ului[2].

În urmă cu două săptămâni doar, mai eram elevi piloţi la Royal Air Force College[3] din Cranwell, cărând întruna după noi manuale de navigaţie aeriană, teorii privind tragerile şi caiete groase cu notiţe.

Toate acestea nu mai sunt decât o amintire.

Peste câteva ore, poate, vom pilota un *Spitfire,* păşind astfel pe ultima treaptă care ne mai desparte de arena cea mare.

Câteva minute încă şi vom sosi la Rednal – O.T.U.-61[4] – unde, înainte de a pleca în escadrilă, urmează să facem un curs de iniţiere pe *Spitfire.*

Deodată, îl văd pe Jacques că-şi lipeşte obrazul de geam:

— Ia te uită, Pierre, *Spitfire*-le noastre!

Într-adevăr, trenul încetineşte, înaintând acum de-a lungul unui aerodrom, iar o rază de soare umed, care a izbutit să spintece văzduhul brumos, dezvăluie ochilor vreo douăzeci de avioane aliniate la marginea unei piste gudronate.

În sfârşit, a sosit ziua cea mare!

Ninsoarea nu a contenit toată noaptea, iar acum, sub cerul albastru, aerodromul pare de un alb orbitor.

---

[1] Armata franceză a aerului.
[2] Royal Air Force (aviaţia militară britanică).
[3] Şcoala militară de ofiţeri a R.A.F.
[4] Unitate de tranziţie pentru personalul navigant ce urmează a deveni operant.

Doamne, cât de frumoasă este viaţa! Trag adânc în piept aerul rece şi simt sub tălpi scârţâitul zăpezii, elastică şi moale ca un covor oriental; ea deşteaptă în mine potop de amintiri. Este prima zăpadă pe care o văd după lungă vreme…

În baraca în care ne adăpostim între zboruri, instructorul meu mă aşteaptă în prag, cu surâsul pe buze.

— *How de you feel*?[1]

— *O.K. Sir*[2], îi răspund, căutând să-mi ascund tulburarea.

— *Well, let's have a try*![3]

Toată viaţa o să-mi amintesc de primul meu contact cu *Spitfire*-ul. Cel pe care urma să-l pilotez avea matricola TO-S.

Înainte de a-mi prinde chingile paraşutei, stau locului câteva clipe, să-l contemplu – îmi plac liniile zvelte ale fuzelajului, motorul Rolls Royce carenat cu finețe; un adevărat pur sânge…

— *You have got her for one hour. Good luck*![4]

Stăpân al unui asemenea bolid! Şaizeci de îmbătătoare minute!

Caut să-mi aduc aminte sfaturile instructorului. Totul îmi pare învălmăşit.

Îmi prind, tremurând, chingile, îmi potrivesc casca şi, încă năucit de atâtea instrumente, cadrane, contacte, manete, înghesuite unele într-altele, toate la fel de importante, pe care degetul trebuie să se aşeze într-o clipă anume, mă pregătesc pentru încercarea hotărâtoare.

Trec cu grijă în revistă *cockpit drill*-ul[5] murmurând fraza sacramentală:

„BTFCPPUR – *Brakes* (frâne), *Trim* (flettnerele de corecţie ale comenzilor) *Flaps* (flapsurile), *Contacts Pression* (în sistemul pneumatic), *Petrol* (benzină), *Undercarriage* (tren de aterizare escamotabil, zăvorât) şi *Radiator*…"

Totul este gata. Mecanicul închide după mine portiera şi iată-mă ferecat în acel monstru de metal pe care trebuie să mă fac stăpân.

Ultimă privire.

— *All clear*? *Contact*![6]

Mânuiesc pompele de mână şi butoanele de pornire a motorului. Elicea începe să se rotească încet şi, dintr-odată, cu un bubuit de tunet, motorul se dezlănţuie. Eşapamentele varsă flăcări albastre, prelungi, înfăşurate într-un fum negru, în timp ce avionul începe să se cutremure ca un cazan sub presiune.

Odată scoase calele, deschid larg radiatorul, căci motoarele acestea răcite cu lichid se încing foarte repede şi, cu mare băgare de seamă, rulez până la pista de decolare, pe care plugurile au curăţat-o de zăpadă, o pista foarte neagră şi foarte dreaptă în albul sclipitor al peisajului.

— *Tutor 26, you may scramble now, you may scramble now.*[7]

Turnul de control îmi permite, prin radio, să decolez…

Inima îmi bate nebuneşte. Îmi înghit saliva, cobor scaunul şi, cu o mână umezită de sudoare, împing încet maneta de gaze.

Pe dată mă şi simt purtat ca de un ciclon. Frânturile unor poveţe îmi revin în minte…

„*Don't stick the nose too much forward*![8]

---

[1] Cum te simţi?
[2] Foarte bine, domnule.
[3] Bun, hai să facem o încercare.
[4] E al dumitale pentru o oră. Succes!
[5] Operaţie mnemotehnică dinaintea decolării, care îngăduie severa trecere în revistă şirului de manevre esenţiale.
[6] Liber în faţă? Contact!
[7] Tutor 26 – poţi decola! Poţi decola!
[8] Nu împinge botul prea înainte!

VP MAGAZIN

În faţa mea uriaşa elice, menită să absoarbă toată puterea motorului, nu are între diametrul pe care îl mătură şi sol decât o gardă[1] mică…

Timid, împing manşa înainte şi, după o puternică izbitură, care mă lipeşte cu spinarea de spătarul scaunului, *Spitfire*-ul, o porneşte, accelerează, accelerează, în timp ce aerodromul aleargă cu viteză crescândă la dreapta şi la stânga mea…

…Keep her straight.[2]

Frenetic, manevrând cu putere palonierele, potolesc câteva devieri bruşte.

Deodată, ca prin minune, cu răsuflarea tăiată, mă trezesc în văzduh. Calea ferată dispare cu sclipiri de fulger. Îmi mai trec pe dinaintea ochilor, nelimpede, copaci, case, care se topesc în spatele meu… Escamotez iute trenul de aterizare, închid cupola străvezie a carlingii, reduc gazele şi reglez elicea pe pas de croazieră.

— Uf! Broboane de sudoare mi se preling pe la tâmple. Instinctiv însă, membrele mele reacţionează asemenea levierelor bine reglate ale unui automat. Nesfârşitele şi obositoarele luni de antrenament mi-au pregătit muşchii şi reflexele pentru clipa aceasta.

Câtă fineţe în comenzi; cea mâi slabă apăsare cu piciorul ori cu mâna se dovedeşte suficientă pentru a arunca aparatul în văzduh…

Dumnezeule, unde mă aflu?

Viteza este atât de mare, încât cele câteva secunde care s-au scurs m-au şi purtat la mai bine de zece kilometri de aerodrom. Pista neagră nu mai înseamnă decât o linie întunecată în dunga zării.

Încerc, sfios, un viraj, trec iarăşi pe deasupra bazei şi mă învârt încoace şi încolo. Trag uşor de manşă şi într-o clipită am urcat la trei mii de metri.

Încetul cu încetul viteza mă îmbată şi prind curaj. O deplasare de numai câţiva milimetri a manetei de gaze ajunge pentru a dezlănţui motorul.

Mă hotărăsc să încerc un picaj. Împing manşa încetişor – 550, 600, 650 km pe oră… Pământul pare să se năpustească înfricoşător de repede întru întâmpinarea mea. Speriat de viteză, trag instinctiv de manşă şi, deodată, capul mi se afundă între umeri, o greutate ca de plumb mi se prăvale pe şira spinării şi mă striveşte în scaun. Un fel de ceaţă îmi acoperă văzul.

Asemenea unei bile de oţel care cade pe un bloc de marmură, *Spitfire*-ul a zvâcnit în văzduhul elastic şi, drept ca o lumânare, a ţâşnit spre cer.

Abia revenit în urma efectelor forţei centrifuge, mă grăbesc să reduc gazele, căci nu am oxigen[3], iar avionul îşi continuă zborul de pasăre…

Aud prin radio Controlul, care mă recheamă. Mă uit repede la ceas – cerule, s-a şi scurs o oră! Toate par să se fi petrecut în numai o secundă!

Acum trebuie să aterizez.

Deschid complet radiatorul, reduc gazele, pun elicea pe pas mic, deschid cupola cabinei, ridic scaunul şi iau priza de aterizare.

Din nou încep să-mi pierd cumpătul. În faţa mea, motorul uriaş, cu ţevile-i lungi de eşapament, fură vederii mele întreaga pistă. Orbit, îmi ţin capul înăuntru, din pricina neînchipuitei presiuni a aerului; sunt prizonierul propriei mele carlingi.

Scot roţile şi flapsurile. Pista se apropie cu o iuţeală înfricoşătoare. Nu voi izbuti niciodată să mă aşez pe pământ. Aerodromul pare că se îngustează şi că, totodată, îmi sare în ochi… Trag de manşă, trag cu disperare, avionul se înfundă cu o puternică zguduitură metalică ce răsună în fuzelaj şi… îl simt cum rulează stângaci pe pavaj. O lovitură de frână pe dreapta, una pe stânga şi *Spitfire*-ul se opreşte în capătul pistei.

---

[1] Distanţă.
[2] Ţine-l drept.
[3] Nu era montată instalaţia de oxigen pentru zbor la altitudini mari.

Icnirile motorului funcţionând la ralanti se aseamănă cu palpitaţiile unui pântece de cal de curse vlăguit…

Instructorul meu se saltă pe aripă, mă ajută să-mi scot paraşuta şi zâmbeşte când îmi vede chipul palid şi tras.

Fac doi paşi, apoi, încă năucit, simt nevoia să mă sprijin de fuzelaj.

— *Good show – you see, nothing to worry about.*[1]

De-ar şti totuşi ce mândru sunt. În sfârşit, am pilotat un *Spitfire.* Cât îmi pare de frumos, de viu! O capodoperă plăsmuită în numele armoniei şi al forţei, chiar aşa cum îl văd acum, în neclintire.

Uşor, cum ai dezmierda obrazul unei femei, îmi trec palmele peste aluminiul rece şi neted ca oglinda al acestor aripi care m-au purtat…

În timp ce mă înapoiez la baracă, cu paraşuta pe spinare, mă mai întorc o dată spre el şi visez la ziua în care voi avea, în escadrilă, un *Spitfire* numai al meu, pe care să-l iau cu mine în luptă, care să-mi încătuşeze viaţa în cabina-i strâmtă şi pe care să-l iubesc ca pe un prieten credincios…

•

… Două luni grele de iarnă la O.T.U. (Operaţional Training Unit – şcoală de piloţi de vânătoare).

Cursurile se succedau neîntrerupt, orele de zbor se adunau foarte repede, şedinţele de trageri aeriene pe deasupra munţilor acoperiţi de zăpezi ai Ţării Galilor se înmulţeau şi ele vertiginos în carnetul de zbor… Dar nu fără impasuri şi amărăciuni.

Spitfire-ul unuia dintre camarazii noştri belgieni a explodat în plin văzduh, în timpul unui zbor de acrobaţie. Doi prieteni de-ai noştri din R.A.F. au murit sub ochii noştri, într-o ciocnire.

Apoi, Pierrot Degail, unul dintre cei şase francezi care urmau acest curs, s-a izbit, într-o seară ceţoasă, de vârful unei măguri îngheţate. Două zile ne-au trebuit ca să putem ajunge până la rămăşiţele pierdute în zăpadă. L-am găsit lângă *Spitfire*-ul său, îngenuncheat, cu capul între braţe, ca un copil adormit; picioarele zdrobite îl împiedicaseră să se deplaseze şi murise de frig, pesemne, în timpul nopţii.

Ceremonia înhumării, cu onoruri militare, se dovedi emoţionantă prin simplitatea ei. Jacques, Menuge, Commailles şi cu mine duceam sicriul înfăşurat în stindardul tricolor. Doamne, cât era de greu, câtă tristeţe sub ploaia măruntă, de gheaţă… Apoi trecerea aceea înceată, săvârşită în tăcere, a fiecăruia dintre noi prin faţa gropii răsunând de lopeţile care azvârleau pământ englezesc peste trupul sărmanului băiat…

După cele cinci săptămâni petrecute la Rednal, s-au scurs şi celelalte trei în care ne-am încheiat instruirea la Montford Bridge, mică bază satelit, pierdută în munţi.

Neîntrerupt, de cum cerul se lumina cât de cât, zburam. Executam exerciţii în formaţii de trei, patru, ori douăsprezece avioane, manevre de alarmă, de luptă aeriană, de trageri, făceam studii de tactică, de recunoaştere a avioanelor, de dicţie pentru radiotelefonie etc…

Frigul se înteţise. Trăiam în bordeie semicilindrice din tablă ondulată, fără pereţi izolatori, iar problema încălzirii se dovedea anevoioasă.

Împreună cu Jean Scott, prâslea echipei noastre şi tovarăşul meu de cameră, mergeam să „împrumutăm” cărbuni dintr-un depozit de lângă calea ferată.

Foarte dichisit de felul lui, Jean îmi stârnea hazul când îi vedeam echilibrul nestatornic pe sub sârmele ghimpate, în timp ce îmi transmitea bucăţi de antracit pe care le ţinea cu silă între degetul cel mare şi arătătorul mâinii înmănuşate cu grijă…

[1] Foarte bine. Nu ai de ce să fii îngrijorat.

VP MAGAZIN

Apoi, şedinţe homerice de aprindere a focului în soba cea micuţă a cărei menire, mult peste puterile ei, era să ne încălzească bordeiul. Era nevoie de litri întregi de benzină scoşi din camionul cisternă pentru a înviora flacăra muribundă a cărbunelui umed şi a lemnului ud.

Îmi amintesc, era într-o seară frumoasă, de explozia sobei prea îmbâcsite de vapori de benzină, explozie care ne-a preschimbat în războinici negri, cum nu se putea mai negri, pe Jacques, pe Jean şi pe mine.

Revelionul acelui an s-a petrecut în mare tăcere, străbătut oarecum de melancolie în colţul nostru pierdut…

A sosit apoi ziua repartizărilor.

Commailles, Menuge şi cu mine urma să plecăm la Turnhouse, în Scoţia, pentru a face parte din Escadrila 341, din grupul de vânătoare francez liber „Alsacia”, atunci pe cale de constituire. Jacques, Jean şi Aubertin aveau să plece la Escadrila 602 de la Perranporth.

Zarurile fuseseră aruncate, adevăratul război începea. În sfârşit!

• „Alsace”

Trei tineri sergenţi piloţi coboară la Edhimburg.

Lumea toată e a lor.

„Prinţesei Nordului”, îmbăiată de soare, dar care s-a gătit totuşi cu o strălucitoare mantie de zăpadă, băieţii nu-i aruncă decât o privire distrată.

Sunt frânţi de oboseală. Au străbătut în diagonală Anglia toată, de la sud-vest la nord-est.

O noapte istovitoare petrecută în vagon, cu schimbări de trenuri pe întuneric, cu îmbulzeli pe peroanele umede, cu o ceaţă care pune nimburi lămpilor, cernându-le lumina, cu gâfâieli de locomotive, cu mulţime de oameni grăbiţi, îmbrăcaţi în uniforme…

— *The train for Leicester please*?[1]

Năuciţi de zgomot, împovăraţi de greii lor „kitbags”[2] tinerii şi-au căutat zadarnic un loc în compartimentele ticsite, unde oamenii dorm claie peste grămadă în miros de funingine, de sudoare şi fum rece de tutun…

Vagoanele se pun în mişcare. Vaierul sincopat, sfâşietor, al sirenelor spintecă bezna.

— *Air raid on*! *Lights please, lights please*![3]

Apoi trenul frânează brusc, aerul comprimat şuieră, tampoanele se ciocnesc, zgâlţâindu-i pe călătorii buimaci… palidele luminiţe albastre se sting.

Un sfert de oră. O jumătate. O oră de frig şi tăcere.

Pe bolta cerului câteva fulgere. În depărtare, zumzetul monoton al unor motoare. În marginea zării, străluminări de-o clipă, în care se conturează fugar siluetele unor uzine şi coşuri.

Din nou sirenele.

— *All clear*![4]

Un fluierat, un scrâşnet de fiare ruginite, şi iarăşi zgâlţâituri; locomotiva patinează, apoi îşi ia avânt…

Impresii înecate în aburii unui somn neîmplinit, sleitor, care nu aduce odihnă.

---

[1] Trenul pentru Leicester, vă rog?
[2] Saci regulamentari.
[3] Atac aerian. Luminile, vă rog, luminile, vă rog!
[4] Încetarea alarmei!

•

Mai apoi, oboseala s-a topit ca prin minune. Autobuzul se opreşte în faţa corpului de gardă al aerodromului.

— *Turnhouse*! strigă conductorul.

Marile hangare camuflate cu benzi verzi şi galbene, clădirile joase ale popotelor, barăcile de lemn ale acelor „dispersal"-uri risipite în jurul întinselor piste din macadam care împart suprafaţa gazonată a terenului. Ici, colo, câteva avioane.

Caporalul din M.P.[1] care este de gardă ne cercetează actele, buletinele de identitate şi ne conduce sub escortă până la „*Sergeant's Mess*"[2].

Primire destul de rece din partea *Station Warrant Officer*-ului[3].

— *French Squadron*? *I have not seen, anybody yet*![4]

Drace, să fie oare vorba de o unitate de vânătoare fantomă? Şi începem să fim dezamăgiţi.

O camionetă ne duce în faţa unei clădiri întunecate şi ne debarcă acolo cu bagaje cu tot.

Linişte. Iz de mucegai. Un dormitor mare, gol – paturi de fier, dulăpioare cenuşii. Şi nici măcar o pisică.

Primirea este descumpănitoare. Unde este barul escadrilei, cald şi plin de însufleţire, unde sunt camarazii gălăgioşi şi veseli pe care închipuirea noastră ni-i înfăţişa întâmpinându-ne cu braţele deschise!

— La naiba! Nu se mai poate dormi aici!

Glasul, foarte francez şi foarte parizian ca accent, ne face să tresărim. Atunci desluşim, tocmai în capătul celălalt al încăperii, într-un ungher întunecat, o siluetă lungită pe pat. Fumează. Uniformă bleumarin, nasturi aurii – un francez!

Se ridică alene.

— Dar este Marquis!

Ne privim şi izbucnim în râs. Noi patru alcătuim toată escadrila 341.

•

Zilele trec, şi escadrila de vânătoare „Alsace" prinde fiinţă.

Maiorul Mouchotte, unul dintre primii ofiţeri ai Franţei Libere, va fi comandantul nostru. Înalt, zvelt, oacheş, privire sfredelitoare, glas tăios care nu îngăduie replică, dar şi un surâs prietenos, cald. Este din soiul acela de oameni pentru care mergi la moarte fără să crâcneşti, cu plăcere aproape.

Apoi locotenentul Martell, care va fi comandantul meu de patrulă, un uriaş blond, cu umeri laţi, cu picioare enorme şi cu mâini de zână ce ştiu mânui un *Spitfire* cu acea forţă şi mlădiere ce nu par afla nicicând seamăn în R.A.F.

Locotenentul Boudier – Bou-Bou – o bucăţică de om, pierdut îndărătul unei pipe uriaşe, o inimă mare, de aur. Este un „as" care numără de-acum şapte nemţi la activul său. Comandă patrula a doua.

Piloţii sosesc, unul câte unul. Sosesc din cele patru colţuri ale Angliei, după ce s-au smuls din cele patru colţuri ale Franţei ocupate, pentru a veni să se bată aici. O selecţie naturală, impusă de voinţă, de patriotism. Din toate clasele sociale – dar întregul acesta formează o elită.

De Bordas ascunde – sub înfăţişarea-i veselă şi nepăsătoare – drama pierderii celui mai drag prieten al său, doborât alături de el, lângă Dieppe. Bouguen – un breton încăpăţânat; Farman – un nume ilustru în aviaţia franceză; Chevalier – calm, de o hotărâre neclintită;

[1] Poliţia militară.
[2] Popota subofiţerilor.
[3] Adjutantului bazei.
[4] Ce escadrilă franceză? Nu am văzut încă pe nimeni.

Lafont – de la unul din vechile G.C.I.[1] din Libia; Girardon – unul dintre rarii noştri ofiţeri activi, mucalit, subtil-ironic! Ross – îşi ascunde sfiiciunea şi bunătatea naturală sub o înfăţişare aspră; Mathey, care a traversat pe schiuri Pirineii pentru a se contopi cu Franţa Liberă; Savary – poetul grupului, fin şi cultivat; Bruno – zeflemitor, încercat pilot de vânătoare; Gallet – prietenul lui nedespărţit şi el de la un vechi G.C.I. din timpurile eroice din Siria; Pabiot, care vine din Ile-de-France şi vrea să lupte, mai departe…

Încetul cu încetul echipa se încheagă. Piloţii continuă să sosească.

De Mezillis – bretonul care şi-a pierdut un braţ în cadrul grupului „Lorena" în Libia şi care printr-un uimitor efort de voinţă a învăţat să piloteze cu braţul său artificial; Béraud – seriosul grupului, pilot destoinic şi bun povăţuitor, căruia îi cerem întotdeauna sfatul înainte de a face o prostie; Laurent – meticulos, ştiinţific şi entuziast; Mailfert – neîntrecutul, mare amator de pirotehnie şi farse; Leguie – alt breton cu calm într-adevăr britanic; Raoul Ducal – cu evadările sale nemaipomenite şi ordonat până în vârful unghiilor; Borne – bun camarad, retras şi discret; bravul Buiron – „Buibui şi pipa lui", cum îi spuneau prietenii… scumpul de Saxe – scheletul nostru ambulant, hărăzit cu un curaj de oţel…

•

Într-o bună zi, *Spitfire*-le destinate nouă sosesc cu vuiet de tunet. Mecanicii noştri englezi le iau în primire, iar noi le curăţim; Crucile de Lorena apar pe fuzelaje, cu matricolele escadrilei 341. N. şi L.

Sub imboldul energic ai lui Mouchotte, mulţumită experienţei lui Martell şi a lui Boudier, echipa de prieteni se transformă într-o temută formaţie de luptă.

Avioanele zboară fără întrerupere – trageri, formaţie de luptă, exerciţii de dog-fight[2], repetiţii de alarmă…

Englezii sunt uluiţi, de o atât de rapidă punere ia punct; ei admit cu *fair-play* că este vorba de o unitate „hors classe"[3], iar o lună mai târziu „Alsacia" este afectată escadrei din Biggin Hill. E o cinste, al cărei preţ nu-l cunoaştem, poate. Situată la sud de Londra, Biggin Hill este baza care numără cele mai multe victorii şi care este rezervată escadrilelor selecte din R.A.F.

Pentru a ne duce acolo, vom fi dotaţi cu *Spitfire IX*, având motor Rolls-Royce, cu compresor pe două trepte, cea mai nouă realizare a tehnicii aeronautice engleze, distribuit cu zgârcenie doar câtorva unităţi de elită.

Spre a sărbători cum se cuvine evenimentul, oferim personalului din Turnhouse – începând cu Group Captain Guinness, comandantul bazei, şi până la ultimul mecanic – o petrecere uriaşă.

Îl observ pe Mouchotte, retras într-un colţ, foarte calm şi puţin melancolic. Ştiu ce gândeşte. Se întreabă cu amărăciune câţi dintre băieţii unităţii sale vor supravieţui până la victorie. Moartea a şi început să secere. Mezillis şi-a pierdut viaţa săptămână trecută, pentru că aripile *Spitfire*-ului său s-au pliat într-un picaj. Commailles şi Artaud, sosiţi în ajun, şi-au aflat moartea în sfărâmăturile învălmăşite ale avioanelor lor, pe timpul unui exerciţiu de luptă…

[1] Grup de vânătoare independent (în aviaţia franceză).
[2] Urmărire (luptă avion cu avion).
[3] Excelentă.

VP MAGAZIN

• Primul meu mare „Show”[1] deasupra Franței

Încă mai suntem în readiness.[2]

În sectorul Biggin Hill totul respiră calm, iar dimineaţa se scurge foarte încet.

Pe sub aripile *Spitfire*-lor, înrourate din belşug, mecanicii moţăie înfăşuraţi în pături.

Vremea se lăsă greu ucisă. În timp ce într-un colţ al *dispersal*-ului un fonograf fornăie unul şi acelaşi cântec, noi jucăm „monopole”, dar gândurile ne sunt aiurea, cu Martell, Mailfert, Girardon, Laurent, Bruno şi Gallay. Afară, pe sub fereastră, Jacques şi Marquis, mânjiţi de unsoare, adaptează un motor uriaş la carcasa unei motociclete găsită Dumnezeu ştie unde.

Telefonul. Feţele tuturor se ridică, încremenite parcă.

— *Early lunch for pilots. There is a show on*![3] strigă plantonul din cabina sa.

Un *sweep* foarte important a fost prevăzut pentru începutul după-amiezii, iar popota pregăteşte un prânz deosebit pentru piloţii care vor lua parte la acţiune.

Mouchotte a fost anunţat; soseşte îndată, însoţit de Boudier.

— Martell, aliniază-ţi patrula, dumneata îl vei constitui pe Red 2, iar Boubou pe Red 3 şi 4…

Toată lumea se îngrămădeşte în jurul tabloului unde sunt înfipte douăsprezece cuie de care vor fi aninate douăsprezece siluete de *Spitfire* decupate în tablă şi purtând fiecare câte un nume.

Ordinea de bătaie a escadrilei este afişată câteva minute după discuţiile dintre cei doi comandanţi.

Comandant Mouchotte

Lt. Boudier	Serg. Ch. Bruno	Lt. Martell
Serg. Remlinger	Lt. Pabiot	Serg. Clostermann
SLt. Bouguen	SLt. De Bordas	Lt. Béraud
Serg. Marquis		Serg. Mathey

Murmure şi mişcare în rândul celor care vor rămâne mai în urmă.

Întâlnire la Intelligence Room[4] la ora 12:30. Însoţit de Martell şi Boudier, Mouchotte pleacă cu camioneta sa „Hillman”, în timp ce piloţii ceilalţi dau fuga la camionul popotei.

Prânz luat în fugă în tovărăşia piloţilor de la 611 – supă, cârnaţi, piure…

În aer plutesc totuşi unele temeri. Pentru cei mai mulţi dintre noi este vorba de prima misiune serioasă de luptă şi ea ne va purta desigur în interiorul zonei duşmane.

Mă încearcă un sâcâitor amestec de curiozitate şi nelinişte.

Dorinţa de a şti cum voi reacţiona în faţa morţii, dorinţa întrucâtva nesănătoasă de a cunoaşte frica – adevărata frică, cea a individului singur în faţa trecerii în nefiinţă. Şi totuşi, mai dăinuie, bine înrădăcinat, în adâncurile eului, vechiul scepticism al omului civilizat… Rutina orelor de studii, călătoriile confortabile, lecturile umaniste, viaţa de oraş, care – toate la un loc – lasă foarte puţin loc noţiunii de primejdie a morţii sau încercării dăruite curajului fizic propriu-zis…

[1] Spectacol, reprezentaţie (n.red.).
[2] Stare de alarmă.
[3] Masa pentru piloţi se dă mai devreme. Misiune probabilă!
[4] Sală rezervată documentării şi serviciilor de informaţii.

Aş vrea totuşi să pătrund în străfundurile gândurilor acelui canadian din escadrila 611, care nu se află nicidecum la prima misiune. Calm, el cere fetei din W.A.A.F.[1] o a doua porţie de piure, în timp ce eu abia o înghit pe prima. Iar Dixon şi Bruno discută într-una despre fotbal... Oare ce gândesc, ce se petrece în fiinţa lor?

În chiar clipa aceea, prin asociaţie de idei, mi-a revenit în minte o anume zi de joi petrecută la Croix-Catelan. Eram portarul echipei de fotbal a liceului meu, Nôtre Dame de Boulogne. Centrul înaintaş al lui Albert-de-Mun, un vlăjgan de 75 de kilograme, se strecurase printre fundaşii mei distraţi... Nu-mi mai rămăsese decât o singură soluţie ca să-mi apăr poarta, să-i plonjez la picioare... M-am aruncat din instinct, cu braţele întinse spre balon. Apoi, cu o frântură de clipă înainte de a atinge mingea, m-am ferit printr-o răsucire. Îmi fusese teamă să nu mă rănesc din pricina crampoanelor de la bocancii adversarului meu. Îmi fusese frică, iar golul fusese marcat... Să mă aştept oare, în după-amiaza aceasta, la o reacţie pur fizică de soiul acesta? Neaşteptata imagine din trecut îmi taie cu totul pofta de mâncare...

Este 12:35.

•

— *Come-on chaps, Briefing*![2]

Ne îndreptăm, în grupuri mici şi tăcute, către *Intelligence Room.*

Mai întâi, o sală ticsită cu fotografii, hărţi, fotolii, reviste tehnice, publicaţii confidenţiale ale Ministerului Aerului. Într-un ungher, o uşiţă joasă dă spre sala de instructaj situată la un nivel mai jos.

Ambianţa locului te învăluie încă din prag...

În primul rând, harta mare a sectorului nostru de operaţii, acoperind tot panoul aflat în spatele estradei – Sud-Estul Angliei, Londra, Tamisa, Marea Mânecii, Marea Nordului, Olanda, Belgia şi Franţa până la Cherbourg.

Pe harta aceasta o panglică roşie leagă Biggin Hill de Amiens, urcă spre Saint-Paul şi se întoarce la Dungeness, via Boulogne: este itinerarul misiunii noastre de astăzi.

Piloţii se înghesuie în neorânduială pe bănci – tropot înfundat de cizme de zbor, scăpărări de chibrite... primele ţigări fumegă între degete nervoase...

De tavan atârnă modele de avioane – de-ale aliaţilor şi de-ale germanilor.

Pe pereţi stau prinse fotografii ale unor aparate *Focke Wulf* şi *Messerschmitt 109,* înfăţişate din toate unghiurile, cu diagrame indicând corecţiile de tir corespunzătoare...

Pretutindeni se află afişate cele mai importante consemne de luptă:

• NEAMŢUL E TOTDEAUNA ÎN DREPTUL SOARELUI.
• ÎNAINTE DE A TRAGE, AŞTEAPTĂ SĂ-I VEZI ALBUL OCHILOR.
• NU ALERGA NICIODATĂ DUPA UN AVION PE CARE L-AI LOVIT. UN ALTUL TE VA DOBORÎ NEGREŞIT.
• MAI BINE SĂ ANUNŢI UN „PROBABIL DOBORÂT", DECÂT SĂ CAZI CU NEAMŢUL PE CARE L-AI FI OMOLOGAT
• ATENŢIE! TOCMAI CEL PE CARE NU L-AI VĂZUT TE VA DOBORÎ.
• NU TE GÂNDI LA FRUMOASA TA. DACĂ NU-L VEZI VENIND PE *FOCKE WULF*-UL CARE ÎŢI VA DOBORÎ CAMARADUL, EŞTI UN CRIMINAL!
• LINIŞTE LA RADIO. NU STÂNJENI FRECVENŢELE!
• DACĂ AI FOST DOBORÂT ÎN TERITORIUL DUŞMAN, EVADEAZĂ! DACĂ EŞTI PRINS, TACI!

Uniformele bleumarin ale francezilor contrastează cu jachetele de campanie ale englezilor şi canadienilor; dar toate inimile bat frăţeşte.

Afară, zgomot de frâne, de portiere trântite...

[1] Women Auxiliary Air Force: corpul feminin auxiliar al R.A.F.-ului.
[2] Intraţi, băieţi. Este ora instructajului.

VP MAGAZIN

Zarvă, toată lumea se ridică.

Group Captain Malan, DSO DFC şi Wing-commander-ii Al. Deere şi De La Torre intră, urmaţi de Mouchotte şi de Jack Charles, comandantul escadrilei 611.

Malan stă sprijinit de perete, într-un colţ; De La Torre şi Deere urcă pe estradă.

— *Sit down chaps*![1]

Tăcere.

De La Torre ia cuvântul şi citeşte FORM D cu glasul său monoton:

— În după-amiaza aceasta escadrila participă la Circus-ul nr. 87. Ora H este 13:55.

Şaptezeci şi două de *Fortăreţe Zburătoare* trebuie să bombardeze aerodromul din Amiens-Glissy.

La 16 000 picioare escorta apropiată va fi alcătuită din 7 escadre, respectiv din 18 escadrile de *Spitfire V.*

Escadra lui Kenley va asigura apărarea îndepărtată, şi va opera la 20 000 picioare, în regiunea obiectivului, la ora H, fără cinci minute, adică la 13:50.

Acoperirea intermediară va fi asigurată de *24 Spitfire* din West Malling, iar cele două escadre din Northolt – cu *Spitfire IX,* zburând la 29 000 picioare, vor acoperi operaţia.

Sunt prevăzute două diversiuni:

12 Typhoon-uri, escortate de *24 Spitfire* vor bombarda în picaj aerodromul din Poix, la ora H fără 20 de minute, adică la 13:45;

12 Boston, escortate de *30 Spitfire,* vor bombarda la ora H fără 10 minute docurile din Dunkerque, după un atac simulat asupra localităţii Gravelines.

Diversiunile vor avea drept efect să abată atenţia radiolocaţiei germane, în timp ce *Fortăreţele* îşi iau formaţiile, şi să disperseze – aşa sperăm, cel puţin, – eforturile aviaţiei de vânătoare inamice.

Escadra din Biggin Hill va trebui să opereze în regiunea Amiens, începând cu ora H plus cinci minute, astfel încât să acopere retragerea *Fortăreţelor* până la 14:10.

Ordinea de bătaie a *Luftwaffe*-i, aşa cum ne interesează ea în această operaţie, este următoarea:

— 60 de *Focke Wulf*-uri disponibile la Glissy – în aer se vor afla probabil 40;

— 120 de *Messerschmitt*-uri 109 F şi FW 190 la Saint-Omer şi Fort Rouge. Veţi vedea poate câteva întorcându-se de la Dunkerque, unde le vor fi atras avioanele Boston.

Cele 40 *FW* 190 din Poix, stârnite de *Typhoon*-uri, vor interveni neîndoios, primele deasupra oraşului Amiens, dar când veţi sosi voi, vor fi şi avut de furcă cu escorta propriu-zisă.

După cât se pare, adversarii voştri făţişi vor fi cele 60 de *Focke Wulf*-uri din Rosier-en-Santerre, cele din Glissy, dacă vor putea decola înainte de bombardament şi, în mod inevitabil, vechii voştri prieteni, acei „Abbeville Boys", pe care îi veţi revedea cu plăcere…

Asupra obiectivului veţi fi controlaţi de Appledore, pe frecvenţa C, indicativ de apel: *Grass-Seed.*

Zona vă va controla pe frecvenţa B până în clipa aceea. Veţi fi singura formaţie pe frecvenţa C, deci nu aveţi a vă teme de vreo interceptare…

Dau cuvântul Wing Commander-ului Deere, care va fi conducătorul acestei „reprezentaţii".

•

Cu glas calm şi cumpătat, ce contrastează cu chipul său de băieţandru arţăgos şi îndărătnic, Al. Deere ne dă ultimele instrucţiuni de zbor:

— Voi conduce escadrila 611, al cărei indicativ va fi *Gimlet.* Indicativ personal: *Brutus.*

[1] Aşezaţi-vă, băieţi!

— René va conduce escadrila 314, indicativ: *Turban.* Vom decola în formaţie de grup pe pista Nord-Sud.

— Pornirea motoarelor la 13:20 pentru *Turban* şi 13:22 pentru *Gimlet.* Decolarea la 13:25. Voi executa un viraj larg deasupra aerodromului, astfel încât să vă luaţi corect locul în formaţie, iar la 13:32, mă voi înscrie pe rută.

— Vom rămâne la zero picioare până la 13:50, apoi vom urca cu motoarele în plin, astfel încât să trecem de coastă la minimum 10 000 picioare şi ne vom regăsi deasupra localităţii Amiens, dacă totul merge bine, la 25 000 picioare.

— L-a dus, *Turban* va zbura cu 2 000 yarzi la dreapta mea. De îndată ce vom lua înălţime, *Turban* se va menţine la 2 000 picioare deasupra noastră şi puţin mai în spate.

— Ajunşi deasupra oraşului Amiens, vom vira cu 90° la stânga şi vom urma un cap compas de 47° timp de cinci minute, doar dacă Appledore nu ne dă cumva alte instrucţiuni.

— În principiu, vom zbura 25 de minute cu rezervoarele noastre suplimentare. Când voi semnala largarea „*Drop your babies*”,[1] veţi trece în formaţia de luptă.

Până la semnalul acesta, este obligatorie o riguroasă tăcere la radio. Vom zbura la rasul apei timp de 18 minute, neplăcute ce-i drept, spre a nu fi reperaţi de radiolocaţia germană; nu cumva vreun cretin să strice totul sporovăind fără rost. Dacă aveţi necazuri şi vreţi să vă înapoiaţi la bază, legănaţi aripile, treceţi pe frecvenţa D, dar nu vă serviţi de ea decât dacă vă aflaţi în primejdie de moarte. Altfel, în numele cerului, tăceţi!

Şi acum, câteva ultime sfaturi:

— Dacă rezervorul suplimentar nu se larghează la semnal, anunţaţi-l pe comandantul de patrulă şi întoarceţi-vă. Ar fi inutil să continuaţi, împovăraţi de greutatea lui. Veţi stânjeni pe toţi, deci veţi rămâne în urmă şi veţi fi cu siguranţă doborâţi.

— Semnalaţi clar poziţia avioanelor suspecte faţă de mine prin *Clock-Code*[2]. Vorbiţi rar şi desluşit, rostindu-vă indicativul.

— Dacă se deschide lupta, rămâneţi în formaţie, iar dacă totul merge foarte prost rămâneţi cel puţin în celule: este esenţial.

— Numărul 2 să nu uite nicidecum că este răspunzător de acoperirea numărului 1.

— Faceţi oricând faţă atacului.

— Atenţie la oxigen.

— Capul compas pentru întoarcerea imediată, în caz că se iveşte vreun bucluc, este 317°. Dacă vă aflaţi pierduţi undeva în Franţa şi cu benzina drămuită, chemaţi pe frecvenţa B, *Zona.* Cu începere din mijlocul canalului Mânecii, dacă vă aflaţi la strâmtoare, dar în măsură să ajungeţi la bază, anunţaţi *Tremlin*-ul, pe frecvenţa A. Dacă nu puteţi ajunge până la coastă, săriţi cu paraşuta după ce aţi făcut apelul „Ajutaţi-mă” pe frecvenţa D cu – pe cât posibil – o transmisie de indicare a poziţiei. Vom face imposibilul, ca totdeauna, pentru a vă readuce rapid la bază.

— Nu uitaţi să cuplaţi I.F.F-ul[3] imediat după decolare şi verificaţi-vă bine colimatorul.

— Goliţi-vă buzunarele.

— Să ne potrivim ceasurile... este exact ora 12:51 de minute şi 30 de secunde... unu, doi, trei... este ora 12:52 de minute zero secunde.

— Bine, deschideţi ochii, succes şi vânătoare bună!

În timp ce Deere vorbea, piloţii îşi scriau indicaţiile esenţiale direct pe piele, pe podul palmei: orare, capul compas pentru întoarcere, frecvenţele radio etc...

Îmbulzeală la portierele camioanelor.

---

[1] Aruncaţi-vă pruncii! (adică rezervoarele suplimentare) (n.red.).
[2] „Codul ceasului”. Poziţia avioanelor inamice era indicată prin referiri la acele unui ceasornic.
[3] Dispozitiv electronic de bord destinat a face posibilă identificarea de către apărarea proprie.

•

Vremea este minunată, iar de trei zile încoace soarele se arată mai strălucitor ca de obicei în acest anotimp.

La *dispersal* fiecare se năpusteşte spre dulapul său.

Îmi golesc cu grijă buzunarele – să nu mai fi rămas niciun bilet de autobuz care să dezvăluie ceva, niciun plic cu vreo adresă, care să-i poată informa pe nemţi asupra aerodromului meu.

Îmi scot gulerul, cravata şi le înlocuiesc cu un fular de mătase.

Îmbrac tricoul gros, regulamentar, de lână albă, peste o vestă din blană de miel. Pe deasupra şosetelor trag ciorapi lungi de lână, care îmi ajung până la jumătatea pulpei; peste pantalon, peste toate, cizmele îmblănite în care îmi vâr, în dreapta, cuţitul de vânătoare, iar în stânga hărţile.

Îmi încarc pistolul Smith-Wesson şi mi-l trec pe după gât.

În buzunarele vestei de salvare mi-am pus plicul „escape”.[1]

Mecanicul meu vine să pună pe scaunul avionului paraşuta şi *dinghy*-ul[2], precum şi casca ale cărei receptoare vor fi cuplate de către electrician la aparatul radio; nu lipseşte nici masca cuplată la buteliile de oxigen.

Ora 13 şi 15 minute.

M-am şi instalat în *Spitfire*-ul meu NL-B, bine legat în chingile scaunului. Am încercat aparatul de radio, colimatorul şi mitraliera foto. Mi-am potrivit cu grijă masca de oxigen şi am verificat presiunea în butelii. Cu mişcări febrile am armat tunurile şi mitralierele, am reglat oglinda retrovizoare…

Tommy se tot învârteşte în jurul avionului, cu o şurubelniţă în mână, ermetizând perfect toate panourile mobile…

Stomacul îmi pare ciudat de gol şi regret că am mâncat aşa de puţin.

Agitaţie pe întreg aerodromul. În zare, maşina lui Deere se opreşte lângă avionul său, la picioarele turnului de control. Este îmbrăcat cu un combinezon alb şi se strecoară sprinten în carlingă.

Pompierii îşi ocupă locurile pe scările maşinilor, iar infirmierii în ambulanţe.

Se apropie ora.

Ora 13 şi 19 minute.

O linişte adâncă pluteşte acum peste aerodromul încremenit.

Piloţii îl aţintesc cu privirea pe Mouchotte, care se uită la ceas.

Lângă fiecare avion, un mecanic stă nemişcat, cu degetul pe întrerupătorul de curent al bateriilor auxiliare de pornire… Un altul stă de pază lângă extinctoarele fără capac, culcate în iarbă.

Catarama paraşutei, nu prea bine aşezată, mă sâcâie cumplit, dar e prea târziu să o mai mut la locul ei.

Ora 13 şi 20 de minute.

[1] Plic cu 20 000 franci francezi, 5 000 franci belgieni şi 1000 florini olandezi, destinaţi să uşureze evadarea unui pilot doborât pe teritoriu! ocupat.

[2] Bărcuţă pneumatică de salvare.

Mouchotte îşi roteşte privirea peste cele douăsprezece *Spitfire,* apoi începe să-şi manevreze pompele. Scrâşnetul demarorului… elicea se învârteşte. Pun contactele.

— *All clear*? – *switches ON*![1]

Reglat ca un ceasornic, Rolls-Royce-ul meu porneşte de la primul apel.

Mecanicii se agită, scot calele, târăsc după ei bateriile, se agată de vârfurile aripilor pentru a ajuta avioanele să pivoteze…

NL-L-ul comandantului a şi pornit spre extremitatea Nord a terenului de zbor.

Ora 13 şi 22 de minute.

Motoarele escadrilei 611 se pun în mişcare; cele douăsprezece *Spitfire* încep să se alinieze, într-un nor de praf, în jurul avionului lui Deere.

Ne aliniem în spatele lor, în ordine de bătaie. Îmi ocup locul, aripă la aripă cu Martell.

Mă trec toate sudorile.

Ora 13 şi 24 de minute.

Cele 26 avioane sunt pregătite. Motoarele merg în ralanti, aripile sclipesc în soare. Piloţii îşi potrivesc ochelarii şi îşi strâng chingile.

Ora 13 şi 25 de minute.

O rachetă albă pleacă din turnul de control. Braţul lui Deere se ridică şi cele 13 avioane ale escadrilei 611 se pun în mişcare. La rândul său, Mouchotte ridică mâna înmănuşată şi deschide încet gazele…

Cu ochii ţintă la vârful aripii lui Martell, cu palmele umezite de sudoare, îl urmez. Cozile avioanelor se ridică, *Spitfire*-le încep să salte stângace pe îngustele trenuri de aterizare… roţile sunt escamotate… am decolat.

Blochez maneta trenului de aterizare, reduc gazele, reglez pasul elicei…

Trecem ca un vârtej pe deasupra drumului care tiveşte baza. Un autobuz staţionează, în timp ce pasagerii aşteaptă în faţa uşilor.

Cuplez rezervorul suplimentar şi închid robinetele rezervoarelor principale.

Febril, mă ţin în formaţie, manevrând cu putere comenzile.

Spitfire-le lunecă spre sud, la nivelul copacilor şi al caselor, într-un uruit de tunet care-i face pe oameni să încremenească în mijlocul străzilor…

Sărim peste o măgură împădurită şi, deodată, marea cu valuri murdare, tivite de spumă, marea dominată la stânga de promontoriul Beachy Head…

În zare, o dungă albastră de ceaţă – este Franţa şi, la doi-trei metri deasupra apei, pornim în iureş.

Culeg în treacăt impresii învălmăşite, care mi se întipăresc totuşi adânc în memorie…

O navă de patrulare britanică, al cărei echipaj semnalizează… O vedetă din *Air Sea Rescue*[2] în alarmă, care se leagănă domol în voia valurilor, înconjurată de un nor de pescăruşi…

Îmi supraveghez, cu coada ochiului, motorul – presiunile şi temperaturile sunt normale… Aprind colimatorul.

Un avion al escadrilei 611 îşi leagănă aripile, virează şi se întoarce spre Anglia, luând înălţime – niscaiva necazuri cu motorul, pesemne…

[1] Liber în faţă? Deschideţi contactele!

[2] Organizaţie pentru pescuirea piloţilor din R.A.F. căzuţi în mare.

Ora 13 şi 49 de minute.

Auzim la radio, venind ca din depărtare, strigăte, apeluri care sunt ale unităţilor de escortă apropiată şi, deodată, cât se poate de limpede, un triumfător:

— *I got him* – i-am venit de hac!

Înţeleg atunci, cu o strângere de inimă, că în locul spre care ne îndreptăm lupta a şi început!

Ora 13 şi 50 de minute.

Dintr-o singură zvâcnire *Spitfire*-le se înalţă şi urcă spre cer, agăţate de elice, cu 1 000 metri pe minut.

Iată Franţa!

Din ceaţă se iveşte linia falezelor ei albe şi, pe măsură ce luăm înălţime, orizontul se depărtează... Estuarul râului Somme, fâşia îngustă de nisip de ia piciorul falezelor încununate de verdeaţă, primele pajişti, cel dintâi sat cuibărit într-o vale, în coasta unei păduri...

15 000 picioare.

Motorul se opreşte brusc, astfel că *Spitfire*-ul meu pierde mult din înălţime.

Cu inima bătând nebuneşte, cu răsuflarea tăiată, reacţionez instinctiv, deschizând repede rezervoarele principale de benzină. Cel suplimentar este gol. Înţeleg – şi picioarele mi se moaie – că, lipsit de experienţă cum sunt, am folosit prea multă forţă pentru a-mi menţine poziţia în patrulă şi că motorul meu a consumat, proporţional, o mai mare cantitate de benzină...

O clipă de şovăială, un retur de aprindere şi motorul se redresează. Cu toată viteza, reintru în formaţie...

— *Brutus aircraft, drop your babies*![1]

Glasul care răsună în căşti este glasul limpede al lui Al Deere. Ne ordonă să largăm rezervoarele auxiliare.

Încă înfiorat, trag de manetă, implorând cerul ca mecanismul să funcţioneze fără greş... O hurducătură... un glisaj... Cele douăzeci şi patru de rezervoare cad rotindu-se în toate sensurile.

— *Hullo Brutus, Zona calling, go over Channel C. Charlie.*[2]

— *Hullo Zona, Brutus answering. Channel C. Over*![3]

— *Hullo, Brutus. Zona out*![4]

Apăs pe butonul C de la tabloul selectorului de unde. Un cârâit, apoi glasul Squadron Leader-ului Holmes, faimosul controlor din *Grass Seed.*

— *Hullo Brutus Leader, Grass Seed calling. There is plenty going on over target. Steer 096 – zero' nine, six. There are 40 plus bandits 15 miles ahead, angels 25. Over to you*!"[5]

— *Hullo Grass Seed. Brutus answering steering 096°. Roger Out.*[6]

---

[1] Vorbeşte Brutus, aruncaţi-vă pruncii!

[2] Alo, Brutus! Vă cheamă Zona. Treceţi pe frecvenţa C. Charlie.

[3] Alo, Zona! Brutus răspunde. Frecvenţa C. Recepţie.

[4] Alo, Brutus! Zona a terminat.

[5] Alo, Comandant Brutus, te cheamă Grass Seed. Harababură mare deasupra obiectivului. Urmează cap compas 096° – zero, nouă, şase. Vreo 40 de nemţi la 15 mile în faţa voastră, înălţime 25 000 picioare. Treci pe recepţie!

[6] Alo, Grass Seed, răspunde Brutus urmez cap compas 096°. Am înţeles. Terminat.

VP MAGAZIN

Mouchotte ne trece în formaţie de luptă:

— *Hullo Turban, combat formation Go*![1]

Cele trei patrule alcătuite din câte patru *Spitfire* se depărtează.

Dedesubt, la dreapta mea, aparatele cu indicativul *Gimlet* procedează în acelaşi fel.

— *Brutus aircraft, open your eyes.*[2]

Să deschidem ochii!

Suntem la 27 000 picioare.

•

Se scurg cinci minute.

Cerul, nemărginit şi fără nori, este de o puritate ameţitoare. Bănuiam pământul Franţei sub un strat translucid de ceaţă uscată, care se îngroaşă deasupra oraşelor…

Frigul este supărător şi respir greu. Soarele se face simţit, dar nu-mi pot da seama dacă razele lui ard ori îngheaţă. Ca să mă mai smulg din toropeală, deschid mult oxigenul…

Urletul strident al motorului îmi sporeşte ciudat senzaţia de însingurare pe care ţi-o dă avionul monoloc de vânătoare; până la urmă însă zgomotul nu mai este aşa de asurzitor. Încetul cu încetul el devine un soi de fundal sonor, dar neutru, pe care sfârşeşti prin a-l asimila cu o adâncă şi ciudată linişte, apăsătoare şi densă…

Încă nimic nou – lucrul acesta dezamăgeşte şi totodată uşurează.

Timpul pare fără sfârşit.

Am impresia că visez cu ochii deschişi, în legănarea aceea ritmată a *Spitfire*-lor înşiruite, care urcă şi coboară domol… iar elicele se învârtesc încet, răscolind un aer rarefiat, amorţitor…

Totul este ireal şi răspândeşte atâta nepăsare…

Oare astfel să arate războiul?

— *Look out Brutus Leader, Grass Seed calling. Three gaggles of 20 plus converging towards you, above*![3]

Glasul lui Holmes m-a făcut să tresar… şi iată-l pe Martell care urmează:

— *Look out Brutus, Yellow One calling, smoke trails coming 3 o'clock*![4]

Casc ochii şi deodată zăresc dârele de condensare care-i trădează pe nemţii ce încep să vină spre noi dinspre sud şi est…

Dumnezeule, ce repede se apropie! Scot siguranţele tunurilor.

— *Brutus calling, keep your eyes to them chaps*! *Climbing like hell*![5]

Împing maneta de gaze – pun elicea pe pas mic şi, instinctiv, mă apropii de *Spitfire*-ul lui Martell…

Mă simt părăsit în cerul devenit dintr-odată ostil.

— *Brutus calling, open your eyes and prepare to break port. The bastards are right above*![6]

La o mie de metri deasupra capetelor noastre, porneşte să se ţească o horbotă subţire şi am şi început a vedea strălucind siluetele fine, în cruce, ale avioanelor de vânătoare germane.

Iată-i pe nemţi!

Sunt fascinat, simt ca o gâtuire, iar degetele de la picioare mi se zgârcesc în cizme. Mă înăbuş în toată plasa mea de centuri, bretele, catarame şi fire…

— *Turban, break starboard*![7]

---

[1] Alo, Turban, ia formaţie de luptă!

[2] Formaţia Brutus, deschideţi ochii!

[3] Atenţie, comandant Brutus! Te cheamă Grass Seed. Trei grupuri a peste 20 fiecare se îndreaptă de sus asupra voastră.

[4] Atenţie, Brutus, te cheamă Galben 1, dâre de condensare apar în direcţia orei 3!

[5] Vă cheamă Brutus, fiţi cu ochii pe ei, băieţi! Urcaţi eu toată viteza!

[6] Vă cheamă Brutus! Fiţi cu ochii în patru şi pregătiţi-vă să degajaţi spre stânga. Nemernicii au ajuns chiar deasupra voastră.

[7] Turban, degajează spre dreapta!

VP MAGAZIN

Boudier strigă ordinul de degajare.

Într-o străfulgerare zăresc, ţâşnindu-mi drept în faţă, însemnele *Spitfire*-ului condus de Martell. Basculez cu toată forţa, intru în suprasarcină şi ajung pe urmele lui.

Unde sunt nemţii? Nu cutez să mă uit înapoi şi virez cu disperare, lipit de scaun datorită forţei centrifuge, cu ochii ţintă la Martell care întoarce la o sută de metri în faţa mea…

— *Gimlet, attack port*![1]

Mă simt pierdut în vălmăşagul acela…

— *Turban Yellow two break*![2]

Yellow two? – dar eu sunt ăsta!

Printr-o furioasă apăsare cu piciorul pe palonier îmi îndrept *Spit*-ul şi simt prelingându-mi-se printre dinţi o acreală iscată de spaimă.

Prin faţa parbrizului văd dansând dâre roşii…

… Şi-l zăresc pe primul neamţ!

Pe loc îl identific: este un *Focke Wulf 190*!

Cât de mult am studiat, Dumnezeule, fotografiile care îl înfăţişau sub toate unghiurile şi pe toate planurile.

După ce a tras asupra mea o serie de trasoare, goneşte spre Martell.

Da, este într-adevăr un avion german – cu aripi scurte, cu motorul în stea, având cupola carlingii prelungă şi turnată dintr-o bucată, cu ampenajele croite în unghi drept. Dar fotografiile nu puteau reda freamătul aripilor, silueta alungită, subţiată de viteză, ciudata-i poziţie de zbor cu botul uşor aplecat.

Toată hora dezlănţuită a Spit-urilor pare să se fi mistuit în văzduh, nu mai există; numărul 1 al meu a dispărut.

N-au decât, eu nu vreau să-mi pierd *Focke Wulf*-ul. Nu-mi mai este frică.

Imaginile se suprapun, incoerente…

Trei avioane *Focke Wulf* îşi leagănă aripile…

Pretutindeni se întretaie trasoare…

O paraşută pluteşte ca un nor de fum pe bolta albastră.

Mă ghemuiesc, lipind cu amândouă mâinile manşa de pântece, intrat într-o nesfârşită spirală ascendentă, cu gazul în plin.

— *Loock out*!… *Attention*!… *Break*!…[3] strigătele se încrucişează în avioane. Aş vrea să înţeleg, să desprind un ordin, un sfat…

Un alt *Focke Wulf,* cu aripile străluminate de exploziile sacadate, orbitoare, ale tunurilor care trag – dârele de un cenuşiu murdar ale ţevilor de eşapament la capetele planurilor pătrate…

Nu pot desluşi în cine sau în ce se trage.

Glisează – burtă galbenă, cruci negre… vine în picaj şi cade din cer ca un proiectil… departe, dedesubt, se mistuie în aburul peisajului.

Încă unul, la înălţimea mea. Virează spre mine – atenţie! Să-i ţin piept!

Întoarcere bruscă şi, fără, să ştiu cum, mă găsesc pe spate, cu degetul pe trăgaci, cutremurat până în măduva oaselor de bubuitul tunurilor mele care scuipă flăcări scurte…

Tot universul meu, toate forţele mi se adună într-un singur gând:

TREBUIE SĂ-L MENŢIN ÎN COLIMATOR!

Dar corecţia? Nu e suficientă! Trebuie să mai strâng virajul!

Nu-i nimic de făcut.

A trecut, dar degetul meu apasă mai departe, convulsiv, pe trăgaci… Trag în gol.

---

[1] Gimlet, atacă la stânga!

[2] Turban galben doi, degajează!

[3] Deschide ochii!… Atenţie… Degajează!…

Unde a dispărut?
Îmi ies din minţi.

Atenţie, TOCMAI NEAMŢUL PE CARE NU L-AI VĂZUT ESTE CEL CARE TE DOBOARĂ!

Bătăile inimii mele înnebunite răspund în pântece, în tâmplele pe care se prelinge sudoarea, în încheieturile genunchilor…

Iată-l din nou, de-acum departe, se lasă în picaj… trag… l-am scăpat! Nu-l mai pot prinde. Furios, mă încăpăţânez… încă o rafală… *Spit*-ul meu se cutremură, dar *Focke Wulf*-ul este mai rapid şi dispare, neatins. În ceaţă…

•

Cerul s-a golit pe neaşteptate… Niciun avion… ca prin farmec. Am rămas cu desăvârşire singur…

Privire fugară asupra indicatorului de benzină 35 galloni. Trebuie să mă întorc la bază.

Este abia ora 14 şi 15 minute.

— *Hullo Turban Yellow two, Yellow one calling. Are You all right*?[1]

Este glasul lui Martell, foarte depărtat…

— *Hullo Yellow one, Turban Yellow two answering. Im O.K. And going home.*[2]

Iau cap compas 317°, în picaj uşor, spre Anglia.

Un sfert de oră mai târziu, zbor peste nisipurile galbene ale *Dungeness*-ului.

Intru în circuitul lui Biggin Hill. Pretutindeni avioane *Spitfire* cu trenul de aterizare scos…

Mă strecor între două patrule şi aterizez.

Îndreptându-mă spre *dispersal,* îl văd pe Tommy, cu braţele ridicate, făcându-mi semne şi indicându-mi locul de parcare.

Reduc motorul şi tai contactele.

Atunci liniştea devine năucitoare. Ce senzaţie ciudată să auzi din nou glasuri nealterate de radio!

Tommy mă ajută să-mi scot centurile. Sar pe pământ, cu picioarele moi, amorţite.

Martell vine cu paşi mari şi mă ia pe după gât.

— Ei, micule Clo-Clo – am crezut că te-ai pierdut!

Ne alăturăm grupului care-l înconjoară pe Mouchotte lângă uşă.

— Hei, Clo-Clo, nu l-ai văzut cumva pe Béraud?

Se pare că Béraud a fost doborât.

Avionul lui Bouguen a primit două proiectile de 20 mm. Escadrila 611 a doborât două *Focke Wulf*-uri. Mouchotte şi Boudier au avariat serios fiecare câte unul…

Acum sunt volubil şi aţâţat, îmi istorisesc păţaniile, mă simt uşor, ca scăpat de o mare povară…

Am îndeplinit prima mea ieşire de luptă deasupra Franţei şi m-am întors.

Seara, la masă, mă arăt năzuros.

Va urma…

[1] Alo, Turban galben doi, Galben unu te cheamă. Cum te simţi?
[2] Alo, Galben unu, răspunde Turban galben doi: sunt bine şi plec acasă.

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Lee Child

PERSUADER

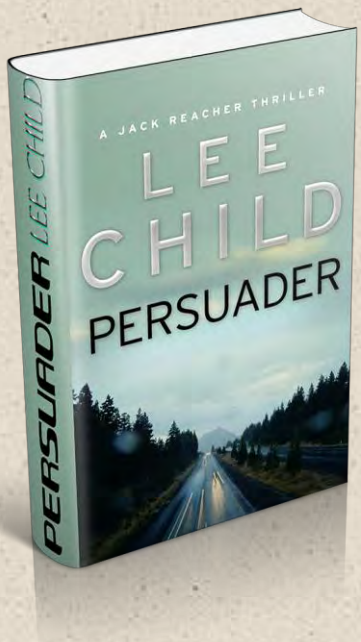

Foileton
Traducerea: Dewlight

CAPITOLUL 8

M-am dus în partea din față a casei şi am rămas în ploaia continuă, uitându-mă, spre vest, la zidul înalt de piatră. În acel moment eram mai aproape ca niciodată de salvarea mea. Ar fi fost uşor. Poarta era larg deschisă. Am presupus că servitoarea a lăsat-o aşa. Ea ieşit în ploaie pentru a o deschide şi n-a mai vrut să iasă din nou pentru a o închide. Paulie nu era acolo s-o facă în locul ei. Plecase, la volanul Cadillacului. Deci, poarta era deschisă. Şi nepăzită. Era prima dată când o vedeam în acest fel. Puteam să plec direct prin ea. Dar nu am făcut-o. Am rămas.

Unul dintre motive era timpul. Dincolo de poarta erau cel puțin douăzeci de kilometri de şosea goală, înainte de primul drum important. Douăzeci de kilometri. Şi nicio maşină. Familia Beck era în Cadillac şi servitoarea în Saab. Lincoln-ul era abandonat în Connecticut. Deci, eram pe jos. O plimbare de trei ore, mergând cu viteză. Nu aveam trei ore la dispoziție. Aproape sigur Cadillac-ul se va întoarce în trei ore. Şi nu aveam unde să mă ascund pe drum. Benzile de siguranță ale drumului erau goale şi stâncoase. Aş fi fost expus. Beck ar fi venit din fața mea. Eu pe jos. El într-o maşină. Şi el avea o armă. Ca şi Paulie. Eu n-aveam nimic.

Prin urmare şi strategia era un motiv, de asemenea. Să fiu surprins îndepărtându-mă pe jos, ar confirma ceea ce Beck credea că ştie, presupunând că Beck a fost cel care a descoperit ascunzătoarea. Dar dacă rămâneam aveam o oarecare şansă. Să stau ar implica nevinovăția mea. Puteam îndrepta suspiciunile spre Duke. Puteam spune că trebuie să fi fost ascunzătoarea lui Duke. Beck s-ar putea gândi că este plauzibil. Probabil. Duke avea libertatea de a merge oriunde voia, în orice moment din zi sau noapte. Eu am fost încuiat şi supravegheat tot timpul. Iar Duke nu era acolo ca să nege. Dar eu aş fi chiar acolo, în fața lui Beck, vorbind răspicat, rapid şi convingător. Ar putea să înghită momeala.

Speranța era un alt motiv. Poate că nu Beck a găsit ascunzătoarea. Poate a fost Richard, în timp ce se plimba pe țărm. Reacția lui era imprevizibilă. M-am gândit că sunt şanse egale dacă ar veni întâi la mine sau s-ar duce la tatăl lui. Sau poate că a fost

Elizabeth cea care a găsit ascunzătoarea. Era familiarizată cu stâncile de acolo. Le cunoştea bine. Le cunoştea secretele. Am presupus că şi-a petrecut o mulțime de timp pe ele, dintr-un motiv sau altul. Ea mi-ar fi favorabilă. Probabil.

Ploaia făcea şi ea parte dintre motivele de a rămâne. Era rece, deasă şi curgea fără oprire. Eram prea obosit pentru un marş pe şosea timp de trei ore, în ploaie. Era doar o slăbiciune fizică. Dar nu puteam să-mi mişc picioarele. Nu-mi doream decât să mă întorc în casă. Nu-mi doream decât să mă încălzesc, să mănânc din nou şi să mă odihnesc.

Teama de eşec făcea şi ea parte dintre motive. Dacă plecam acum nu mă mai puteam întoarce. Ştiam asta. Şi investisem deja două săptămâni. Realizasem progrese. Oamenii se bazau pe mine. Am fost înfrânt de multe ori. Dar niciodată n-am abandonat. Nici măcar o dată. În nicio circumstanță. Dacă aş renunța acum, gândul mi-ar mânca tot restul zilelor mele. Jack Reacher, un laş. A fugit atunci când lucrurile au început să devină mai dure.

Am stat acolo cu ploaia lovindu-mă în spate. Timp, strategie, speranță, vreme, teama de eşec. Toate piesele care constituiau motivul de a rămâne.

Însă, în fruntea listei era o femeie.

Nu Susan Duffy şi nici Teresa Daniel. O femeie din trecut, dintr-o altă viață. Se numea Dominique Kohl. Eram căpitan în armata când am cunoscut-o. Eram la un an distanță de promovarea mea ca maior.

Am ajuns la biroul meu, devreme, într-o dimineață şi am găsit teancul obişnuit de hârtii pe biroul meu. Cea mai mare parte era lipsită de importanță. Dar printre ele era copia unui ordin de transfer al unui Sergent Clasa I, Kohl, DE, la unitatea mea. Pe atunci armata era într-o fază în care toate referirile scrise legate de personal trebuiau să fie de gen neutru. Numele Kohl a sunat german pentru mine şi mi-am imaginat un tip mare şi urât din Texas sau Minnesota. Mâini mari şi roşii, față mare şi roşie, mai în vârstă decât mine, poate treizeci şi cinci de ani, cu o tunsoare scurtă.

Mai târziu, în aceeaşi dimineața, secretarul a sunat pentru a-mi spune că tipul s-a prezentat la datorie. L-am lăsat să aştepte zece minute, doar pentru distracție, şi apoi l-am chemat înăuntru. Dar el era o ea şi nu era mare şi urâtă. Purta fustă. Avea aproximativ douăzeci şi nouă de ani. Nu era înaltă, dar era prea atletică ca să poți spune că e mică. Şi era prea frumoasă ca să spui că e atletică. Părea cumva că este făcută cu multă măiestrie, din chestia aia din care se fac interioarele mingilor de tenis. Era o elasticitate aparte la ea. O fermitate şi o delicatețe, în acelaşi timp. Arăta sculptată, dar fără margini dure. Stătea rigidă în fața biroului meu şi m-a salutat. Nu i-am răspuns, ceea ce a fost nepoliticos din partea mea. M-am holbat la ea timp de cinci secunde.

— Pe loc repaus, sergent, am spus.

Mi-a dat o copie a ordinelor ei şi a dosarul ei personal. Noi le numeam jachete de serviciu. Cuprindeau tot ce are cineva nevoie să ştie. Am lăsat-o să stea în picioare în fața mea, în timp ce îi citeam gândurile, care erau nepoliticoase în ce mă priveşte, dar nu aveam alternative. Nu aveam un scaun pentru vizitatori. Pe atunci armata nu permitea aşa ceva celor sub gradul de colonel plin. Era complet nemişcată, cu mâinile împreunate la spate, holbându-se într-un punct în aer, exact la treizeci de centimetri deasupra capului meu.

Dosarul era impresionant. Făcuse un pic din toate şi reuşise totul în mod spectaculos. Țintaş de elită, specialistă într-un număr însemnat de aptitudini, număr de arestări impresionant, un excelent procentaj de cazuri rezolvate. Era un lider de echipă bun şi fusese promovată rapid. Ucisese doi oameni, unul cu o armă de foc, unul neînarmată, ambele incidente fiind evaluate drept justificate de către comisia de investigare. Era o stea în ascensiune. Îmi era clar. Mi-am dat seama că transferul ei reprezenta un compliment pentru mine, în mintea unor superiori.

— Mă bucur să te avem la bord, am spus.

— Domnule, vă mulțumesc, domnule, a spus ea, cu ochii fixați în spațiu.

— Nu te prosti. Nu o să mă vaporizez dacă te uiți la mine şi nu-mi place nici măcar un *domnule* într-o propoziție, să nu mai vorbim de doi, bine?

— Bine.

Prindea repede. Nu mi-a mai spus *domnule* din nou, tot restul vieții ei.

— Vrei să intri direct în mijlocul acțiunii?

A dat din cap.

— Sigur.

Am deschis un sertar şi am scos afară un dosar subțire pe care i l-am dat. Nu s-a uitat la el. Doar l-a ținut pe lângă picior şi s-a uitat la mine.

— Aberdeen, Maryland, am spus. La baza noastră de acolo. Există un proiectant de arme care se comportă ciudat. Informație confidențială de la un prieten care e îngrijorat de o tentativă de spionaj. Dar, eu cred că şantajul e mai probabil. Ar putea fi o anchetă lungă şi sensibilă.

— Nicio problemă, a spus ea.

Ea era motivul pentru care nu am plecat prin poarta deschisă şi nepăzită.

În schimb am intrat înăuntru şi am făcut un duş lung şi fierbinte. Nimeni nu vrea să rişte o confruntare atunci când este ud şi gol, dar nu-mi mai păsa. Cred că eram fatalist. Orice ar fi, este binevenit. Apoi m-am înfăşurat într-un prosop, am coborât scările şi am intrat în camera lui Duke. Mi-am însuşit un alt rând de haine. M-am îmbrăcat cu ele şi mi-am pus proprii pantofi, sacoul şi paltonul. M-am întors în bucătărie şi am aşteptat. Era cald acolo. Felul în care marea se agita şi ploaia bătea în ferestre m-a făcut să mă simt şi mai călduros. Era ca un sanctuar. Bucătăreasa era acolo, făcând ceva cu un pui.

— Este cafea? am întrebat-o.

Ea a clătinat din cap.

— De ce nu?

— Cofeină.

M-am uitat ceafa ei.

— Cofeina este esența unei cafele, am spus. Oricum, şi ceaiul are cofeină, şi te-am văzut făcând ceai.

— Ceaiul are tanin.

— Şi cofeina, am spus.

— Atunci bea ceai.

M-am uitat în jurul camerei. Era un suport de lemn, vertical, din care mânere negre de cuțite ieşeau în unghi. Câteva sticle şi pahare. Am presupus că sub chiuveta ar putea fi spray-uri cu amoniac. Poate cu clor. Suficiente arme improvizate pentru o luptă la apropiere. Dacă Beck ar fi avut temeri să tragă într-o cameră aglomerată, m-aş putea descurca. Aş putea să-l dobor înainte s-o facă el. Tot ce am aveam nevoie era o jumătate de secundă.

— Vrei cafea? m-a întrebat. Asta vrei să spui?

— Da. Asta încerc să spun.

— Tot ce trebuie să faci este să ceri.

— Am întrebat.

— Nu, ai întrebat dacă există cafea, a spus ea. Nu este acelaşi lucru.

— Deci, îmi faci cafea? Te rog?

— Ce s-a întâmplat cu domnul Duke?

M-am oprit. Poate că planifica să se căsătorească cu el, ca în filmele vechi, unde bucătăreasa se căsătoreşte cu majordomul, se pensionează şi trăiesc până la adânci bătrânețe.

— A fost ucis.

— Azi noapte?

Am dat din cap.

— Într-o ambuscadă.

— Unde?

— În Connecticut.

— OK. Îți voi face o cafea.

A dat drumul cafetierei. M-am uitat de unde a luat totul. Hârtiile de filtru erau depozitate într-o cutie, lângă şervețelele de hârtie. Cafeaua era în congelator. Cafetiera era veche şi lentă. Făcea un sunet puternic şi greoi. Combinat cu ploaia care bătea în ferestre şi valurile care se spărgeau de stânci m-a făcut să nu aud Cadillac-ul înapoindu-se. Primul lucru pe care l-am văzut a fost uşa din spate izbindu-se de perete şi Elizabeth Beck năvălind înăuntru, cu Richard şi Beck aglomerându-se în spatele ei. Se deplasau aşa cum o fac persoanele care trec în viteză printr-o ploaie torențială.

— Bună, mi-a spus Elizabeth.

Am dat din cap. N-am spus nimic.

— Cafea, a spus Richard. Excelent.

— Ne-am luat micul dejun, a spus Elizabeth. Old Orchard Beach. E un mic restaurant care ne place.

— Paulie s-a gândit că nu ar trebui să te trezesc, a spus Beck. A zis că păreai destul de obosit aseară. Aşa că s-a oferit să conducă el maşina.

— Bine, am spus.

M-am gândit: *Paulie a găsit ascunzătoarea mea? Le-a spus deja?*

— Vrei cafea? m-a întrebat Richard. Era la cafetieră ținând nişte ceşti în mână.

— Neagră. Mulțumesc.

Mi-a adus o ceaşcă. Beck îşi scosese paltonul, scuturând apa de pe el.

— Ia-o cu tine. Trebuie să vorbim.

El a luat-o spre hol şi s-a uitat înapoi, ca să se convingă că-l urmez. Mi-am luat cafeaua cu mine. Era fierbinte şi aburea. Puteam să i-o arunc în față, dacă trebuia. M-a condus spre sala pătrată cu lambriuri pe care o mai vizitasem. Îmi duceam ceaşca, lucru care m-a încetinit puțin. A ajuns acolo cu mult înainte mea. Când am intrat el era deja la una din ferestrele, cu spatele la mine, uitându-se la ploaie. Când s-a întors avea un pistol în mână. M-am oprit. Eram prea departe pentru a folosi cafeaua. Cam patru metri. Ceaşca s-ar fi învârtit şi răsucit, iar cafeaua s-ar fi dispersat în aer şi, probabil, l-aş fi ratat cu totul.

Arma era o Beretta M9 Ediție Specială, care era o Beretta 92FS civilă, modificată să arate exact ca un M9 militar standard. Foloseşte muniție Parabellum de nouă milimetri. Avea un încărcător de cincisprezece gloanțe. Mi-am amintit cu o claritate bizară că prețul de vânzare era de 861 dolari. Am folosit M9 timp de treisprezece ani. Am tras multe mii de cartuşe în poligon cu ea şi suficient de multe pe viu. Cele mai multe dintre ele şi-au atins ținta, pentru că este o armă precisă. Cele mai multe dintre ținte au fost distruse, pentru că este o armă puternică. M-a servit bine. Mi-am amintit chiar şi argumentul de vânzare atunci când s-a făcut licitația pentru ea: Are un recul potrivit şi este uşor de dezmembrat pe teren. Au tot repetat-o ca pe o mantră. Mereu şi mereu. Au existat şi unele controverse. Navy Seal le-au urât. Ei au afirmat că ar fi avut zeci, care le-au explodat în față. Au făcut chiar şi un cântec de marş despre ea: *Nu poți fi un NAVY SEAL, până nu guşti un oțel italian.* Dar pe mine M9 întotdeauna m-a servit bine. Este o armă bună, în opinia mea. Exemplarul lui Beck părea nou-nouț. Încă avea vaselină pe ea. Avea pete de vaselină pe părți. Strălucea discret în beznă.

Am aşteptat.

Beck stătea acolo, ținând arma. Apoi s-a mişcat. A prins țeava în palma stângă. S-a aplecat peste masa de stejar şi a îndreptat arma spre mine, cu mâna stângă, politicos, precum un vânzător într-un magazin.

— Sper că îți place, a spus el. Am presupus c-o să te simți familiar cu ea. Duke era mai extravagant, aşa cum era şi Steyr-ul său. Dar am bănuit că te-ai simți mult mai confortabil cu Beretta, ştii, având în vedere trecutul tău.

Am făcut un pas înainte. Am pus cafeaua pe masă. Am luat arma de la el. Am scos încărcătura, am verificat camera, am apăsat trăgaciul şi m-am uitat pe țeavă. Nu era

blocat. Nu era trucat. Era funcțională. Cartuşele Parabellum erau reale. Era nouă. Nu se trăsese cu ea. Am bătut-o încet pe țeavă şi am strâns-o în mână. A fost ca şi cum dădeam mâna cu un prieten vechi. Apoi am armat-o, i-am pus piedica şi a pus-o în buzunar.

— Mulțumesc, am spus.

A băgat mâna în buzunar şi a scos două încărcătoare de rezervă.

— Ia astea.

Mi le-a întins peste masă. Le-am luat.

— O să-ți mai dau.

— Bine.

— Ai folosit vreodată ghidaj cu laser?

Am clătinat din cap.

— Există o companie numită Laser Devices, a spus el. Ei fac ghidaje laser universale pentru pistoale, care se montează sub țeavă. Plus o lanternă mică care luminează intermitent, sub ghidaj. Foarte interesant dispozitivul.

— Face un punct mic, roşu?

El a dat din cap. A zâmbit.

— Nimănui nu îi place să fie luminat cu micul punct roşu, asta e sigur.

— Scump?

— Nu chiar. Câteva sute de dolari.

— Cât de mult adaugă în greutate?

— O sută douăzeci de grame.

— Distribuite în partea din față a pistolului?

— O chestie care ajută, de fapt, a spus el. Împiedică țeava să devieze în sus atunci când tragi. Se adaugă aproximativ treisprezece procente la greutatea armei. Puțin mai mult dacă ai şi lanterna, desigur. Poate 1.1 – 1.2 kilograme în total. Totuşi mult mai puțin decât cele Anaconda pe care le foloseai. Cât aveau, 1.7 kilograme?

— Descărcate, am spus. Mai mult, cu şase cartuşe în ele. Ai de gând să mi le dai înapoi?

— Sunt puse bine. Ți le dau, mai târziu.

— Mulțumesc, am spus din nou.

— Vrei să încerci laserul?

— Mă descurc fără el.

El a dat din cap.

— E alegerea ta. Dar vreau cea mai bună protecție posibilă.

— Nu-ți face griji.

— Trebuie să plec. Singur. Am o întâlnire.

— Nu vrei să te duc eu?

— La acest tip de întâlnire, trebuie să mă duc singur. Tu stai aici. Vom vorbi mai târziu. Mută-te în camera lui Duke, bine? Îmi place ca cel care îmi asigură securitatea să fie lângă mine.

Am pus încărcătoarele de rezervă în alt buzunar.

— Bine.

A trecut pe lângă mine spre hol şi înapoi în bucătărie.

Era genul de întorsătură, la nivel mintal, care te poate bulversa şi încetini. Tensiune extremă, iar apoi uimire extremă. Am mers în partea din față a casei şi am privit de la o fereastră din hol. Am văzut Cadillac-ul parcurgând aleea circulară şi îndreptându-se, prin ploaie, spre poartă. S-a opri în fața ei şi Paulie a ieşit din gheretă. Probabil îl lăsaseră acolo, pe drumul de întoarcere de la micul dejun. Probabil că Beck a condus chiar el pe aleea până la casă. Sau Richard. Sau Elizabeth. Paulie a deschis poarta. Cadillac-ul a trecut prin ea, în ploaie şi ceață. Apoi Paulie a închis poarta. Purta un impermeabil de mărimea unui cort de circ.

M-am scuturat ca să-mi revin şi m-am dus să-l găsesc pe Richard. Avea genul de

privire sinceră care nu ascunde nimic. Era încă în bucătărie, bând cafea.

— Te duci pe țărm în această dimineață? l-am întrebat.

Am pus întrebarea pe un ton inocent şi lejer, ca şi cum voiam să fac doar conversație. Dacă ar fi avut ceva de ascuns, aş fi ştiu. S-ar fi înroşit, s-ar fi uitat în altă parte, s-ar fi bâlbâit, şi-ar fi mişcat picioarele. Dar n-a făcut niciunul din aceste lucruri. Era total relaxat. S-a uitat direct la mine.

— Glumeşti? a spus el. N-ai văzut vremea?

Am dat din cap.

— Destul de rea.

— Abandonez colegiul.

— De ce?

— Din cauza nopții trecute. Ambuscada. Tipii din Connecticut sunt încă în libertate. Nu sunt în siguranță, dacă mă întorc acolo. Voi rămâne aici un timp.

— Şi *tu* ce părere ai despre asta?

A dat din cap.

— Oricum era o pierdere de timp, în cea mai mare parte.

M-am uitat într-o parte. Legea consecințelor nedorite. Tocmai scurtcircuitasem educația unui copil. Poate îi ruinasem viața. Dar, oricum eram pe punctul de a-l trimite pe tatăl său la închisoare. Sau să-l omor. Aşa că o diplomă nu conta foarte mult, în comparație cu asta.

M-am dus s-o găsesc pe Elizabeth Beck. Ea era mai greu de citit. M-am tot gândit ce abordare să folosesc şi n-am putut găsi ceva care să meargă, în mod garantat. Am găsit-o într-un salon ascuns, în colțul nord-vestic al casei. Stătea într-un fotoliu. Avea o carte deschisă în poală. Doctor Jivago, de Boris Pasternak. Am văzut filmul. Mi-am amintit de Julie Christie şi de coloana sonoră. „Lara's Theme". Trenul călătorind. Şi o mulțime de zăpadă. O fată m-a făcut să merg la film.

— Nu eşti tu, a spus ea.

— Ce nu sunt eu?

— Nu eşti tu spionul guvernului.

Am respirat uşurat. Nu ar spune asta dacă ar fi găsit ascunzătoarea mea.

— Exact, am spus. Soțul tău mi-a dat un pistol.

— Nu eşti destul de inteligent pentru a fi un spionul guvernului.

— Nu sunt?

Ea a clătinat din cap.

— Richard era disperat după o ceaşcă de cafea. Când am intrat în casă.

— Deci?

— Crezi că ar fi fost disperat, dacă am fi fost într-adevăr la micul dejun? Ar fi fost sătul de cafea.

— Atunci unde ați fost?

— Am fost chemați la o întâlnire.

— Cu cine?

Ea doar a clătinat din cap, ca şi cum nu-mi putea spune numele.

— Paulie nu s-a oferit să ne conducă. El ne-a convocat. Richard a trebuit să aştepte în maşină.

— Dar tu ai intrat?

Ea a dat din cap.

— Au un tip pe care-l cheamă Troy.

— Prostesc nume.

— Dar un tip foarte inteligent. E tânăr, şi e foarte bun la calculatoare. Cred că e ceea ce ei numesc un hacker.

— Şi?

— A obținut acces parțial la unul din sistemele guvernamentale din Washington. A aflat că au introdus un agent federal aici. Sub acoperire. La început, au presupus că ai fi

tu. Apoi au verificat un pic mai mult şi au aflat că este de fapt o femeie şi este aici de câteva săptămâni.

M-am uitat la ea, fără să înțeleg nimic. Misiunea Teresei Daniel era neoficială. Computerele guvernamentale nu ştiau nimic despre ea. Apoi mi-am amintit laptopul lui Duffy, cu logo-ul Departamentul de Justiție ca screensaver. Mi-am amintit cablul modemului, trecând peste birou, prin adaptorul complex, intrând în perete, în conexiune cu toate celelalte computere din lume. Întocmea Duffy rapoarte personale? Pentru propriul ei uz? Pentru o eventuală justificare?

— Nu vreau să mă gândesc la ceea ce au de gând să-i facă, a spus Elizabeth. Fiind femeie.

Se cutremură vizibil şi se uită într-o parte. M-am îndreptat cu fața spre hol. Apoi am încremenit. Nu era nicio maşină disponibilă. Şi douăzeci de kilometri de drum înainte de a încerca să ajung undeva. Trei ore de mers rapid. Două ore, dacă alergam.

— Las-o baltă, a zis Elizabeth. N-are nimic de a face cu tine.

M-am întors şi am privit spre ea.

— Las-o baltă, a spus ea din nou. O vor face chiar acum. Se va termina totul în curând.

A doua oară când am văzut-o pe sergentul clasa întâi, Dominique Kohl, a fost în a treia zi de când lucra pentru mine. Purta pantaloni de antrenament verzi şi un tricou kaki. Era foarte cald. Îmi amintesc perfect. Trecusem printr-un val mare de căldură. Brațele ei erau bronzate. Avea o piele care arăta grozav. Nu transpira. Tricoul era grozav. Avea ecusoane pe el, *Kohl* în dreapta şi *Armata SU*A în stânga, ambele ridicate în sus de curbura sânilor ei. Avea dosarul pe care i-l dădusem. Era un pic mai gros, completat cu notele ei.

— Am nevoie de un partener, mi-a spus.

M-am simțit un pic vinovat. Ziua a treia şi eu nici măcar nu-i desemnasem un partener. M-am întrebat dacă i-am alocat un birou. Sau un dulap, sau o cameră în care să doarmă.

— Ai cunoscut un tip pe nume Frasconi? i-am spus.

— Tony? L-am întâlnit ieri. Dar e locotenent.

Am ridicat din umeri.

— Nu mă deranjează ca subofițerii şi ofițerii să lucreze împreună. Nu e nicio reglementare în direcția asta. Oricum, dacă ar fi fost, aş fi ignorat-o. Ai vreo problemă cu asta?

Ea a clătinat din cap.

— Dar poate că el are.

— Frasconi? Nu va avea o problemă.

— O să-i spui tu?

— Sigur, am spus.

Mi-am scris o notă, pe o bucată de hârtie goală, *Frasconi, Kohl, parteneri*. Am subliniat de două ori, ca să-mi reamintesc. Apoi am arătat către dosarul pe care îl ținea.

— Ce progrese ai făcut?

— Veşti bune şi veşti proaste, a spus ea. Vestea proastă este că sistemul lor de autorizare pentru documentele confidențiale este total compromis. Ar putea fi din cauza ineficienței, dar mult mai probabil a fost compromis în mod deliberat pentru a ascunde lucruri care nu trebuia să se întâmple.

— Cine e tipul în cauză?

— Un cap mare numit Gorowski. Unchiul Sam l-a recrutat direct de la MIT. Un tip valoros, din toate punctele de vedere. Ar trebui să fie foarte inteligent.

— E rus?

Ea a clătinat din cap.

— Polonez, de când se ştie. Nu pare să aibă vreo ideologie.

— Era fan Red Sox în timp ce era la MIT?

— De ce?

— Ăştia sunt toți ciudați, am spus. Verifică.

— Eu cred că este, probabil, şantaj.

— Deci, care e vestea bună?

A deschis dosarul.

— Chestia asta la care lucrează e un fel de rachetă mică.

— Cu cine lucrează?

— Honeywell şi General Defense Corporation.

— Mai departe.

— Această rachetă trebuie să fie subțire. Deci va fi sub-calibrată. Tancurile folosesc tunuri de sută douăzeci de milimetri, dar chestia asta va fi mai mică de atât.

— Cu cât?

— Nimeni nu ştie încă. Dar se lucrează la proiectarea unui sabot chiar acum. Sabotul este un fel de manşon ce înconjoară racheta pentru a-i mări diametrul.

— Ştiu ce este un sabot.

Ea m-a ignorat.

— Va fi un sabot purtător, ceea ce înseamnă că se desprinde imediat după ce chestia asta părăseşte țeava armei. Încearcă încă să decidă dacă are să fie un sabot de metal, sau din material plastic. *Sabot* înseamnă *gheată*. Din franceză. Este ca şi cum racheta plecă purtând o gheată mică.

— Ştiu asta, am spus. Vorbesc franceza. Mama mea era franțuzoaică.

— Ca şi *sabotaj*, a spus ea. Provine din vechile conflicte de muncă franceze. Inițial a însemnat să spargi echipamentele industriale noi, lovindu-le.

— Cu ghetele.

Ea a dat din cap.

— Corect.

— Deci, îmi mai spui o dată care este vestea bună?

— Designul sabotului nu cred că va interesa pe cineva. Nu reprezintă ceva important, oricum. E doar un sabot. Deci avem o mulțime de timp.

— Bine. Dar să fie o prioritate pentru tine. Şi pentru Frasconi. O să-ți placă tipul.

— Vrei să bem o bere mai târziu?

— Eu?

S-a uitat direct la mine.

— Dacă toate gradele, fără discriminare, pot lucra împreună, ar trebui să poată şi să bea o bere împreună, corect?

— Bine, am spus.

Dominique Kohl nu semăna deloc cu fotografiile Teresei Daniel pe care le văzusem, dar era un amestec ale ambelor chipuri în mintea mea. Am lăsat-o pe Elizabeth Beck cu cartea ei şi m-am dus până la camera mea inițială. Mă simțeam mai izolat acolo. Mai sigur. M-am închis în baie şi mi-am scos pantoful. Am desfăcut tocul şi am extras aparatul. Mă aştepta un mesaj de la Duffy: *Nicio activitate la depozit. Ce se întâmplă?*

L-am ignorat şi am tastat: *Teresa Daniel este pierdută.*

Patru cuvinte, douăzeci şi trei de litere, trei spații. M-am uitat la ele pentru un timp îndelungat. Mi-am pus degetul pe butonul *send*. Dar nu l-am apăsat. În schimb am pus degetul pe butonul *backspace* şi am şters mesajul. A dispărut de la dreapta la stânga. Cursorul cel mic le-a înghițit. M-am gândit să-l trimit atunci când nu mai avea încotro. Când eram sigur.

I-am trimis: *Posibil computerul să fie penetrat.*

A fost o întârziere prelungită. Mult mai mult decât obişnuitele nouăzeci de secunde. Am crezut că nu o să mai răspundă. M-am gândit că îşi smulge firele din perete. Dar, poate că tocmai ieşise din duş sau ceva de genul ăsta, deoarece aproximativ patru

minute mai târziu a revenit cu un simplu: *De ce?*

I-am trimis: *S-a vorbit de un hacker cu acces parțial la sistemele computerizate ale guvernului.*

Ea a trimis: *Mainframe-uri sau LAN?*

N-aveam nicio idee despre ce vrea să spună. I-am trimis: *Nu ştiu.*

Ea a întrebat: *Detalii?*

I-am trimis: *Doar nişte vorbe. Îți ții un jurnal pe laptop?*

Ea a trimis: *Pe dracu, nu!*

I-am trimis: *În altă parte?*

Ea a trimis: *Pe dracu, nu!*

I-am trimis: *Eliot?*

O altă întârziere de patru minute. Apoi a revenit cu: *Nu cred.*

Am întrebat: *Crezi sau ştii?*

A trimis: *Cred.*

M-am uitat la peretele cu gresie din fața mea. Am expirat adânc. Eliot a ucis-o pe Teresa Daniel. Era singura explicație. Apoi am inspirat. Sau poate nu. Poate că nu a făcut-o. I-am trimis: *Aceste e-mail-uri sunt vulnerabile?*

Ne-am trimis nenumărate e-mail-uri în ultimele şaizeci de ore. Ea mi-a cerut noutăți despre agentul ei. Eu i-am cerut numele real al agentului ei. Şi am întrebat într-un mod care cu siguranță nu a folosit genul neutru. Poate că eu am ucis-o pe Teresa Daniel.

Mi-am ținut respirația până când Duffy a revenit cu: *E-mail-ul este criptat. Tehnic poate fi vizibil, sub formă de cod, dar, în niciun caz, nu se poate citi.*

Am expirat şi am trimis: *Sigur?*

A trimis: *Categoric.*

I-am trimis: *Cum e codificat?*

Ea a trimis: *Proiect de miliarde de dolari NSA.*

Asta m-a înveselit, dar numai un pic. Unele dintre proiecte de miliarde de dolari ale NSA sunt în *Washington Post* dinainte de a fi terminate. Şi situațiile haotice în comunicații au încurcat mai multe lucruri decât orice altceva din lume.

I-am trimis: *Verifică imediat cu Eliot despre jurnalul pe calculator.*

Ea a trimis: *Bine. Progrese?*

Am scris: *Nimic.*

Apoi l-am şters şi am trimis: *În curând.* M-am gândit că ar putea face-o să se simtă mai bine.

Am coborât scările până la holul de la parter. Uşa de la salonul lui Elizabeth era deschisă. Ea era încă în fotoliu. *Doctor Jivago* era cu fața în jos, în poala ei, iar ea se uita pe fereastră, la ploaie. Am deschis uşa şi am păşit afară. Detectorul de metale țipă la Beretta din buzunarul meu. Am închis uşa în urma mea şi am luat-o pe aleea circulară în jos pe alee. Ploaia îmi bătea în spate. Îmi curgea pe ceafă. Dar vântul m-a ajutat. Mă împingea spre vest, direct spre gheretă. Mă simțeam uşor. Drumul de întoarcere avea să fie mai greu. Aş fi mers direct contra vântului. Presupunând că încă aş fi putut merge.

Paulie m-a văzut venind. Probabil că îşi petrecuse tot timpul ghemuit în interiorul gheretei mici, patrulând de la ferestrele din față, la cele din spate, uitându-se, ca un animal agitat în bârlogul său. A ieşit, în impermeabil său. A trebuit să-şi încline capul şi să se întoarcă într-o parte pentru a ieşi prin uşă. S-a aşezat cu spatele lipit de zidul casei, unde streaşina era joasă. Dar streaşina nu-l ajuta. Ploaia bătea orizontal sub ea. O auzeam lovind cu putere impermeabilul. Îi lovea fața şi curgea în jos ca un şuvoi de transpirație. Nu purta pălărie. Părul îi era lipit de frunte. Părea închis la culoare, din cauza apei.

Aveam ambele mâini în buzunare, cu umerii cocoşați înainte şi fața ascunsă în gulerul hainei. Mâna dreaptă era strânsă în jurul Berettei. Piedica era ridicată. Dar nu voiam să-l folosesc. Ar fi necesitat explicații complicate. Şi el ar fi fost înlocuit. Nu voiam să fie înlocuit, până când nu eram eu gata să fie înlocuit. Aşa că nu voiam să folosesc Beretta.

Dar eram gata s-o fac.

M-am oprit la doi metri de el. În afara razei lui de acțiune.

— Trebuie să vorbim, am spus.

— Nu vreau să vorbesc.

— Vrei să facem un skanderbeg în schimb?

Ochii lui erau de culoare albastru deschis şi avea pupilele mici. Am presupus că micul dejun constase în întregime din capsule şi prafuri.

— Să vorbim despre ce? a spus el.

— Noua situație.

N-a spus nimic.

— Care este SOM-ul tău? l-am întrebat.

SOM este un acronim al armatei. Armata iubeşte acronimele. Vine de la Specialitate Ocupațională Militară. Şi am folosit timpul prezent. *Care este*, nu *care a fost*. Am vrut să-l duc în trecut. Un fost militar este precum un catolic desuet. Chiar dacă nu te mai gândeşti la ele, ritualurile vechi exercita în continuare o influență puternică. Ritualuri vechi, cum ar fi supunerea în fața unui ofițer.

— Unsprezece Bang Bang, a spus el şi a zâmbit.

Nu era un răspuns bun. Unsprezece Bang Bang era un argou pentru 11B, ceea ce însemna 11 – Bravo, Infanterie, ceea ce a însemnă Forțe Armate Operaționale. Data viitoare când mă confrunt cu un gigant de o sută optzeci de kilograme, cu venele pline de metadona şi steroizi aş prefera ca SOM-ul său să fie Întreținere, sau Dactilografiere. Nu Forțe Armate Operaționale. Mai ales un gigant de o sută optzeci de kilograme, căruia nu-i plac ofițerii şi care a fost închis opt ani la Fort Leavenworth pentru că a bătut unul.

— Să mergem înăuntru, am spus. Este prea umed aici.

Am spus-o pe tonul pe care îl foloseşti după ce eşti promovat căpitan. Este un ton liniştit, aproape conversațional. Nu este genul de ton utilizat de un locotenent. Este o sugestie, dar şi un ordin, de asemenea. E plin de insinuări. Spune: Hei, suntem nişte tipi obişnuiți. Nu trebuie să ne încurcăm în formalități, cum ar fi gradul, nu-i aşa?

S-a uitat la mine pentru un moment lung. Apoi s-a întors şi a intrat, într-o parte, prin uşă. Şi-a aplecat bărbia în piept pentru a putea trece. Înăuntru, plafonul era la aproximativ 2.2 metri înălțime. Prea jos pentru mine. Capul lui aproape îl atingea. Mi-am ținut mâinile în buzunare. Apa de pe impermeabilul lui curgea pe podea.

Casa era împuțită cu un miros intens şi acru de animal. Ca de nurcă. Şi era mizerabilă. Avea un living mic, care se deschidea spre bucătărie. Dincolo de bucătărie era un hol mic, cu o baie şi un dormitor la capăt. Asta era tot. Era mai mic decât un apartament de oraş, dar era făcut să arate ca o casă în miniatură. Era mizerie peste tot. Farfurii nespălate în chiuvetă. Farfurii, căni şi articole de îmbrăcăminte sportivă peste tot în camera de zi. Avea o canapea veche, vizavi de un televizor nou. Canapeaua părea să aibă majoritatea arcurilor rupte. Erau sticle cu pilule pe rafturi, pe mese, peste tot. Unele dintre ele erau vitamine. Majoritatea nu erau.

Era şi o mitralieră în cameră. Vechea NSV sovietică. Mitraliera de pe turela unui tanc. Paulie o suspendase de un lanț în mijlocul camerei. Atârna acolo ca o sculptură macabră. Precum chestiile lui Alexander Calder pe care le vezi în fiecare terminal nou de aeroport. Putea să stea în spatele ei şi s-o rotească într-un cerc complet. Putea trage prin fereastra din față sau prin cea din spate. Rază limitată de foc, dar putea acoperi patruzeci de metri de drum spre vest, şi patruzeci de metri din aleea spre est. Avea o bandă cu cartuşe care ieşea dintr-o cutie de muniție deschisă, plasată pe podea. Erau mai multe cutii, poate douăzeci, aranjate lângă perete. Aveau o nuanță măslinie, acoperite cu litere chirilice şi stele roşii.

Arma era atât de mare încât a trebuit să mă strecor pe lângă perete pentru a trece pe lângă ea. Am văzut două telefoane. Unul era, probabil, o linie exterioară. Celălalt era, probabil, un telefon interior, care comunica cu casa. Erau cutii de alarmă pe perete. Una pentru senzorii din no-man-land. Cealaltă pentru detectorul de mişcare de pe poartă.

Mai era şi un monitor video, care arată o imagine monocrom lăptoasă de la camera porții.

— M-ai lovit, a spus el.

N-am spus nimic.

— Apoi, ai încercat să mă calci.

— Focuri de avertisment, am spus.

— Pentru ce?

— Duke a murit.

El a dat din cap.

— Am auzit.

— Aşa că eu sunt în locul lui. Tu ai poarta, eu am casa.

El a dat din cap, din nou. N-a spus nimic.

— Eu am grijă de familia Beck acum. Sunt responsabil pentru securitatea lor. Dl Beck are încredere în mine. Are atâta încredere în mine încât mi-a dat o armă.

L-am privit tot timpul cât am vorbit. Genul de privire care se simte ca un ac între ochi. Acesta ar fi trebuit să fie momentul în care metadona şi steroizii ar trebui să tropăie în el şi să-l facă să zâmbească ca un idiot în timp ce spune: *Ei bine, n-o să mai aibă încredere în tine atunci când îi voi spune ce-am găsit acolo, pe stânci, nu-i aşa? Când o să-i spun că ai deja o armă.* Ar fi zâmbit şi ar fi folosit o voce cântată. Dar el n-a spus nimic. Nu a făcut nimic. Nu a reacționat deloc, în afară de o uşoară defocalizare în ochii, ca şi cum ar avea probleme de înțelegere a implicațiilor.

— Înțelegi? i-am spus.

— A fost Duke şi acum eşti tu, a spus el neutru.

Nu el mi-a descoperit ascunzătoarea.

— Eu am grijă de fericirea lor, am spus. Inclusiv a doamnei Beck. Jocul s-a terminat, bine?

N-a spus nimic. Îmi înțepenise gâtul uitându-mă în ochii lui. Vertebrele mele sunt mult mai obişnuite să se uite în jos la oameni.

— Bine? am spus din nou.

— Sau?

— Sau tu şi cu mine ne vom juca de-a şoarecele şi pisica.

— Mi-ar plăcea.

Am clătinat din cap.

— Nu ți-ar plăcea, am spus. Deloc. Te-aş face bucățele.

— Crezi?

— Ai lovit vreodată un MP? Când erai în armată?

Nu a răspuns. S-a uitat într-o parte şi a rămas tăcut. Îşi reamintea, probabil, despre arestarea sa. Probabil s-a opus la arestare şi a fost necesar să fie potolit. Deci, prin urmare, probabil s-a împiedicat pe scări şi a ieşit destul de deteriorat. Undeva între locul arestării şi celulă. Un accident nefericit. Acest gen de lucruri se întâmplă, în anumite circumstanțe. Probabil, ofițerul a trimis şase băieți să-l ridice. Eu aş fi trimis opt.

— Şi oricum te-aş concedia, am spus.

Ochii lui s-au întors, lent şi leneş.

— Nu mă poți concedia. Nu lucrez pentru tine. Sau Beck.

— Atunci, pentru cine lucrezi?

— Pentru altcineva.

— Are un nume?

El clătină din cap.

— Ia-ți gândul, a spus.

Am ținut mâinile în buzunare şi m-am strecurat pe lângă mitralieră. M-am îndreptat spre uşă.

— Suntem înțeleşi?

S-a uitat la mine. N-a spus nimic. Dar era calm. Dozele de dimineață trebuie să fi fost

bine echilibrate.

— Doamna Beck este scoasă din joc, bine?

— Doar cât timp eşti tu aici. Nu vei fi aici pentru totdeauna.

Sper că nu, m-am gândit. Telefonul a început să sune. Linia externă, am presupus. Mă îndoiam că Elizabeth sau Richard l-ar suna din casă. Soneria se auzea puternic în tăcerea camerei. A ridicat receptorul şi şi-a spus numele. Apoi, a ascultat. Auzeam o voce în difuzoare, îndepărtată şi vagă, cu rezonanţe difuze care mascau ce spune. Vocea a vorbit mai puţin de un minut. Apoi, apelul s-a încheiat. A pus telefonul jos şi a mutat mâna, cu delicateţe, folosind podul palmei pentru a imprima o mişcare de rotaţie lanţului mitralierei. Mi-am dat seama că era o imitaţie conştientă a ceea ce făcusem eu cu sacul greu de box, în sala de gimnastică, la prima noastră dimineaţă împreună. A rânjit la mine.

— Sunt cu ochii pe tine, a spus el. Voi fi mereu cu ochii pe tine.

L-am ignorat, am deschis uşa şi am ieşit afară. Ploaia m-a lovit cu puterea unui furtun de incendiu. M-am aplecat în faţă şi am intrat direct în ea. Mi-am ţinut respiraţia şi am avut un sentiment foarte neplăcut în ceafă, până când am trecut de arcul de cerc pe care mitraliera îl acoperea prin fereastra din spate. Apoi am răsuflat.

Nici Beck, nici Elizabeth, nici Richard. Nici Paulie.

Ia-ţi gândul.

Dominique Kohl mi-a spus IA-ŢI GÂNDUL în seara când am băut berea. Ceva neaşteptat a apărut şi a trebuit să amân prima întâlnire, apoi a amânat ea data pe care o stabilisem, aşa că a trecut aproximativ o săptămână înainte de a ne întâlni. Poate opt zile. Nu era o chestie obişnuită, în acele vremuri, ca sergenţii să bea cu căpitanii deoarece cluburile erau riguros separate, aşa că am mers într-un bar din oraş. Era un local obişnuit, lung şi îngust, cu opt mese de biliard, o mulţime de oameni, o mulţime de neoane, o mulţime de muzică de la tonomat, o mulţime de fum. Era încă foarte cald. Aparatele de aer condiţionat funcţionau din greu şi degeaba. Purtam o pereche de pantaloni obosiţi şi un tricou vechi, pentru că nu am niciun fel de haine civile. Kohl purta o rochie. Era simplă, fără mâneci, lungă până la genunchi, neagră, cu mici puncte albe pe ea. Puncte foarte mici. Nu ca nişte buline mari sau altceva. Un model foarte subtil.

— Cum merge cu Frasconi? am întrebat-o.

— Tony? E un tip de treabă.

N-a mai spus nimic altceva despre el. Am comandat Rolling Rocks, care mi s-a potrivit, pentru că era băutura mea preferată în acea vară. Ea a trebuit să se apropie foarte mult pentru a vorbi, din cauza zgomotului. M-am bucurat de proximitate. Dar nu îmi făceam iluzii. Doar nivelul decibelilor a determinat-o să facă asta, nimic altceva. Şi nu aveam de gând să încerc ceva cu ea. N-aveam niciun motiv oficial să n-o fac. Existau câteva reguli pe atunci, cred, dar încă nicio lege. Noţiunea de hărţuire sexuală apărea lent în armată. Dar eram deja conştient că este incorect. Nu că ar fi existat vreo modalitate în care puteam s-o ajut sau s-o împiedic în cariera sa. Din dosarul ei reieşea clar că urma să fie promovată master-sergent şi apoi sergent principal, aşa cum e clar că noaptea urmează după zi. Era doar o chestiune de timp. Apoi venea salt până la statutul E-9, sergent major. Putea să ajungă acolo, fără probleme. După aceea, ar avea o problemă. După sergent major urmează sergent major de comandă, şi nu există decât unul în fiecare regiment. După care urma plutonierul major de armată, şi există doar unul, punct. Deci, ea va fi promovată şi apoi se va opri, orice aş face eu.

— Avem o problemă tactică, a spus ea. Sau poate strategică.

— De ce?

— Capul mare, Gorowski! Nu cred că e vorba de şantaj, în sensul că are un secret teribil de ascuns. Pare să fie mai mult o ameninţare directă la adresa familiei sale. Coerciţie, mai degrabă decât şantaj.

— De unde ştii?

— Dosarul său este curat ca neaua. Trecutul său, a fost verificat până în iad şi înapoi. De asta se fac verificările. Ca să evite posibilitatea de şantajare.

— A fost fan Red Sox?

Ea a clătinat din cap.

— Yankees. E din Bronx. A fost la Liceul de Ştiințe acolo.

— Bine. Deja îmi place de el.

— Dar regulamentul spune că ar trebui să-l arestez chiar acum.

— De ce?

— L-am văzut luând dosare din laborator.

— Încă lucrează la sabot?

Ea a dat din cap.

— Însă ar putea publica proiectul sabotului în revista Armatei şi n-ar însemna nimic pentru nimeni. Deci, situația nu este critică, încă.

— Ce face cu hârtiile pe care le sustrage?

— Le lasă undeva în Baltimore.

— Ai văzut cine le ridică?

Ea clătină din cap.

— Ia-ți gândul, a spus.

— Tu ce crezi despre cap mare?

— Nu vreau să-l arestez. Cred că ar trebui să-i săltăm pe cei care-i stau în coste şi să-l lăsăm pe el în pace. Are două fetițe mici.

— Ce crede Frasconi?

— Este de acord.

— Chiar este?

Ea a zâmbit.

— Ei bine, va fi, a spus ea. Dar regulamentul spune altceva.

— Uită de regulament.

— Serios?

— Ordin direct de la mine. O să-l fac în scris, dacă vrei. Urmează-ți instinctul. Verifică urmele până la celălalt capăt. Dacă putem, îl vom ține pe acest Gorowski în afara buclucurilor. Asta e abordarea mea obişnuită, cu fanii lui Yankees. Dar nu-l scăpa din ochi.

— Nu-l scap.

— Rezolvă treaba înainte să termine proiectul sabotului. Sau va trebui să ne gândim la o altă abordare.

— Bine, a spus ea.

Apoi am vorbit despre alte lucruri şi am băut câteva beri. După o oră, au pus ceva interesant la tonomat şi am rugat-o să dansăm. Pentru a doua oară în acea noapte mi-a spus *No dice! Ia-ți gândul!* M-am gândit la expresie mai târziu. În mod clar venea din jargonul jucătorilor. Probabil că, inițial, însemna *greşeală*, ca şi cum zarurile nu se rostogoleau în mod corespunzător. *No dice! Ia-ți gândul!* Apoi, mult mai târziu, a devenit doar un altă expresie negativ, precum *nici gând, nicicum, nicio şansă*. Dar cât de departe în etimologia cuvântului mergea ea? Voia să spună un simplu *nu*, sau se gândea la *sub nicio formă*? Nu eram sigur.

Eram complet fleaşcă când m-am întors în casă, aşa că am mers la etaj şi am intrat în camera lui Duke, m-am şters şi m-am îmbrăcat cu un schimb curat din hainele lui. Camera dădea în partea din față a casei, mai mult sau mai puțin centrală. De la fereastră puteam vedea toată aleea. Înălțimea mi-a permis să văd peste zid. Am văzut un Lincoln Town Car în depărtare. Se îndrepta direct spre noi. Era negru. Avea farurile aprinse, din cauza vremii. Paulie a apărut, în impermeabil, şi a deschis poarta din timp, astfel că maşina nu a trebuit să încetinească. A intrat direct, cu viteză. Parbrizul era ud şi ştergătoarele se mişcau înainte şi înapoi. Paulie o aştepta. Fusese avertizat la telefon.

Am privit-o cum se apropie, până când am pierdut-o din vedere, undeva sub mine. Apoi m-am întors către cameră.

Camera lui Duke era pătrată şi simplă, la fel ca majoritatea camerelor din casă. Avea lambriuri închise la culoare şi un covor oriental mare. Avea un televizor şi două telefoane. Extern şi interior, am presupus. Cearceafurile erau curate şi nu existau obiecte personale nicăieri, cu excepția hainelor din dulap. Am presupus că dis-de-dimineață, Beck i-a spus servitoarei despre schimbarea locatarului. Am presupus că i-a spus să-mi lase mie hainele lui.

M-am întors la fereastră şi aproximativ cinci minute mai târziu, l-am văzut pe Beck întorcându-se, pe drum, cu Cadillac-ul. Paulie îl aştepta şi pe el, de asemenea. Maşina masivă abia a încetinit. Paulie a închis poarta după ea. Apoi, a legat-o cu lanțul şi a încuiat-o. Poarta era la nouăzeci de metri de mine, dar putea vedea ce face. Cadillac-ul mi-a dispărut din raza vizuală şi s-a îndreptat spre garaj. Am coborât scările. M-am gândit că dacă Beck s-a întors ar fi timpul pentru masa de prânz. M-am gândit că Paulie a legat lanțul de poartă pentru a ni se alătura.

Dar m-am înşelat.

Am ajuns la hol şi m-am întâlnit cu Beck ieşind din bucătărie. Haina lui era plină de stropi de ploaie. Şi el mă căuta pe mine. Avea o geantă sport în mână. Era aceeaşi în care transportase armele în Connecticut.

— Ai treabă, a spus el. Chiar acum. Trebuie să prinzi mareea.

— Unde?

S-a îndepărtat. A întors capul şi mi-a spus peste umăr.

— Tipul din Lincoln o să-ți spună.

Am ieşit din bucătărie în afara casei. Detectorul de metale a piuit la mine. Am luat-o prin ploaie spre garaj. Dar Lincolnul era parcat la colțul casei. Era întors astfel încât avea portbagajul îndreptat spre mare. Era un tip în scaunul şoferului. Se adăpostea de ploaie şi părea nerăbdător. Bătea pe volan cu degetele. M-a văzut în oglindă şi portbagajul s-a deschis, în timp ce deschidea uşa şi ieşea afară.

Arăta ca şi cum cineva l-a târât dintr-un parc de rulote şi l-a îndesat într-un costum. Avea un cioc alb şi lung care ascundea o bărbie slabă. Avea părul gras prins într-o coadă de cal cu elastic de cauciuc roz. Elasticul era plin de sclipici. Era genul de lucru pe care le vezi puse pe gondole rotative în farmacie, plasate foarte jos, astfel încât fetițele să le poată alege cu uşurință. Avea fața ciupită de vărsat. Pe gât avea tatuaje din închisoare. Era înalt şi foarte subțire, ca o persoană normală, dar împărțită longitudinal în două.

— Tu eşti noul Duke?

— Da, am spus. Eu sunt noul Duke.

— Sunt Harley.

Nu i-am spus numele meu.

— Deci, hai să o facem, a spus el.

— Să facem, ce?

El a venit lângă mine şi a ridicat complet capacul portbagajului.

— Să aruncăm gunoiul.

Era un sac militar de cadavre în portbagaj. Cauciuc negru solid, cu fermoar pe toată lungimea sa. După felul în care era îndoit am înțeles că ascundea o persoana mică. O femeie, probabil.

— Cine e? l-am întrebat, deşi ştiam deja răspunsul.

— O cățea de la guvern. Ne-a luat ceva timp, dar am găsit-o în cele din urmă.

S-a aplecat şi a luat de partea lui de sac. A prins ambele colțuri cu mâinile. Mă aştepta pe mine. Am stat acolo, simțind ploaia pe gâtul meu, ascultând-o cum loveşte şi ricoşează pe cauciucul sacului.

— Trebuie să prindem mareea, a spus el. Se retrage.

M-am aplecat şi am apucat colțurile de pe partea mea. Ne-am uitat unul la altul pentru a ne coordona eforturile şi am tras sacul afară. Nu era greu, dar era incomod, iar

Harley nu era puternic. Am mers câțiva paşi spre țărm.

— Pune-l jos, am spus.

— De ce?

— Vreau să mă uit.

Harley a rămas nemişcat.

— Nu cred că vrei asta.

— Pune-l jos, i-am spus din nou.

El a ezitat o secundă, apoi ne-am aplecat împreună şi am pus sacul pe stânci. M-am ghemuit, deplasându-mă spre mijlocul sacului, am găsit capătul fermoarului şi l-am deschis.

— Uită-te doar la față, a spus Harley. Acea parte nu arată prea rău.

M-am uitat. Arăta foarte rău. Murise într-o agonie extremă. Fața ei era schimonosită de durere. Încercând să scoată un ultim scâncet.

Dar nu era Teresa Daniel.

Era menajera lui Beck.

CAPITOLUL 9

Am tras fermoarul în jos, un pic mai mult, până când am văzut acelaşi gen de mutilare, pe care îl văzusem cu zece ani înainte. Apoi m-am oprit. Mi-am întors capul în ploaie şi am închis ochii. Simțeam apa de pe fața mea ca nişte lacrimi.

— Să terminăm o dată, a spus Harley.

Am deschis ochii. Am privit valurile. Fără să mă mai uit am ridicat fermoarul până sus. M-am ridicat lent şi am păşit către poalele sacului. Harley aştepta. Apoi, fiecare dintre noi am apucat colțurile şi am ridicat. Ne-am purtat povara peste stânci. El s-a îndreptat spre sud-est până la un loc pe țărm unde două stânci de granit se uneau. Era o fisură abruptă în formă de V între ele. Era pe jumătate plină de apă în mişcare.

— Aşteptam până la următorul val mare, a spus Harley.

A venit, în plină expansiune, şi ne-am ferit capetele de stropii pulverizați de val. Fisura s-a umplut până în partea de sus şi fluxul a trecut peste stânci, ajungând aproape de pantofii noştri. Apoi, s-a retras din nou şi fisura s-a golit. Suprafața mării era dantelată cu spumă, lovită continuu de picăturile de ploaie.

— Pune-l jos, a spus Harley. Respira cu greutate. Ține-l de capătul tău.

Am întins sacul pe jos, astfel încât capul îi atârna peste stânca de granit, în fisură. Fermoarul era îndreptat în sus. Cadavrul era orientat pe spate. Am ținut strâns cel două colțuri de la poalele sacului. Ploaia îmi pleoştea părul şi îmi curgea în ochii. Aveam privirea înceţoşată. Harley s-a lăsat pe vine, a încălecat peste sac şi a târât capătul mai adânc în deschizătură. M-am deplasat o dată cu el, centimetru cu centimetru, paşi mici pe stâncile alunecoase. Următorul val a venit şi s-a învolburat sub sac. Sacul plutea un pic. Harley s-a folosit de flotabilitatea temporară ca să-l împingă un pic mai departe în mare. M-am mutat o dată cu el. Valul s-a retras. Fisura s-a golit din nou. Sacul a căzut în jos. Ploaia ropotea pe cauciucul rigid. Ne lovea în spate. Era rece ca naiba.

Harley a folosit următoarele cinci valuri pentru lăsa sacul din ce în ce mai mult până când a rămas agățat vertical în fisură. Țineam în mână doar cauciuc gol. Gravitația mutase cadavrul în partea de jos a sacului. Harley a aşteptat, uitându-se la ocean, apoi s-a aplecat până jos şi a tras fermoarul complet. A sărit în picioare rapid şi a apucat un colț de la mine. L-a ținut strâns. Al şaptelea val a venit cu putere. Ne-a îmbibat cu stropi de apă. Fisura s-a umplut, sacul s-a umplut şi apoi valul mare s-a retras, luând cu el şi cadavrul din sac. A plutit nemişcat pentru o fracțiune de secundă şi apoi curentul submarin l-a prins şi l-a luat departe. S-a dus direct în jos, în adâncuri. Am văzut părul

lung şi blond învolburat în apă şi culoarea pielii sclipind verde şi gri şi apoi a dispărut. Apa din fisură s-a colorat în roşu, în timp ce se retrăgea.

— Ce nebunie de turbulență e aici, a spus Harley.

Eu am rămas tăcut.

— Curentul le ia imediat, a spus el. Niciodată nu s-a întors vreun cadavru. Îi trage un kilometru sau doi în larg. Apoi, cred că sunt rechini acolo. Patrulează de-a lungul coastei. Plus tot felul de alte creaturi. Ştii, crabi, lucruri de genul asta.

N-am spus nimic.

— Niciodată nu s-a întors unul, a spus el din nou.

M-am uitat la el şi mi-a zâmbit. Gura îi era ca o peşteră, deasupra barbişonului. Dinții îi erau putreziți. M-am uitat în altă parte. Următorul val a venit. Era doar unul mic, dar când s-a retras fisura era curățată de spuma roşie. Ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. De parcă nimic nu a fost vreodată acolo. Harley s-a ridicat şi a tras fermoarul sacului gol. Apa roz a ieşit din el şi s-a scurs peste stânci. A început să-l ruleze. M-am uitat înapoi spre casă. Beck era în picioare, în uşă bucătăriei, singur, cu ochii la noi.

Ne-am întors spre casă, îmbibați de ploaie şi apă sărată. Beck se strecură înapoi în bucătărie. L-am urmat. Harley stătea la marginea camerei, ca şi cum simțea că nu ar trebui să fie acolo.

— A fost agent federal?

— Fără îndoială, a răspuns Beck.

Geanta sport era pe masă, în mijlocul ei, ca o probă a procurorului într-o sală de judecată. A deschis fermoarul şi a scotocit înăuntru.

— Fii atent la asta, a spus el.

A scos o legătură pe masă. Ceva înfăşurat într-o cârpă umedă şi murdară de ulei de mărimea unui prosop. A desfăşurat-o şi a scos Glock-ul 19 al lui Duffy.

— Erau ascunse în maşina pe care o folosea, a spus el.

— Saab-ul? am spus, pentru că trebuia să spun ceva.

A dat din cap.

— În spațiul în care stă roata de rezervă. Sub podeaua portbagajului.

A pus Glock-ul pe masă. A luat cele două încărcătoare de rezervă din cârpă şi le-a pus alături de armă. Apoi, el a pus şurubelnița îndoită şi dalta ascuțită lângă ele. Şi brelocul lui Angel Doll.

Nu mai puteam respira.

— Şurubelnița este un fel de şperaclu, cred, a spus Beck.

— Cum dovedesc toate astea că era un agent federal?

El a luat Glock-ul din nou, l-a întors şi a arătat spre partea din dreapta.

— Numărul de serie, a spus el. Am verificat la fabrica Glock în Austria. Cu un calculator. Avem acces la genul acesta de chestii. Acest pistol special a fost vândut către guvernul Statelor Unite aproximativ un an în urmă. O comandă mare de la agențiile însărcinate cu aplicarea legii, modelul 17 pentru agenții bărbați şi modelul 19 pentru femei. Deci, aşa am aflat că a fost agent federal.

M-am uitat la numărul de serie.

— A negat?

El a dat din cap.

— Desigur. Ne-a spus că l-a găsit. Ne-a îndrugat o mulțime de prostii. De fapt a dat vina pe tine. Spunea că sunt ale tale. Ei întotdeauna neagă, nu-i aşa? Sunt antrenați să facă astfel, cred.

M-am uitat într-o parte. M-am uitat prin fereastră, la mare. De ce le-a luat? De ce nu le-a lăsat-o acolo? A fost un fel de instinct de menajeră? N-a vrut să se ude? Sau ce?

— Pari supărat, a spus Beck.

Şi cum le-a găsit? De ce le-a căutat?

— Pari supărat, a spus el din nou.

Eram mai mult decât supărat. A murit în agonie. Din cauza mea. Probabil a crezut că-

mi face o favoare. Să-mi păstreze lucrurile uscate. Să le împiedice să ruginească. Era doar un copil naiv şi fraier din Irlanda, încercând să mă ajute. Şi eu am ucis-o, la fel de sigur ca şi cum aş fi măcelărit-o chiar eu.

— Sunt responsabil de securitate, am spus. Ar fi trebuit s-o suspectez.

— Eşti responsabil doar începând cu noaptea trecută, a spus Beck. Deci, nu-ți bate capul. Încă nu eşti familiarizat. Duke, trebuia s-o fi făcut.

— Dar n-aş fi bănuit-o niciodată, am spus. Am crezut că era doar o servitoare.

— Şi eu. Şi Duke de asemenea.

M-am uitat din nou, departe. Mi-am aţintit privirea către mare. Era umflată şi gri. Nu înțelegeam. Ea le-a găsit. Dar de ce le-a ascuns în maşină?

— Aceasta a fost factorul decisiv, însă, a spus Beck.

M-am uitat spre el la timp ca să-l văd ridicând o pereche de pantofi din geantă. Erau nişte chestii mari, greoaie, pătrați şi negri, pantofii pe care ea îi purta de fiecare dată când am văzut-o.

— Uită-te la asta.

A întors pantoful drept şi a scos un cui din toc, cu unghiile. Apoi, a rotit tocul de cauciuc, ca o pe uşă mică, şi a întors pantoful în poziția corectă. L-a zguduit. Un mic dreptunghi de plastic negru a căzut cu zgomot pe masă. A aterizat cu fața în jos. L-a întors cu fața în sus.

Era un dispozitiv de e-mail wireless, identic cu al meu.

Mi-a dat pantoful. L-am luat. M-am uitat la el, cu indiferență. Avea mărimea 36. Făcut pentru un picior mic. Dar avea partea din față bombată şi lată, şi, prin urmare, un toc mare şi lat, pentru a echilibra – vizual – pantoful. Un fel de declarație de modă stângace. Tocul avea o cavitate dreptunghiulară în el. Identic cu al meu. Era făcută cu grijă. Era făcută cu răbdare. Dar nu de un dispozitiv mecanic. Avea aceleaşi semne vagi de unelte pe care le avea şi al meu. Mi-am imaginat un tip într-un laborator undeva, un şir de pantofi pe o bancă în fața lui, mirosul de piele nouă, o mică expoziție de instrumente de sculptură în lemn aşezate în fața lui, fâşii şi fragmente de cauciuc, împrăştiate pe podea în jurul el, în timp ce lucra. Cele mai multe dintre lucrările Guvernului sunt surprinzător de amatoreşti. Nu e vorba de pixuri care explodează şi camere ascunse în ceasuri. Un drum la mall pentru a cumpăra un dispozitiv de e-mail comercial şi o pereche simplă de pantofi este cea mai modernă chestie pe care ei o fac.

— La ce te gândeşti? a întrebat Beck.

Mă gândeam la cum mă simțeam. Eram pe un roller-coaster. Ea era încă moartă, dar nu o mai omorâsem eu. Computerele guvernamentale au ucis-o din nou. Aşa că mă simțeam eliberat. Dar încă eram mai mult decât supărat, de asemenea. Adică, ce naiba făcea Duffy? Ce naiba era în mintea ei? Era o regulă banală de procedură să nu pui două sau mai multe persoane sub acoperire în aceeaşi locație, dacă nu ştiu unele de altele. Era elementar. Mi-a spus despre Teresa Daniel. Deci, de ce naiba nu mi-a spus despre cealaltă femeie?

— Incredibil, am spus.

— Bateria este moartă. Ținea aparatul cu ambele mâini. Folosind ambele degete mari, ca la un joc video. Oricum, nu merge.

Mi l-a dat mie. Am pus pantoful jos şi l-am luat. Am apăsat butonul de alimentare care îmi era atât de familiar. Dar ecranul a rămas mort.

— De cât timp era aici? l-am întrebat.

— Opt săptămâni. Este greu pentru noi să ne păstrăm personalul. Suntem izolați aici. Şi mai este şi Paulie. Nici Duke nu a fost un tip foarte ospitalier.

— Cred că opt săptămâni este o perioadă prea mare de timp pentru ca o baterie să reziste.

— Care este procedura lor în cazuri ca astea?

— Nu ştiu, am spus. N-am fost niciodată agent federal.

— În general. Trebuie să fi văzut chestii de genul ăsta.

Am ridicat din umeri.

— Cred că se aşteptau, am spus. Comunicarea este întotdeauna prima chestie care o ia razna. N-au mai comunicat recent, deci n-o să-şi facă griji imediat. Nu au altă opțiune decât s-o lase pe cont propriu. Adică, ei n-o pot contacta aici, nu-i aşa? Deci, cred că sunt încrezători că-şi va încărca bateria din nou, imediat ce va putea. Am întors dispozitivul pe o parte şi i-am arătat mica mufă de alimentare. Se pare că are nevoie de un încărcător de telefon mobil, sau ceva de genul ăsta.

— Vor trimite oameni după ei?

— În cele din urmă. Aşa cred.

— Când?

— Nu ştiu. Oricum, nu chiar acum.

— Avem de gând să negăm că a fost vreodată aici. Că am văzut-o vreodată. Nu există nicio dovadă că a fost vreodată aici.

— Ar trebui să-i cureți camera cu atenție. Vor fi amprente, fire de păr şi ADN-ul ei peste tot.

— Ne-a fost recomandată. Nu am găsit-o în ziar. Persoane pe care le ştim în Boston, ne-au pus în contact cu ea.

Se uită la mine. M-am gândit: Nişte persoane din Boston încercând să facă o înțelegere, au ajutat guvernul aşa cum au putut. Am dat din cap.

— Riscant, am spus. Ce spune asta despre ei?

A dat din cap, enervat. Era de acord cu mine. Ştia ce insinuam. Luă legătura mare de chei, de lângă daltă.

— Cred că acestea sunt ale lui Angel Doll, a spus el.

N-am spus nimic.

— Deci e un triplu coşmar. Îl putem lega pe Doll de trupa din Hartford şi îi putem lega pe prietenii noştri din Boston de federali. Acum, îl putem lega pe Doll de FBI, de asemenea. Pentru că i-a dat cheile lui cățelei sub acoperire. Ceea ce înseamnă că trupa din Hartford trebuie să fie în legătură cu federalii. Doll e mort, datorită lui Duke, dar încă am Hartford-ul, Boston-ul şi guvernul în spate. Am nevoie de tine, Reacher.

M-am uitat la Harley. Se uita pe fereastră, la ploaie.

— A fost doar Doll? l-am întrebat.

Beck a dat din cap.

— Am verificat. Sunt mulțumit de rezultat. A fost doar Doll. Restul sunt în regulă. Sunt cu mine. Şi-au cerut scuze, legat de ce-a făcut Doll.

— Bine.

S-a lăsat tăcerea pentru o vreme. Apoi Beck a împachetat echipamentul meu în cârpă şi l-a aruncat înapoi în sac. A aruncat şi dispozitivul fără baterie şi a îngrămădit pantofii menajerei deasupra.

— Am învățat un singur lucru, a spus el. Am de gând să verific pantofii oamenilor, asta-i sigur. Poți să pariezi pe asta.

Am pus pariu pe viața mea chiar atunci şi acolo. Mi-am păstrat proprii pantofi în picioare. M-am întors în camera lui Duke şi am verificat dulapul. Erau patru perechi acolo. Nimic din ce-aş fi ales într-un magazin, dar arătau rezonabil şi erau aproape de mărimea potrivită. Dar i-am lăsat acolo. Să apar atât de repede în pantofi diferiți ar ridica un semn de întrebare. Şi dacă aveam de gând să scap de ai mei, voiam să scap în mod corespunzător. N-avea sens să-i las în cameră pentru un control de rutină. Trebuia să scap de ei în afara casei. Şi nu exista nicio modalitate simplă de a face asta, chiar atunci. Nu după scena din bucătărie. Nu puteam merge jos cu ei în mână. Ce aş fi spus? Cine, ăştia? Sunt pantofii pe care îi purtam când am ajuns. Mă duc afară să-i arunc în ocean. M-am plictisit brusc de ei. Aşa că am rămas încălțat cu ei.

Şi oricum aveam nevoie de ei. Deşi eram tentat, nu eram încă gata să tai comunicația cu Duffy. Nu încă. M-am încuiat în baia lui Duke şi am scos aparatul. Am avut un sentiment straniu. L-am pornit şi pe ecran a apărut un mesaj: *Trebuie să ne întâlnim.*

Am apăsat replay şi am trimis: *Al dracu de sigur c-o s-o facem.* Apoi am oprit aparatul, l-am ascuns înapoi în toc şi am mers în bucătărie.

— Du-te cu Harley, mi-a spus Beck. Trebuie să aduceți înapoi Saab-ul.

Bucătăreasa nu era acolo. Mesele erau goale şi curate. Fuseseră frecate bine. Soba era rece. Mai lipsea doar semnul *Închis* agățat pe uşă.

— Nu mâncăm de prânz? i-am spus.

— Ți-e foame?

M-am gândit la modul în care marea a umflat sacul şi a luat cadavrul. Am văzut părul sub apă, fluid şi infinit de fin. Am văzut sângele clătindu-se, roz şi diluat. Nu-mi mai era foame.

— Mor de foame, am spus.

Beck a zâmbit.

— Eşti un ticălos fără inimă, Reacher.

— Am mai văzut oameni morți înainte. Mă aştept să-i mai văd.

A dat din cap.

— Bucătăreasa este liberă. Mănâncă în oraş, bine?

— Nu am niciun ban.

A băgat mâna în buzunarul pantalonilor şi a scos un teanc de bancnote. A început să-i numere, apoi a ridicat din umeri şi mi i-a dat pe toți. Trebuie să fi fost aproape o mie de dolari.

— Bani de buzunar, a spus el. Îți dau şi restul mai târziu.

Am pus banii în buzunar.

— Harley aşteaptă în maşină, a spus el.

M-am dus afară şi mi-am ridicat gulerul hainei. Vântul se liniştise. Ploaia revenise la verticală. Lincoln-ul era încă acolo, la colțul casei. Capacul portbagajului era închis. Harley bătea darabana cu degetele mari pe volan. M-am aşezat pe scaunul pasagerului şi l-am dat înapoi pentru a avea spațiu suficient pentru picioare. Harley a pornit motorul şi a plecat. A trebuit să aşteptam cât Paulie deschidea poarta. Harley s-a jucat la încălzire şi a setat-o la maxim. Hainele noastre erau umede şi ferestrele se abureau. Paulie se mişca lent. Harley a început să bată din nou cu degetele pe volan.

— Voi lucrați pentru acelaşi tip? l-am întrebat.

— Eu şi Paulie? Sigur.

— Şi cine este el?

— Beck nu ți-a spus?

— Nu.

— Atunci n-o să-ți spun nici eu.

— E greu să-mi fac treaba fără informații.

— Asta e problema ta, a spus el. Nu a mea.

Mi-a servit din nou zâmbetul lui ştirb şi galben. M-am gândit că dacă l-aş lovi destul de tare cu pumnul i-aş scoate toate cioturile şi ar ajunge undeva, în partea din spate a gâtului lui sfrijit. Dar nu l-am lovit. Paulie a desfăcut lanțul şi a început să deschidă poarta. Harley a accelerat imediat şi a ratat marginile la milimetru. M-am aşezat comod în scaun. Harley a aprins farurile şi a accelerat puternic, pulverizând o perdea de stropi în spatele nostru. Am luat-o spre vest, pentru că nu a existat nicio altă alegere pentru următorii douăzeci de kilometri. Apoi ne-am îndreptat spre nord, pe Route One, departe de locul unde mă luase Elizabeth Beck, departe de bătrânul Orchard Beach şi de Saco, către Portland. Nu vedeam mai nimic, din cauza vremii mohorâte. Abia puteam vedea stopurile maşinilor din fața noastră. Harley nu vorbea. Doar se mişca înainte şi înapoi pe scaunul şoferului, bătea cu degetele mari pe volan şi conducea. Nu era un şofer prea bun. Era cu piciorul ori pe accelerație, ori pe frână. A accelerat, a încetinit, a accelerat, a încetinit. Au fost treizeci de kilometri obositori.

Apoi, drumul s-a întors brusc spre vest şi am văzut I-295 aproape, la stânga noastră. Era o limbă îngustă de apă gri, dincolo de ea şi mai încolo se vedea aeroportul Portland.

Un avion decola într-un nor imens de stropi. În stânga noastră vedeam un mall, cu o parcare lungă şi îngust în față. Mall-ul avea genul de magazine pe care te aştepți să le găseşti într-o locație ieftină, între două drumuri, în apropierea unui aeroport. În parcare erau douăzeci de maşini, în linie. Vechiul Saab era a cincea din stânga. Harley a tras Lincoln în spatele ei. A bătut cu degetele pe volan.

— E a ta. Cheia este în buzunarul uşii.

Am ieşit în ploaie şi el a plecat imediat ce am închis uşa. Dar nu s-a îndreptat din nou spre Route One. La capătul parcării a făcut la stânga. Apoi, la dreapta. L-am văzut cum strecura maşina cea mare printr-o ieşire improvizată de beton turnat, plină de hopuri, care ducea într-o parcare adiacentă. Mi-am ridicat gulerul şi l-am văzut cum conducea încet prin parcare, ca apoi să dispară în spatele unui grup de clădiri nou construite. Erau nişte clădiri joase făcute din metal strălucitor, ondulat. O zonă cu clădiri de birouri. Era şi o rețea de drumuri de asfalt înguste. Erau umede şi strălucitoare, de la ploaie. Aveau borduri de beton înalte, imaculate şi noi. Am văzut Lincoln din nou, printr-un spațiu între clădiri. Se deplasa lent, ca şi cum căuta un loc de parcare. Apoi, a ajuns în spatele altei clădiri şi nu l-am mai văzut.

M-am întors. Saab era cu fața spre un magazin de băuturi ieftine. Lângă magazinul de băuturi era un magazin care vindea casetofoane auto stereo şi, pe cealaltă latură un magazin care avea vitrina plină de candelabre de cristal fals. M-am îndoit că menajera a fost trimisă să cumpere o plafonieră nouă. Sau pentru a-şi instala un CD player în Saab. Deci, ea a fost trimisă la magazinul de băuturi. Şi aici a găsit o grămadă de oameni care o aşteptau. Patru, poate cinci. Cel puțin. După primul moment de surpriză ea s-ar fi transformat dintr-o servitoare uluită într-un agent instruit, care luptă pentru viața ei. Ei au anticipat asta. De aceea au venit în gaşcă. M-am uitat în sus şi în jos pe trotuar. Apoi m-am uitat la magazinul de băuturi. Avea vitrina plină de cutii. Nu puteai să vezi afară. Dar am intrat în magazin, oricum.

Era plin de cutii goale, dar niciun client. Am presupus că aşa este mai mereu. Era răcoros şi plin de praf. Vânzătorul din spatele tejghelei era un tip banal şi şters, de vreo cincizeci de ani. Părul gri, cămaşă gri, piele gri. Părea că n-a mai ieşit afară de un deceniu. Nu vindea nimic din ceea ce mi-aş fi dorit. Aşa că l-am întrebat ce voiam să aflu.

— Ai văzut Saab-ul de acolo?

S-a forțat să se uite spre mine.

— L-am văzut, a spus el.

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu şoferul?

— Nu.

Oamenii care spun imediat *Nu*, de obicei mint. O persoană onestă este perfect capabil să spună *Nu*, dar, în general, se opresc şi se gândesc. Şi spun *Îmi pare rău* sau altceva de genul asta. Poate îți pun şi ei câteva întrebări. Este natural. Ei spun *Îmi pare rău, Nu, De ce, Ce s-a întâmplat?* Mi-am introdus mâna în buzunar şi am pipăit, la întâmplare, o bancnotă din teancul de la Beck. Am scos-o. Era de o sută. Am împăturit-o în două şi am ținut-o în sus, între degetul mare şi cel arătător.

— Acum ai văzut-o?

Se uită la stânga lui. Dreapta mea. Spre grupul de clădiri de afaceri. Doar o privire rapidă, pe furiş.

— Nu, a spus el din nou.

— Un Town Car negru?. A trecut pe aici?

— N-am văzut. Am fost ocupat.

Am dat din cap.

— Eşti foarte ocupat. Am observat asta. E un miracol că un om poate face față la atâta presiune.

— Eram în spate. La telefon, cred.

Am mai ținut sută de dolari în mână pentru câteva momente. Am ghicit că o sută de

dolari pe care nu plăteşte taxe ar reprezenta o parte importantă din profitul lui net pe o săptămână. Dar el s-a uitat într-o parte. Asta mi-a spus multe.

— Bine, am spus.

Am pus banii înapoi în buzunar şi a plecat.

Am condus Saab-ul două sute de metri spre sud, pe Route One, şi am oprit la prima benzinărie pe care am văzut. Mi-am cumpărat o sticlă de apă minerală şi două batoane de ciocolată. Am plătit de patru ori mai mult pentru apă decât aş fi plătit pentru benzină, calculat pe aceeaşi unitate de măsură. Apoi am ieşit şi adăpostit lângă uşă am desfăcut un baton de ciocolată şi am început să mănânc. Între timp am verificat în jur. Nu eram urmărit. Aşa că m-am îndreptat spre telefoanele publice şi am folosit mărunţişul pentru a o suna pe Duffy. Memorasem numărul de la motel. M-am strâns sub copertina de plastic, încercând să rămân uscat. A răspuns la al doilea apel.

— Condu la nord spre Saco, am spus. Pleacă imediat. Ne vedem la mall-ul mare de cărămidă, de pe insulă, în cafeneaua numit Café Café. Cine ajunge ultimul, plăteşte.

Mi-am terminat batonul de ciocolată şi am plecat spre sud. Saab mergea greu şi era zgomotos, comparativ cu Cadillac-ul lui Beck sau Lincoln-ul lui Harley. Era vechi şi uzat. Covoraşele erau subţiate şi dezmembrate. Avea şase cifre pe kilometrajul din bord. Dar îşi făcea treaba. Avea anvelope decente şi ştergătoarele funcţionau. Se descurcau bine pe ploaie. Şi avea oglinzi mari, frumoase. Puteam să verific şoseaua în spatele meu. Nimeni nu mă urmărea. Am ajuns la cafenea primul. Am comandat un espresso mare ca să spăl gustul de ciocolată din gură.

Duffy a apărut, şase minute mai târziu. S-a opri în uşă, s-a uită în jur apoi s-a îndreptat spre mine, zâmbind. Era într-o pereche de blugi curaţi şi un alt tricou de bumbac, dar albastru, nu alb. Deasupra avea jacheta ei de piele şi peste ea o haină de ploaie ponosită şi veche, care era mult prea mare pentru ea. Poate că era a bătrânului poliţist. Poate că a împrumutat-o de la el. Nu era a lui Eliot. Asta era clar. El era mai scund decât ea. Probabil că venea din nord şi nu se aştepta la vreme rea.

— Este sigur aici? a spus.

Nu am răspuns.

— Ce-i? a spus ea.

— Plăteşti. Ai ajuns ultima. Îmi mai cumpăr un espresso. Şi mi-l plăteşti şi pe primul.

S-a uitat la mine inexpresiv şi apoi a mers la tejghea de unde s-a întors cu un espresso pentru mine şi un cappuccino pentru ea. Avea părul încă umed. Şi l-a aranjat cu degetele. Probabil că îşi parcase maşina pe stradă şi a venit prin ploaie, dar şi-a verificat imaginea în vitrina vreunui magazin. Şi-a numărat restul în linişte şi mi-a dat suma fixă pentru prima ceaşcă. Cafeaua era o altă chestie mult mai scumpă decât benzina, aici, în Maine. Dar am presupus că era la fel peste tot.

— Care-i treaba? a spus ea.

Nu am răspuns.

— Reacher, ce s-a întâmplat?

— Ai pus un alt agent sub acoperire, acum opt săptămâni. De ce nu mi-ai spus?

— Ce zici?

— Ceea ce am spus.

— Ce agent?

— A murit în această dimineaţă. A suferit o dublă mastectomie radicală, fără a beneficia de anestezic.

S-a uitat la mine.

— Teresa?

Am clătinat din cap.

— Nu Teresa. Cealaltă.

— Care cealaltă?

— Lasă prostiile, am spus.

— Care cealaltă?

M-am uitat la ea. Urât. Apoi mai puțin urât. Era ceva legat de lumina din cafenea. Poate era modul în care se reflecta de pe lemnul deschis la culoare, metalul lustruit, sticlă şi crom. Precum razele X. Ca un ser al adevărului. Mi-a arătat roşeală autentică şi necontrolată de pe obrazul lui Elizabeth Beck. Acum mă aşteptam să-mi arate exact acelaşi lucru la Duffy. Mă aşteptam să se înroşească de ruşine şi jenă, pentru că am descoperit ce-a făcut. În schimb mi-a arătat o surpriză totală. Am văzut-o pe fața ei, fără niciun dubiu. S-a făcut foarte palidă. S-a albit puternic ca în urma unui şoc. Ca şi cum sângele s-ar fi scurs din ea. Şi nimeni nu poate face acest lucru la comandă, precum nu poate nici să roşească.

— Care cealaltă? a spus din nou. A fost doar Teresa. Ce? Îmi spui că a murit?

— Nu Teresa, i-am spus din nou. Altcineva. O altă femeie. Era angajată ca menajeră.

— Nu, a spus ea. A fost doar Teresa.

Am dat iar din cap.

— Am văzut cadavrul. N-a fost Teresa.

— O menajeră?

— Avea un dispozitiv de e-mail în pantof, am spus. Exact la fel ca al meu. Tocul era scobit la fel. Am recunoscut lucrarea.

— Nu se poate.

M-am uitat direct la ea.

— Ți-aş fi spus, a spus ea. Desigur, ți-aş fi spus. Şi n-aş fi avut nevoie de tine dacă aş fi avut un alt agent acolo. Nu înțelegi?

M-am uitat într-o parte. M-am uitat în spate. Acum, eu eram jenat.

— Deci, cine naiba era ea? am întrebat.

Nu a răspuns. A început să învârtă ceaşcă pe farfurie, să împingă toarta cu arătătorul, rotind-o cu zece grade o dată. Spumă groasă şi ciocolata rasă a rămas nemişcată în timp ce învârtea ceaşca. Se gândea profund.

— În urmă cu opt săptămâni? a spus ea.

Am dat din cap.

— Ce i-a alertat? a întrebat ea.

— Au intrat în computerele voastre. În dimineață asta, sau, poate, noaptea trecută.

A ridicat ochii din ceaşcă.

— De aia m-ai întrebat despre computere?

Am dat din cap. N-am spus nimic.

— Teresa nu este în computer. Este o operațiune neoficială.

— Ai verificat cu Eliot?

— Am făcut mai mult de atât, a spus ea. Am căutat peste tot în hard disk-ul său. Şi toate fişierele sale din serverul principal din Washington. Am acces la toate fişierele sale. Am dat căutare pentru *Teresa, Daniel, justiție, Beck, Maine, sub acoperire*. Eliot nu a menționat aceste cuvinte nicăieri.

N-am spus nimic.

— Cum au prins-o? a întrebat ea.

— Nu sunt prea sigur. Cred că prima oară au aflat din computere că este cineva infiltrat, şi apoi au aflat că este o femeie. Niciun nume, niciun detaliu. Aşa că au căutat-o. Şi cred că a fost parțial şi vina mea că au găsit-o.

— Cum?

— Am avut o ascunzătoare, am spus. Glock-ul tău, muniția şi alte câteva lucruri. Ea le-a găsit. Le-a ascuns în maşina pe care o folosea.

Duffy a tăcut, pentru o secundă.

— Bine. Crezi că i-au verificat maşina şi lucrurile pe care le-au găsit au făcut-o suspectă?

— Cred că da.

— Sau poate că au verificat-o pe ea mai întâi şi au găsit pantoful.

M-am uitat într-o parte.

— Sincer sper că da.

— Nu te învinovăți. Nu e vina ta. De îndată ce au spart calculatorul a fost doar o chestiune de timp până să verifice pe una dintre ele. Amândouă se potrivesc profilului. Adică, din cât de multe femei pot să aleagă? Probabil că doar ea şi Teresa. Nu puteau rata.

Am dat din cap. Mai era Elizabeth, de asemenea. Şi bucătăreasa. Dar niciuna dintre ele n-ar fi fost în frunte pe o listă de suspecți. Elizabeth era soția tipului. Şi bucătăreasa era acolo de douăzeci de ani, probabil.

— Dar cine era ea? am întrebat.

S-a jucat cu ceaşca până când a ajuns în poziția inițială. Marginea neşlefuită din partea de jos a făcut un sunet discret.

— Din păcate cred că este evident, a spus ea. Totul ține de cronologie. S-o luăm invers, începând de azi. Acum unsprezece săptămâni am dat-o-n bară cu supravegherea. În urmă cu zece săptămâni mi-au retras cazul. Dar, pentru că Beck este un peşte mare, nu am putut renunța şi astfel, în urmă cu nouă săptămâni, am introdus-o pe Teresa, neoficial, fără ştirea agenției. Dar, de asemenea, pentru că Beck este un peşte mare, şi fără ştirea mea, au desemnat cazul altcuiva şi în urmă cu opt săptămâni acel altcineva a introdus-o pe menajeră în organizație, chiar după Teresa nu ştia că menajera va fi introdusă şi menajera nu ştia că Teresa era deja acolo.

— De ce şi-a băgat nasul în lucrurile mele?

— Cred că a vrut să controleze situația. Procedura standard. În ceea ce te priveşte, nu erai omul nimănui. Un pistolar singuratic. Un scandalagiu. Erai un ucigaş de polițişti care ascunsese arme. Poate a crezut că eşti de la rivali. Se gândea, probabil, să te vândă lui Beck. I-ar fi consolidat credibilitatea. Nu voia să-i stai în drum, pentru că nu avea nevoie de complicații suplimentare. Dacă nu te vindea lui Beck, te-ar fi turnat la noi, ca ucigaş de polițişti. Sunt surprinsă că nu a făcut-o deja.

— Bateria ei era moartă.

Ea dădu din cap.

— Opt săptămâni. Presupun că menajerele nu au acces la încărcătoarele de telefoane.

— Beck a spus că era din Boston.

— Are sens, a spus ea. Probabil că au recrutat-o de la biroul operațional din Boston. Se potriveşte, din punct de vedere geografic. Şi ar explica de ce nu am auzit niciun zvon în Washington.

— A spus că i-a fost recomandată de nişte prieteni.

— Infractori cu care avem o înțelegere. Îi folosim tot timpul. Se înşeală unul pe celălalt cu uşurință. Aceşti oameni nu au un cod al onoarei.

Apoi mi-am amintit ceva ce mi-a spus Beck.

— Cum ați comunicat cu Teresa?

— Ea avea un dispozitiv pentru e-mail, ca al tău.

— În pantof?

Duffy a dat din cap, fără să spună ceva. Am auzit vocea lui Beck, tare, în cap: *Am de gând să încep să caut în pantofii oamenilor, asta-i sigur. Poți să pariezi.*

— Când ați vorbit ultima dată?

— A dispărut din eter de-a doua zi.

A tăcut.

— Unde locuia?

— În Portland. Într-un apartament. Era un funcționar, nu o servitoare.

— Ați fost la apartament?

Ea a dat din cap.

— N-a mai văzut-o nimeni, de-a doua zi.

— Ați verificat dulapul?

— De ce?

— Trebuie să ştim ce pantofi purta când a fost capturată.

Duffy a pălit din nou.

— La naiba, a spus ea.

— Corect. Ce pantofi erau în dulapul ei?

— Cei greşiți.

— Crezi că s-a gândit să scape de aparat?

— Nu ar fi ajutat-o cu nimic. Ar fi trebuit să scape şi de pantofi, de asemenea. Locaşul din toc ar fi spus totul, nu?

— Trebuie să o găsim, am spus.

— O vom găsi. A fost foarte norocoasă azi. Căutau o femeie, şi s-a întâmplat să o verifice pe servitoare prima. Nu ne putem baza c-o s-o mai țină norocul prea mult.

N-am spus nimic. Noroc pentru Teresa, ghinion pentru menajeră. Duffy sorbi din cafeaua. S-a strâmbat uşor ca şi cum n-avea gust şi a pus ceaşca jos.

— Dar ce a dat-o de gol? a spus. Asta e ceea ce vreau să ştiu. Adică, a rezistat doar două zile. Şi asta cu nouă săptămâni înainte ca ei să spargă computerele.

— Ce poveste i-ați creat?

— Ca de obicei, pentru acest tip de operațiune. Necăsătorită, fără relații, fără familie, fără rădăcini. Ca şi tine, exceptând faptul că la tine nu e fals.

Am dat din cap încet. O femeie frumoasă, de treizeci de ani, care nu trebuia ratată. O tentație enormă pentru tipi ca Paulie sau Doll Angel. Irezistibil. O distracție pe care s-o ai la îndemână. Iar restul trupei putea fi chiar mai rău. Ca Harley, de exemplu. Nu mi s-a părut deloc genul de tip potrivit să facă reclamă la avantajele civilizației.

— Poate că nu s-a dat de gol, am spus. Poate că pur şi simplu a dispărut, ştii, cum fac femeile. O mulțime de femei dispar. Femei tinere în special. Cele singure, fără relații. Se întâmplă tot timpul. Mii într-un an.

— Dar ai găsit camera unde au ținut-o.

— Toate acele femei care lipsesc trebuie să fie pe undeva. Sunt dispărute doar în ceea ce ne priveşte pe noi, restul. Ele ştiu unde sunt, iar bărbații care le-au răpit ştiu unde sunt.

S-a uitat la mine.

— Crezi că aşa s-a întâmplat?

— S-ar putea.

— O să fii bine?

— Nu ştiu. Sper că da.

— O vor ține în viață?

— Cred că o vor ține în viață. Pentru că nu ştiu că ea este agent federal. Ei cred că e doar o femeie.

O distracție pe care s-o ai la îndemână

— Poți s-o găseşti înainte să-i controleze pantofii?

— S-ar putea să nu-i controleze niciodată. Ştii, dacă ei o privesc într-o anumită postură, aşa cum cred că se întâmplă, ar fi o adevărată minune s-o privească ca pe altceva.

Ea s-a uitat în depărtare. S-a făcut linişte.

— Într-o anumită postură, a repetat ea. De ce nu spui exact ceea la ce te gândeşti?

— Pentru că nu vreau.

Ea a rămas liniştită. Un minut. Două. Apoi, s-a uitat direct la mine. Avea o idee nouă.

— Ce facem legat de pantofii tăi?

Am clătinat din cap.

— Acelaşi lucru. S-au obişnuit cu mine. Ar fi o adevărată minune să înceapă să mă vadă ca altceva.

— Îți asumi un risc mare.

Am ridicat din umeri.

— Beck mi-a dat un Beretta M9, i-am spus. Voi aştepta şi voi vedea. Dacă se apleacă să verifice am să-l împuşc direct în mijlocul frunții.

— Dar el e doar un om de afaceri, nu? În principiu? I-ar fi făcut într-adevăr lucruri rele Teresei fără să ştie cu siguranță că este o amenințare pentru afacerea lui?

— Nu ştiu.

— El a ucis-o pe menajeră?

Am clătinat din cap.

— Quinn a făcut-o.

— Ai văzut tu?

— Nu.

— Atunci, de unde ştii?

M-am uitat în altă parte.

— I-am recunoscut lucrătura, am spus.

A patra oară când am văzut-o pe sergentul prima clasă Dominique Kohl a fost la o săptămână după ce ne-am petrecut seara la bar. Vremea era încă fierbinte. Se vorbea de o furtună tropicală care venea din direcția Bermudelor. Aveam un milion de dosare pe birou. Violuri, crime, sinucideri, furturi de arme, atacuri şi o mică revoltă cu o noapte înainte, deoarece refrigerarea se stricase în bucătăria mizerabilă şi toată înghețata se topise. Tocmai vorbisem la telefon cu un prieten de la Fort Irwin, California, care mi-a spus că acolo era la fel, de fiecare dată când bătea vântul din deşert.

Kohl a intrat purtând pantaloni scurți şi un tricou strâns pe corp. Tot nu transpira. Pielea ei era încă bronzată. Căra dosarul, care era de opt ori mai gros ca atunci când i l-am dat.

— Sabotul o să fie din metal, a spus ea. Asta e concluzia finală.

— Da?

— Ar fi preferat plastic, dar cred că doar de ochii lumii.

— Bine, am spus.

— Încerc să-ți spun că au terminat cu designul sabotului. Sunt gata să treacă la lucrurile importante acum.

— Încă ai un sentiment cald şi matern despre acest Gorowski?

Ea a dat din cap.

— Ar fi o tragedie să-l arestez. E un tip de treabă şi o victimă nevinovată. Şi este bun în ceea ce face şi este util armatei.

— Deci, ce vrei să faci?

— Este complicat. Cred că ceea ce vreau să fac este să-l aduc la bord, să-i spun ce ştim şi să-l las să alimenteze cu informații false pe cel care şi-a înfipt ghearele în el. În acest fel ancheta merge înainte, fără a risca ceva.

— Însă?

— Chiar şi invenția reală, în sine, pare falsă. Este un dispozitiv foarte ciudat. E ca o săgeată mare. Nu are niciun explozibil în ea.

— Şi cum funcționează?

— Energie cinetică, metale dense, uraniu sărăcit, căldură, genul ăsta de lucruri. Ai un doctorat în fizică?

— Nu.

— Atunci n-o să înțelegi. Dar instinctul îmi spune că dacă o dăm în bară cu designul, tipul cel rău va şti. Gorowski va fi în pericol. Sau fetițele lui.

— Deci vrei să lăsați planurile reale în joc?

— Cred că e necesar.

— Riscul e mare, am spus.

— Tu decizi. De aceea eşti mare mahăr.

— Sunt căpitan. Aş fi cineva important, dar n-am timp nici să mănânc.

— Decizia?

— Vreun indiciu despre tipul cel rău?

— Nu.

— Eşti sigură că n-o să-ți scape?

— În totalitate.

I-am zâmbit. În momentul acela ea arăta ca cea mai stăpână pe sine ființă umană pe care am văzut-o vreodată. Ochi strălucitori, expresie serioasă, părul prins la spate, pantaloni scurți kaki, tricou strâmt kaki, şosete şi cizme de paraşutism, piele închisă la culoare.

— Atunci, dă-i bătaie, am spus.

— Nu dansez niciodată, a spus ea.

— Poftim?

— Nu are nimic de-a face cu tine. De fapt, mi-ar fi plăcut s-o facem. Am apreciat invitația. Dar niciodată nu am dansat cu nimeni.

— De ce nu?

— Aşa... Sunt o persoană realistă. Nu stau prea bine la coordonare.

— Nici eu.

— Poate că ar trebui să practicăm în particular, a spus ea.

— Fiecare separat?

— Cred că şedințele unu-la-unu sunt mai bune. Ca şi cu alcoolismul.

Apoi a făcut cu ochiul şi a plecat, lăsând o urmă foarte slabă de parfum să plutească prin aerul fierbinte şi greu.

Eu şi Duffy ne-am terminat cafeaua în tăcere. A mea se răcise şi era amară. Nu mai aveam chef să beau. Pantoful drept mă strângea. Nu se potrivea perfect. Îl simțeam ca pe o greutate legată de picior. La început mi s-a părut ingenios. Inteligent, interesant şi isteț. Mi-am amintit de prima oară când am deschis tocul, acum trei zile, la scurt timp după ce am ajuns în casă, la scurt timp după Duke a încuiat uşa de la camera mea. M-am simțit ca un personaj dintr-un film. Apoi mi-am adus aminte de ultima oară când l-am deschis. În baia lui Duke, cu o oră şi jumătate în urmă. Pornisem aparatul şi mesajul lui Duffy mă aştepta: *Trebuie să ne întâlnim.*

— De ce ai vrut să ne întâlnim? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Nu mai contează acum. Trebuie să revizuiesc misiunea. Anulez toate obiectivele cu excepția salvării Teresei. Doar găseşte-o şi scoate-o de acolo, bine?

— Ce faci cu Beck?

— Nu îl mai urmărim pe Beck. Am dat-o în bară din nou. Menajera era în misiune oficială pe când Teresa nu era. Şi nici tu nu eşti. Servitoarea a murit, aşa că o să mă dea afară pentru că am lucrat neoficial cu Teresa şi cu tine, şi probabil că vor renunța la cazul împotriva Beck, pentru că am compromis procedurile atât de rău încât n-am avea nicio şansă în instanță. Aşa că, scoate-o naibii pe Teresa de acolo şi hai să mergem cu toți acasă.

— Bine, am spus.

— Va trebui să-l uităm pe Quinn. Las-o baltă.

N-am spus nimic.

— Oricum am dat greş. N-ai găsit nimic folositor. Nimic. Nu există nicio dovadă. A fost o pierdere de timp, de la început până la sfârşit.

N-am spus nimic.

— Ca şi cariera mea, a spus ea.

— Când ai de gând să raportezi la Departamentul de Justiție?

— Despre menajeră?

Am dat din cap.

— Chiar acum. Imediat. Trebuie s-o fac. Nu am de ales. Dar mai întâi voi căuta în dosare şi voi afla cine a infiltrat-o acolo. Pentru că aş prefera să-i dau vestea personal. O să am şansa să-mi cer scuze. Altfel tot iadul se va dezlănțui, înainte de a avea ocazia s-o fac. Toate codurile mele de acces vor fi anulat şi voi primi o cutie de carton şi indicația

de a-mi face curățenie pe biroul meu în treizeci de minute.

— De cât timp eşti acolo?

— De mult timp. Credeam c-o să fiu prima femeie director.

Am tăcut.

— Ți-aş fi spus. Îți garantez, dacă aş fi avut un alt agent acolo ți-aş fi spus.

— Ştiu, am spus. Îmi pare rău că m-am pripit.

— Stresul, a spus. E greu să fii sub acoperire.

Am dat din cap.

— E ca o sală de oglinzi acolo. O nenorocire după alta. Totul pare ireal.

Am lăsat ceştile pe jumătate golite pe masă şi am ieşit afară în ploaie. Parcasem unul lângă celălalt. M-a sărutat pe obraz. Apoi a intrat în Taurus-ul ei şi a luat-o spre sud, iar eu m-am urcat în Saab şi m-am îndreptat spre nord.

Paulie nu s-a grăbit să-mi deschidă poarta. M-a făcut să aşteptat câteva minute înainte de a ieşi greoi din gheretă. Avea încă impermeabilul pe el. Apoi, s-a oprit şi s-a holbat un minut înainte ajunge în apropierea zăvorul. Dar nu-mi păsa. Eram ocupat să gândesc. Auzeam vocea lui Duffy în minte: *Trebuie să revizuiesc misiunea.* Cea mai mare parte din cariera mea militară un tip pe nume Leon Garber a fost, în mod direct sau indirect, şeful meu. Îți explica totul printr-o zicală sau o vorbă de duh. Avea una pentru fiecare ocazie. El obişnuia să spună: *Să revizuieşti obiectivele este o chestie inteligentă, pentru că nu mai arunci bani pe fereastră.* Nu se referea la bani, în sens literal. Se gândea la forța de muncă, resurse, timp, voință, efort, energie. De asemenea, obişnuia să se contrazică. La fel de des spunea: *Niciodată nu te lăsa distras de la ceea ce faci în acel moment.* Desigur, aşa sunt proverbele. *Prea mulți bucătari strică ciorba, multe mâini fac munca mai uşoară, mințile mari gândesc la fel.* Dar, în general, după ce spunea câteva astfel de contradicții, Leon aproba revizuirile. Le aproba fără şovăire. În principal pentru că revizuirea înseamnă să gândeşti, şi el presupunea că gânditul nu răneşte pe nimeni. Aşa că mă gândeam, mă gândeam profund, pentru că eram conştient de faptul că îmi scapă ceva, imperceptibil, dar de care eram conştient, în mod vag. Ceva legat de ceea ce îmi spusese: *N-ai găsit nimic folositor. Nimic. Nu există nicio dovadă.*

Am auzit poarta deschizându-se. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Paulie aşteptând să intru. Ploaia curgea pe impermeabil său. Încă nu avea pălărie. M-am răzbunat prosteşte, lăsându-l să aştepte un minut. Revizuirea lui Duffy îmi convenea. Nu-mi păsa prea mult despre Beck. De fapt, nu-mi păsa de loc. Dar o voiam pe Teresa. Şi avea s-o salvez. Şi îl voiam pe Quinn, de asemenea. Şi aveam să-l dobor, indiferent ce spunea Duffy. Revizuirea îmi convenea până la un punct.

M-am uitat din nou la Paulie. Încă aştepta. Era un idiot. El era în ploaie, eu eram într-o maşină. Mi-am luat piciorul de pe frână şi m-am deplasat încet prin poarta deschisă. Apoi am accelerat puternic şi am condus până la casă.

Am parcat Saab-ul în locul pe care ştiam că-l ocupă şi am ieşit în curte. Mecanicul era încă în al treilea garaj. Cel gol. N-am văzut ce făcea. Poate doar se adăpostea de ploaie. Am fugit înapoi în casă. Beck a auzit detectorul de metale care mi-a anunțat sosirea şi a intrat în bucătărie, ca să se întâlnească cu mine. Mi-a arătat spre geanta sport. Era încă pe masă, chiar în centrul ei.

— Scapă de chestia asta, a spus el. Arunc-o în ocean, bine?

— Bine, am spus.

A plecat iar eu am luat geanta şi am ieşit afară. M-am îndreptat spre partea de ocean aflată în spatele zidului care încercuia garajul. Am pus pachetul înapoi în ascunzătoarea de la baza zidului. Nu voiam să le arunc. Voiam să-i înapoiez Glock-ul lui Duffy. Avea deja destule probleme fără a adăuga şi pierderea armei pe lista. Cele mai multe agenții tind să ia acest lucru foarte în serios.

Apoi am mers pe marginea stâncilor de granit, am balansat geanta şi am aruncat-o departe, în mare. Acesta s-a învârtit prin aer şi pantofii, împreună cu dispozitivul de e-mail au fost aruncate afară. Am văzut dispozitivul lovind apa. S-a scufundat imediat.

Pantoful stâng a aterizat cu vârful şi s-a scufundat şi el. Geanta a mai plutit un pic, apoi a aterizat uşor, cu faţa în jos, s-a umplut cu apă şi s-a scufundat sub apă. Pantoful drept a mai plutit un moment, ca o bărcuţă neagră. S-a înclinat şi s-a răsucit, ca şi cum încerca să scape, spre est. A urcat şi a coborât un val. Apoi a început să se întoarcă pe o parte. A mai plutit zece secunde, s-a umplut cu apă şi s-a scufundat, fără urmă.

Nu era nicio activitate în casă. Bucătăreasa nu era prin preajmă. Richard era în sufragerie şi mânca un sandviş pe care, probabil, şi-l făcuse singur şi se holba la ploaie. Elizabeth era încă în salonul ei, făcându-şi de lucru cu Doctor Jivago. Prin eliminare am presupus Beck trebuie să fie în vizuina lui, poate stând în scaunul lui de piele roşie şi uitându-se la colecţia sa de mitraliere. Era linişte peste tot. Nu înţelegeam. Duffy mi-a spus că veniseră cinci containere şi Beck mi-a spus că e un week-end ocupat, dar nimeni nu făcea nimic.

M-am dus în camera lui Duke. Nu mă gândeam la ea ca la camera mea. M-am întins pe pat şi am început să mă gândesc din nou. Încercam să-mi limpezesc chestiunile vagi din mintea mea. Este uşor, ar fi spus Leon Garber. Urmează indiciile. Reia tot ceea ce ai văzut, tot ce-ai auzit. Aşa că asta am făcut. Dar mintea mea se întorcea la Dominique Kohl.

A cincea oară am văzut-o, ea m-a dus la Aberdeen, Maryland, într-un Chevrolet verde-oliv. Aveam dubii dacă să las planurile originale ale armei în joc. Era un mare risc. Nu e un lucru care mă îngrijorează, de obicei, dar aveam nevoie de mai multe progrese decât făcusem până atunci. Kohl identificase unde Gorowski îşi abandonează planurile şi cum o face, unde, când şi cum îşi anunţa contactul că livrarea a fost făcută. Dar încă nu îl văzuse pe contact ridicând planurile. Încă nu ştia cine era.

Aberdeen era un localitate mică, la treizeci şi ceva de kilometri nord-est de Baltimore. Metoda lui Gorowski era de a conduce până la marele oraş, duminica, şi de a abandona planurile în zona Inner Harbor. Pe atunci renovările erau în plină desfăşurare şi era un loc frumos şi luminos, dar turişti încă nu îl descoperiseră şi zona era destul de goală, de cele mai multe ori. Gorowski avea un VPP. O Mazda Miata de doi ani, de un roşu strălucitor. Era o maşină credibilă. Nu era nouă, dar nici ieftină, pentru că era un model popular pe atunci şi se obţinea greu o reducere, astfel încât valoarea de revânzare era destul de bună. Avea două locuri, ceea ce înseamnă că nu era bună pentru fetiţele lui. Aşa că trebuia să aibă şi o altă maşină. Ştiam că soţia lui nu era bogată. În altă situaţie aş fi fost îngrijorat, dar tipul era inginer. Era o chestie caracteristică. Nu fuma şi nu bea. Aşadar era în întregime plauzibil că şi-ar strânge economiile pentru o maşină cu schimbător manual şi cu tracţiune pe spate.

În duminica în care l-am urmărit a parcat lângă unul dintre porturile de agrement ale Baltimore-ului şi s-a aşezat pe o bancă. Era un tip păros şi îndesat. Lat, dar nu înalt. Avea ziarul de duminică cu el. Şi-a petrecut ceva timp contemplând bărcile cu pânză. Apoi, a închis ochii şi a întors faţa spre cer. Vremea era încă frumoasă. Şi-a petrecut vreo cinci minute stând la soare ca o şopârlă. Apoi a deschis ochii, a deschis ziarul şi a început să-l citească.

— Aceasta este a cincea oară, mi-a şoptit Kohl. A treia călătorie, de când au terminat cu sabotul.

— A procedat la fel, până acum?

— Identic.

A rămas ocupat cu ziarul aproximativ douăzeci de minute. Puteai jura că îl citea, cu adevărat. Acorda atenţie tuturor secţiunilor, cu excepţia celei pentru sport, ceea ce mi s-a părut un pic ciudat, pentru un fan Yankees. Dar, am presupus, un fan Yankees nu şi-ar dori să fie intoxicat cu ştiri despre Orioles.

— Începe, a şoptit Kohl.

S-a uitat în sus şi a scos un plic din carton manila din ziar. A scuturat ziarul cu mâna stângă ridicată, pentru a îndrepta secţiunea pe care o citea. Şi pentru a distrage atenţia,

pentru că în acelaşi timp, mâna dreaptă a scăpat plicul în coşul de gunoi de lângă el.

— Inteligent, am spus.

— Bineînțeles. Băiatul nu este un prost.

Am dat din cap. Era destul de priceput. Nu s-a ridicat imediat. A mai stat acolo, poate zece minute, citind. Apoi, a pliat ziarul încet şi cu atenție, s-a ridicat şi s-a dus la marginea apei ca să se uite la bărci. S-a întors şi s-a dus la maşină, cu ziarul împăturit sub brațul stâng.

— Fii atent, acum, a spus Kohl.

L-am văzut cum scoate o bucată de cretă din buzunarul pantalonilor, cu mâna dreaptă. S-a dus spre un felinar şi a tras o linie cu creta. Era a cincea linie trasată pe piciorul de fier al felinarului. Cinci săptămâni, cinci însemnări. Primele patru păleau, o dată cu vechimea. Le-am fixat, prin ochelarii de soare, în timp ce el se ducea în parcare, la roadster-ul său şi pleca încet. M-am întors şi m-am concentrat pe coşul de gunoi.

— Acum ce se întâmplă?

— Absolut nimic, a spus Kohl. Am mai făcut asta de două ori înainte. Toată duminica. Nu va veni nimeni. Nici ziua, nici noaptea.

— Când se goleşte coşul de gunoi?

— Mâine dimineață, la prima oră.

— Poate că omul de la gunoi este implicat.

A clătinat din cap.

— Am verificat. Camionul compactează totul, în timp ce încărcă gunoiul şi apoi merge direct în incinerator.

— Deci, planurile noastre secrete sunt arse într-un incinerator al primăriei?

— Sunt destul de în siguranță.

— Poate că unul dintre tipii ăştia cu bărci se furişează în miez de noapte.

— Doar dacă Omul Invizibil şi-a cumpărat o barcă cu pânze.

— Atunci, poate că nu este niciun tip. Poate că toată operațiunea a fost stabilită în avans şi apoi tipul a fost arestat pentru altceva. Sau s-a speriat şi a părăsit oraşul. Sau s-a îmbolnăvit şi a murit. Poate e operațiunea unui mort.

— Crezi?

— Nu prea, am spus.

— Ai de gând să opreşti totul?

— Trebuie s-o fac. S-ar putea să fiu prost, dar nu sunt complet stupid. Nu mai controlăm situația acum.

— Pot să aplic planul B?

— Saltă-l pe Gorowski şi amenință-l cu plutonul de execuție. Apoi, spune-i că dacă joacă cum îi cântăm şi sustrage doar planuri false ne vom purta frumos cu el.

— E dificil să le facem să pară reale.

— Atunci spune-i să le facă el să arate reale. Este fundul lui în joc.

— Sau a copiilor lui.

— Aşa se întâmplă când eşti părinte. Îl ajută să se concentreze mai bine.

A urmat un moment de linişte. Apoi a spus.

— Vrei să mergem la dans?

— Aici?

— Suntem departe de casă. Nu ne cunoaşte nimeni.

— Bine.

Apoi ne-am gândit că era prea devreme pentru dans, aşa că am băut câte o bere şi am aşteptat seara. Barul era mic şi întunecat. Construit din lemn şi cărămidă. Era un loc frumos. Avea un tonomat. Am petrecut destul de mult timp sprijinindu-se pe el, unul lângă altul, încercând să alegem numărul nostru de debut. Am dezbătut cu intensitate. Începea să aibă o importanță enormă. Am încercat să interpretez sugestiile ei prin prisma tempo-urilor. Urma să ne ținem în brațe? Genul ăla de dans? Sau alegeam genul de dans în pereche, dar fiecare dansând separat? Am fi avut nevoie de o rezoluție a

Națiunilor Unite că să alegem piesa, aşa că am pus douăzeci şi cinci de cenți în tonomat, am închis ochii şi am apăsat butoanele la întâmplare. Am avut parte de Brown Sugar, de la Rolling Stones. O piesă excelentă. Dintotdeauna. Ea era de fapt un dansator destul de bun. Însă eu eram îngrozitor.

Întrucât după dans am rămas fără respirație, ne-am aşezat jos şi am mai comandat câteva beri. Şi, deodată, mi-am dat seama ce făcea Gorowski.

— Nu e plicul, am spus. Plicul este gol. Este ziarul. Planurile sunt în ziar. În secțiunea de sport. Ar fi trebuit să verifice casetele cu rezultate. Plicul este o diversiune, în caz că este supravegheat. A fost bine instruit. Aruncă ziarul într-un alt coş de gunoi, mai târziu. După ce face semnul cu creta. Probabil în timp ce iese din parcare.

— La naiba. Am pierdut cinci săptămâni.

— Şi cineva a luat trei planuri reale.

— Unul dintre noi, a spus ea. Militar, sau CIA sau FBI. Un profesionist.

Ziarul, nu plicul. Zece ani mai târziu, eram lungit pe un pat din Maine şi mă gândeam la Dominique Kohl dansând şi la un tip numit Gorowski, care îşi împăturea ziarul, încet şi cu atenție, uitându-se la o sută de catarge ale unor bărci cu pânze. *Ziarul, nu plicul.* Cumva, chestia asta încă părea relevantă, într-un fel. Acum, nu atunci. Apoi m-am gândit la servitoarea care mi-a ascuns lucrurile sub podeaua din portbagajul Saab-ului. Nu a mai ascuns altceva acolo, pentru că Beck ar fi găsit şi ar fi adăugat la probele pe care le expusese pe masa din bucătărie. Dar covoarele Saab-ului erau vechi şi destrămate. Dacă eu aş fi fost genul de persoană care ascunde un pistol sub o roată de rezervă, poate că aş ascunde şi documente sub covoraşele unei maşini. Şi, probabil, aş fi genul de persoană care îşi face notițe şi le păstrează.

M-am rostogolit din pat şi am păşit spre fereastră. Era deja după-amiază. Întunericul începea să se instaleze. Ziua a paisprezecea, într-o zi de vineri, aproape trecuse. M-am dus jos, gândindu-mă la Saab. Beck se plimba prin hol. Era agitat. Preocupat. S-a dus în bucătărie şi a ridicat receptorul. A ascultat o secundă apoi mi l-a dat mie.

— Toate telefoanele sunt moarte.

Am pus receptorul la ureche şi am ascultat. Nimic. Nici ton de apel, nici şuieratul disonant al circuitelor defecte. Doar o tăcere profundă şi sunetul sângelui care îmi pompa în cap.

— Du-te şi încearcă-l pe al tău, a spus el.

M-am întors la etaj, în camera lui Duke. Linia telefonică internă funcționa. Paulie a răspuns la al treilea apel. I-am închis. Dar linia de exterior era moartă. În timp ce țineam receptorul Beck a apărut în uşă.

— Pot vorbi la poartă, am spus.

A dat din cap.

— Este un linie complet separat. Am instalat-o chiar noi. Dar linia de exterior?

— Moartă, am spus.

— Ciudat.

Am pus receptorul jos. Am privit pe fereastră.

— Ar putea fi vremea, am spus.

— Nu. A arătat spre telefonul său mobil. Era un Nokia mic şi argintiu. Nici acesta nu merge.

Mi l-a dat. Avea un ecran mic pe partea din față. Indicatorul din partea dreaptă arăta ca bateria era încărcată complet. Dar indicatorul semnalului lipsea. Niciun operator nu era afişat. I l-am dat înapoi.

— Trebuie să mă duc la baie. Vin imediat jos.

M-am încuiat înăuntru. Mi-am scos pantoful. Am deschis tocul. Am apăsat butonul de alimentare. Pe ecran a apărut: *Lipsă semnal.* L-am oprit şi l-am băgat înapoi. Am tras apa, de formă, şi m-am aşezat pe capac. Nu eram expert în telecomunicații. Ştiam că liniile telefonice mai pică, din când în când. Ştiam că telefonia mobilă este uneori nesigură. Dar care erau şansele ca linii terestre, într-o anumită locație, să pice în acelaşi

timp cu cel mai apropiat releu al operatorului de telefonie mobilă? Destul de mici, probabil. Al naibii de mici. Aşa că ar trebui să fie o întrerupere deliberată. Dar cine a solicitat-o? Sigur nu compania de telefonie. Nu ar face lucrări de întreținere într-o zi de vineri. Duminică dimineața, devreme, poate. Şi nu ar avea liniile terestre oprite, în acelaşi timp cu releul pentru telefonia mobilă, oricum. Ar lucra alternativ, cu siguranță.

Deci, cine a organizat întreruperea? O agenție guvernamentală importantă, poate. Cum ar fi DEA, de exemplu. Poate DEA venea după servitoare. Poate că echipa SWAT s-a ocupat întâi de operațiunile din port şi n-au vrut ca Beck să afle, înainte de a fi gata să-l salte şi pe el din casă.

Dar era puțin probabil. DEA are mai mult de o echipă SWAT la dispoziție. Cele două acțiuni ar fi simultane. Şi chiar dacă nu erau simultane, nu este nimic mai uşor decât să blochezi drumul dinspre casă. L-ar putea bloca pentru totdeauna. Douăzeci de kilometri de oportunități nelimitate. Beck ar fi fost o victimă sigură, cu sau fără telefoane.

Deci, cine era?

Poate Duffy, neoficial. Folosindu-se de statutul ei, Duffy ar putea obține o favoare, unică în viață, de la managerul companiei telefonice. Mai ales o favoare care era limitată geografic. O linie terestră minoră blocată. Şi un releu, undeva în apropiere de I-95. Ar rezulta o zonă fără semnal de 50 de kilometri, pentru cei care conduc prin zonă, dar suficientă pentru scopurile ei. Poate asta era. Mai ales în cazul în care favoarea avea o durată strict limitată. Nu nelimitată. Să zicem patru sau cinci ore.

Şi de ce i-ar fi lui Duffy brusc frică de telefoane, pentru patru sau cinci ore? Exista doar un singur răspuns posibil. Îi era teamă pentru mine.

Gărzile de corp de la colegiu erau libere.

Va urma...

Expediții și Exploratori

Thor Heyerdahl

1914 - 2002

Thor Heyerdahl a fost un etnograf şi explorator norvegian cu realizări ştiinţifice în zoologie şi geografie. A devenit celebru datorită Expediţiei Kon-Tiki în care a navigat 4.300 mile (aproximativ 7.000 km) din America de Sud până în Insulele Touamotu.

1938 -	Fatu Hiva	- Hunt for Paradise
1947 -	Kon-Tiki	- The Kon-Tiki Expedition: By Raft Across the South Seas
1955 - '56 -	Rapa Nui	- Aku-Aku: The Secret of Easter Island
1969 - '70 -	Ra	- The Ra Expeditions
1978 -	Tigris	- The Tigris Expedition: In Search of Our Beginnings

Expedițiile RA

CAPITOLUL XI

ŞASE MII DE KILOMETRI ÎNTR-O BARCĂ DE PAPIRUS

...Ultima Parte

Nava şi puntea de comandă se încovoiau sălbatic sub presiunea apei. Mi-am permis să mă strecor prin borduri până jos, la brațul legat în tribord al ramei ca să-l desfac. Urletul apei ce se izbea de peretele cabinei şi tunetul velei ce se înfăşura şi se lovea de catarg, le-au vorbit mai mult celor şapte din cabină decât orice strigăt de pe punte, şi au ieşit alergând, tăcuți şi hotărâți, legându-şi centurile de siguranță în jurul mijlocului.

„Care ancoră de furtună? Cea mai mare!”

Am desfăcut legătura ramei-cârmă neavariate, dar cele două furci de lemn tare care o prindeau sus şi la bază erau înțepenite pieziş, aşa încât rama-cârmă nu putea fi mişcată. Un alt val puternic s-a spart peste noi, apoi altul. Catargul a scârțâit amenințător, în timp ce vântul şi apa smuceau vela şi barca de papirus după bunul lor plac.

„Coborâți vela!”

Ca să mărească viteza, Norman ridicase recent o velă gabier pe un arbore din lemn de bambus. Acesta se rupsese deja şi vela gabier se zbătea şi biciuia vela principală ca un balon sfâşiat.

„Coborâți vela mare înainte de a se rupe!”

Norman luă comanda la prova şi se cățără pe catarg ca să taie vela gabier. Apoi cinci oameni au înşfăcat funga groasă a velei mari în vederea manevrei de coborâre ; imediat verga lungă de şapte metri şi jumătate a început să fie coborâtă din vârful catargului. Dar în loc să se lase coborâtă, verga cea grea era ridicată în sus şi către înainte de vela mare umflată de vânt; toți cei de la prova se atârnau cu cele zece mâini întinse şi cu toată greutatea lor ca să oprească vela să nu zboare ca un zmeu peste valuri. Un alt val tumultuos ne-a învăluit.

„Aruncați odată ancora de furtună, fir-ar să fie!”

„Valurile au încâlcit parâma”.

„Atunci aruncați-o pe cea mică înainte ca valurile să ne facă bucăți!”

Un alt val chiar peste barcă. Şi apoi unul şi mai mare. A fost un mare noroc că s-a întâmplat să fim întorşi cu tribordul spre valuri. Cabina n-avea nici o deschizătură în partea aceea iar peretele lung fusese acoperit cu o bucată de tendă de velă, în care apa izbea acum până sus la acoperiş.

„Am aruncat ancora cea mică”, strigă Carlo triumfător.

Dar puterea de frânare nu era suficientă ; micul sac-ancoră ce şerpuia acum în urma noastră nu opunea destulă rezistență ca să întoarcă pupa îmbibată cu apă a bărcii de papirus din nou spre valuri şi s-o mențină aşa. Iuri şi Carlo stăteau în apă până la brâu,

la prova şi regulat dispăreau în valul de spumă în timp ce lucrau cu înfrigurare ca să descurce parâma de remorcare a ancorei mari de furtună pe care valurile o încâlciseră pe punte.

„ Verificați-vă saulele de siguranță. Fiecare trebuie să fie legat!”

Apoi am reuşit să mişc cu câțiva centimetri cârma de la tribord, încă puțin şi încă puțin. Dar nu a fost de ajuns. Rafalele de vânt izbeau marginea inferioară a velei uriaşe de vârful arcuit al etravei ascuțite de papirus. Lovituri sălbatice, haotice de la dreapta şi stânga ; apoi vela s-a agățat de vârful delicat şi a răsucit prova de papirus către babord. Valurile se spărgeau şi urlau, aşa încât strigătele şi sugestiile ce veneau din toate părțile trebuiau interceptate şi transmise de la puntea de comandă până la catarg şi înapoi.

„Coborâți vela înainte ca toată barca să fie făcută bucăți”, am strigat.

A început să coboare zmucindu-se.

„Stop! Ridicați din nou vela înainte ca valurile să o ia de pe punte”! țipă Norman.

„De cade în apă n-o mai putem ridica niciodată la bord”, urlă Georges din răsputeri.

Avea absolută dreptate. La bază, vela egipteană era de aceeaşi lățime cu puntea, dar sus, atât vela cât şi verga grea ce o susținea erau cu mult mai late, aşa încât partea superioară era greu de coborât, fără să fie atinsă de valurile sălbatice.

Soluția veni de la sine. Vela a fost coborâtă încet, încet dar nu a atins niciodată puntea, pentru că cinci oameni care stăteau legați de-a latul bărcii o înfăşurau ca pe un rulou, pe măsură ce cobora. Cei cinci făceau eforturi să se țină în picioare în rafalele de vânt, în ruliul bărcii şi în potopul şuvoaielor de apă. Luptându-mă cu echea şi cu brațul rarnei-cârmă din tribord, am reuşit în cele din urmă să o manevrez câteva grade, prin smucituri, dar aceasta ne-a ajutat să ieşim complet din situația cu traversul pe valuri prin revenirea la drumul cu val din pupa. Oamenii de la velă au izbutit să înfăşoare, bucată cu bucată, o treime din ea şi să reducă suprafața prin legarea sulului cu terțarolele rezistente ce atârnau pe fețe în acest scop. Era timpul să încercăm să salvăm pana ruptă a cârmei, care încă se bălăgănea şi sălta sălbatic la remorcă, iar valurile o izbeau în mod regulat de pupa.

Parâma de siguranță prinsă de pană, copiată după picturi din mormintele egiptene, ne-a ajutat să o tragem pe punte. Brațul ramei se rupsese chiar de sub furca inferioară. Gros de l6 centimetri, ca un stâlp de telegraf obişnuit, făcut din cel mai puternic lemn de pin, lemnul pe care toți l-am socotit invulnerabil, se rupsese ca un băț de chibrit, deşi nu avea nici o defecțiune inițială. Nici o tulpină de papirus nu se rupsese, nu se pierduse şi nu se avariase. Snopii de trestie au rezistat mai bine decât buşteanul de lemn ; încă odată puterea lui Goliat a fost obligată să cedeze în fața îndemânării lui David. Accidentul ne-a arătat pentru totdeauna că folosisem o parâmă prea groasă ca să legăm capătul şi baza ramei-cârmă. Ar fi trebuit s-o legăm cu o parâmă mai subțire la bază aşa încât, la suprasolicitare, aceasta să cedeze ca o siguranță, înaintea brațului ramei. Abia acum ne-am dat seama că tocmai aşa făcuseră egiptenii antici, dar acest detaliu din modelul egiptean fusese neglijat, deoarece toți am crezut că diferența în grosime între parâmele de la ambele capete a fost doar accidentală când pictorul a zugrăvit tabloul. Totuşi, o reexaminare a vechiului model a arătat că această diferență de grosime este foarte importantă în realitate.

Georges a fost cel care a tras pana ramei pe punte. De ea se prinseseră scoici marine comestibile. A tăiat un snop de resturi de papirus, pe care Norman le-a legat de pană ca să-i dea o formă hidrodinamică în partea unde se îmbina cu brațul ramei. A aruncat capetele scurte de papirus în mare şi a rămas aşteptând să vadă ce se întâmplă. S-au scufundat. N-a spus un cuvânt nimănui, şi n-a ştiut că cineva îl priveşte de pe puntea

VP MAGAZIN

de comandă, tot aşa de uimit şi cu acelaşi simțământ ciudat în stomac. Ce se întâmplase cu papirusul? Ieşise tot aerul din el? Iuri şi Carlo erau în spatele lui Norman. Aveau destule de făcut, descurcând parâma ancorei mari de furtună. Apoi a fost lăsată la apă ; cea mică a fost ridicată pe punte şi ancora mare a început să întoarcă încet pupa în val. Dar nu complet. Mai era puțin ca traversul pupa în vânt să îmbarce valuri mari peste tribord ca şi pe „Ra I".

Furtuna urla. Era nouă fără zece şi începuse să cadă noaptea când oamenii de la pupa reuşiseră să înfăşoare jumătatea inferioară a velei, aşa încât simbolul soarelui roşu-portocaliu, redus la jumătate, părea ca o reflectare a asfințitului de dincolo de norii de ploaie. Dacă l-am fi văzut, azi n-ar fi fost chiar în fața noastră, deoarece derivam având prova deviată spre nord-vest; soarele ar fi fost departe, spre stânga provei noastre arcuite.

Tragedie. Catastrofă. Nu mai aveam la bord, ca rezervă, nici o bilă de lemn gros şi lung ca să facem un nou braț al ramei-cârmă. Toate bucățile de lemn tare, potrivite pentru a repara cârma, fuseseră aruncate peste bord pe lângă insulele Canare. Dacă mai stam aşa, cu ancora de furtună care ne reducea viteza s-ar fi putut să ne ajungă din urmă. O glumă proastă. O situație fără speranță. Nici o soluție. Noapte bună tuturor. Acum trebuie să dormim şi ne vom gândi mâine. N-avea rost să mai guvernăm barca cu o jumătate de braț şi fără pană, şi cu a doua cârmă defectă. Valurile şiroiau pe bord şi înapoi în mare, ancora ne menținea direcția aşa că valurile nu inundau uşa cabinei. Trebuia să alternăm carturile de noapte, ca să nu fim scufundați de nave în valurile mari.

N-avea rost să încercăm să dormim. Eram din nou ca pe „Ra I" în orele ultimei nopți când marea pusese stăpânire pe noi. Tone de apă se izbeau furioase de peretele din spate, la tribord, clocotind, retrăgându-se apoi gâlgâind şi bolborosind în jurul nostru. Un adevărat fluviu curgea pe bord, încolo şi încoace, pe sub duşumeaua cabinei, în deschizătura largă şi adâncă dintre cei doi snopi uriaşi de papirus care ne asigurau plutirea. Apa curgea furioasă de-a lungul papirusului, clocotind pe lângă crăpăturile dintre trestii, pe unde s-ar fi putut scurge afară. Dar trestiile se umflau mai mult, închizând toate fisurile, aşa că apa nu avea timp să se scurgă şi alte torente năvăleau pe bord, tinzând să umple până la refuz această cadă.

M-am răsucit în sacul de dormit şi n-am reuşit să ațipesc nici o clipă până când mi-a venit rândul să mă strecor afară pentru cart. Apoi, am adormit buştean, stând pe banca de bambus, legat bine, în afara cabinei, lângă uşă. M-arn trezit cu o lovitură, ruşinat şi uimit, ca să văd un liliac, ba nu, o bufniță, învârtindu-se în jurul băroii, până când s-a îndreptat brusc printre straiurile catargului, direct spre mine. Năpustdindu-se la atac vizitatorul nostru nocturn zbura nesigur, agățându-şi o aripă de o parâmă, şi nu m-a nimerit; s-a aşezat clătinându-se în siguranță, pe bancă lângă mine. Era de fapt un porumbel! Tovarăşul nostru de călătorie inelat! Fusese alungat de pe acoperiş de bătălia sălbatică cu vela şi valurile mari, şi îi lipsise compania noastră de pe puntea de comandă care era goală şi pustie. Înspăimântat de singurătatea cuibului propriu de pe acoperiş, a căutat în zadar un alt loc uscat, şi acum s-a întors extenuat înapoi. A continuat să şadă câteva carturi la rând în uşa cabinei până în zori. Atlanticul se năpustea peste bord nestânjenit. Apa curgea de ambele părți ale cabinei, aşa că în locul mai adăpostit, sub vânt, aveam doar râulețe şiroind în sus şi-n jos în jurul picioarelor noastre, ca să se scurgă apoi în mare.

VP MAGAZIN

Extraordinară ambarcație. Necazul era că prin umflare devenise etanşă ca o barcă obişnuită ; apa nu se mai scurgea destul de repede prin cocă, care ar fi trebuit să aibă un fund cu găuri de scurgere.

Şi ziua următoare a fost un infern. Eram frânți de oboseală deoarece înaintam cu greu prin apa spumegândă, mutam borcane ce trebuiau salvate din bordul bătut de furtună, le aruncam pe cele sparte în apă, remorcam încărcătura ale cărei legături slăbiseră, întăream straiurile, cârpeam vela şi ne frământam creierii încercând să descoperim cum să punem din nou în funcție sistemul de guvernare. Rămânând în aceeaşi poziție, îmbibați cu apă şi înclinați față de direcția valurilor, victoria finală a oceanului era doar o problemă de timp. Lemnul şi papirusul erau îmbinate doar prin parâme ce se puteau rupe în orice moment sub enorma solicitare a valurilor. Parâma lungă, în spirală, ce ținea papirusul asamblat era groasă de l4 milimetri, ca degetul mic al unui om. Cabina, picioarele catargului şi puntea de comandă erau legate pe locul lor cu o parâmă mult mai subțire, de 8 milimetri, împletită în trei, ca o cosiță. Indienii n-au permis ca printre snopii de papirus să treacă altceva mai gros. Dansam pe valuri ca o minge. Dacă încheieturile cabinei, punții de comandă şi catargului n-ar fi fost foarte flexibile, marea ne-ar fi sfâşiat cu violența cu care poate rupe lemnele sau îndoi oțelul.

În timpul primelor zile marea n-a reuşit să facă nimic cu mingea de trestie, deoarece ea evita orice lovitură. Dar marea mai avea un şiretlic. S-a revărsat cu încetul pe punte unde a rămas ca o încărcătură inutilă îngreuind barca. Începurăm din nou să ne afundăm cu o iuțeală înspăimântătoare, în parte datorită tonelor de apă de mare ce umpluseră până sus spațiul gol dintre cei doi snopi de papirus şi în parte pentru că această apă aruncată pe punte prin spargerea valurilor, îmbibase şi jumătatea de sus a snopilor de trestie care fuseseră uscați şi uşori până atunci. Papirusul s-a îmbibat astfel cu apă infiltrată şi pe deasupra şi pe dedesubt, devenind greu. Ne afundam din nou cu o viteză ciudată. Toți ne dădeam seama de aceasta. N-am observat ca vreunul din noi să fie înspăimântat: toți eram hotărâți cu încăpățmare că trebuie să trecem şi peste această încercare. Făceam toți propuneri care erau discutate şi apoi respinse în unanimitate. Madani, care nu văzuse marea de pe bordul lui „Ra I", m-a luat deoparte şi m-a întrebat discret dacă este periculos. Când i-am spus că deocamdată nu este, a fost din nou tot numai un zâmbet. Kei şi-a scuturat apa de mare din urechi, şi de pe părul său negru, strălucitor şi a spus zâmbind larg că nu şi-a închipuit niciodată că există astfel de valuri.

Grație ancorei de furtună pupa s-a întors încet spre valuri. Dacă am fi ridicat-o la bord, barca s-ar fi întors din nou cu bordul între valuri şi din nou apa ar fi năvălit pe toată lungimea ei. Pe de altă parte însă, cu ancora de furtună lăsată la apă stăteam pe loc şi nu înaintam. Eram țintuiți în mijlocul Atlanticului, afundându-ne la l 900 mile marine de Ia plecare şi la aproximativ l 300 mile marine de țintă.

Două zile n-am putut face nimic altceva decât să ne luptăm pentru a ne salva pe noi şi încărcătura. S-a dovedit că este imposibil să reparăm cârma-vâslă. Valurile continuau să se ridice la 6—8 m înălțime, iar unele chiar la 9—l0 m, ca nişte uriaşi. Înăuntrul cabinei am tăiat o parte din butoiul de lemn pe care scriam şi am confecționat un model al penei de ramă pierdute, al celor două bucăți rupte ale brațului ramei şi al înălțimii punții de comandă, indicând distanța dintre cele două furci de lemn care țineau la postul său brațul înclinat al ramei. Modelul mi-a arătat că dacă legăm partea mai lungă de sus a brațului, la partea superioară a penei, vârful brațului ajunge tocmai bine până la baza punții de comandă. Am fixat-o în felul acesta, inventând, cu eforturi comune, un sistem care permitea cârmaciului să stea în bordul opus al punții de comandă,

VP MAGAZIN

manevrând rama-cârmă din tribord cu mâna dreaptă, iar brațul scurt din babord, într-o parte, cu ajutorul unei parâme legate de piciorul său şi în cealaltă parte cu ajutorul unei prăjini lungi, de bambus, cu mâna stângă. Era o adevărată performanță acrobatică. Guvernarea a devenit însă şi mai dificilă deoarece cârmaciul trebuia să întindă şi scotele din borduri ale velei, care erau legate de balustrada punții de comandă, mai ales că barca se afla atât de afundată, încât numai efectul combinat al celor două cârme nu era suficient. Dacă barca nu asculta de cele două rame, trebuia manevrată şi cu vela, spre a evita să cădem din nou cu traversul în vânt şi în valuri.

Când eram gata să încercăm noul sistem, târziu, în seara următoare, „Ra II" se afundase mult în apă. Toți ne-am dat seama că aveam o misiune dificilă dacă voiam să efectuăm şi cea de-a doua parte a călătoriei. Poziția s-a îmbunătățit puțin îndată ce am pus cârma şubredă la postul ei.

Am reuşit imediat să întoarcem pupa spre valuri, am tras ancora de furtună la bord şi am prins viteză spre vest cu vela pe jumătate terțarolată. În ziua următoare am riscat, desfăşurând şi ridicând toată vela mare. Din nou am avut impresia că vela ne saltă din valuri şi ne poartă cu o viteză medie de aproape trei noduri, peste 100 km pe zi. Dar puntea era acum doar cu puțin deasupra apei. Spre pupa valurile continuau să inunde puntea printr-un bord şi să se scurgă prin celălalt. În față, valuri mari se aruncau peste noi la intervale regulate, când încercam să stăm în jurul cotețului ca mai înainte, aşa că trebuia să ne înghesuim şi să mâncăm la baza catargului, ca păsările pe o ramură.

„Trebuie să facem un parapet împotriva brizanților aşa încât apa de pe punte să aibă timp să se scurgă, altfel ne vom scufunda" spuse Iuri şi începu să întindă o fâşie de velă de la sarturile catargului în tribord, pe care o legă cu merlin gros în partea de sus şi de jos.

„Liniştește-te, Iuri", au râs ceilalți. Primul val va rupe vela. Dar întreprinzătorul Iuri a continuat cu încăpățânare.

Valul următor a venit înspumat de-a lungul peretelui cabinei, a umflat leneş vela lui Iuri şi s-a scurs înapoi. Doar un

firicel de apă s-a prelins pe puntea prova, vela canalizând restul mare. El s-a aşezat triumfător pe coteț ca să mănânce, în timp ce noi ceilalți ne-am coborât de pe prima treaptă a catargului cu ochii căscați de uimire şi cu farfuriile în mâini, când am văzut că şi valul următor a făcut la fel. Şedeam la masă, privind la Iuri vrăjitorul care a putut opri marea atârnând o velă. Secretul era că coada de papirus primea lovitura valului pe care îl despica în două. Vela nu trebuia decât să canalizeze peste bord acea parte a zidului de apă care venea de la travers prin ambele borduri ale bărcii.

„Să mai punem tendă de velă!"

Am tăiat cu cuțitul toată tenda care acoperea peretele din față al cabinei, aşa că din acel moment puteam vedea prin crăpăturile peretelui cotețul de găini, catargul şi marea. Apoi am tăiat întreaga parte care ne prisosea din vela mare de rezervă. Iuri a fixat toate tenzile şi în curând eram adăpostiți după un adevărat paravan roşu închis, portocaliu, verde şi galben. Valurile curgeau pe lângă paravan dându-i câte o lovitură, aşa încât sarturile catargului se zbăteau ca o frânghie de rufe în bătaia vântului, dar pe punte ajungeau numai mici părți din torentele de apă ce ne asaltau.

„Hippies! Țigani!" strigară Carlo şi Georges, râzând în hohote când am lansat pluta de cauciuc pentru trei persoane ca să ne filmeze din larg. Ne-am ridicat capetele deasupra paravanului multicolor al lui Iuri şi am privit la cei doi din barcă cum dispăreau şi apăreau de după crestele valurilor.

VP MAGAZIN

„Înapoi! am strigat. „Suiți-vă la bordul unei nave adevărate înainte de a vă scufunda!”

Mai umflasem mica plută şi ne filmasem din larg pe un calm plat şi mai târziu pe valuri potrivite, dar acum eram aşa de obişnuiți cu valurile şi cu apa sărată încât toti am început să fim nesăbuiți.

Am continuat să navigam cu valurile zile şi săptămâni întregi. În decurs de mai puțin de un an, cei şase dintre noi care fuseseră şi pe „Ra I” stătusem pe snopi de papirus aproape patru luni. După accidentul cu cârma am început să ne raționalizăm apa la o jumătate de litru pe zi pentru fiecare, plus alți nouă litri pentru gătit. Câteva borcane se crăpaseră, iar în altele a pătruns apă sărată. Deoarece noi înşine am golit conținutul celor mai multe dintre burdufuri în mare, când eram liniştiți, preferam să nu abordăm acest subiect delicat. Ce exemplu de impetuozitate! Carlo avea răni în canalul inghinal din cauza apei sărate şi Iuri i-a prescris să facă baie cu apă dulce de două ori pe zi. Sărmanul Carlo a folosit conținutul unei căni; nu şi-a permis mai mult. Rățoiul, porumbelul şi maimuța beau împreună tot atâta cât un om. Georges a protestat energic că animalele primeau şi ele aceleaşi rații ca noi. Santiago nu era sută la sută în deplinătatea puterilor. Fusese operat de piatră la rinichi înaintea plecării şi nu avea voie să mănânce carne sărată, nuci, legume uscate, ouă. Acestea erau felurile care dominau meniul nostru. Era obosit, dar îşi îndeplinea toate îndatoririle pe bord fără să crâcnească. Atâta timp cât nu-şi neglija datoriile prefera să stea culcat în colțul cel mai îndepărtat al cabinei, unde Iuri îl ținea sub observație.

Într-o seară eram cu toții obosiți. Santiago ieşi din cabină cu o față întunecată şi se aşează alături de noi lângă coteț. Privea de la Carlo la Georges.

„Am auzit unele observații murdare prin peretele cabinei”.

Carlo izbucni: „Termină cu mutra asta profesorală”.

„Munceşte un pic mai mult, ca noi”, interveni Georges. Dacă te oferi să schimbi un cârmaci obosit, scoală-te cu zece minute înainte.

Acuzațiile au început să curgă. Carlo, care muncea din greu, şi zburdalnicul Georges nu se înțeleseseră în prima călătorie, dar erau cei mai buni prieteni acum, iar pentru un moment liniştitul profesor de antropologie intrase în gura lor. I s-a spus că stă într-un colț psihoanalizându-se, în timp ce ceilalți muncesc. Mai mult, a fost ideea lui idioată ca noi să aducem mâncarea şi apa tot în borcane şi de data asta, în loc să le fi pus în cutii de conserve şi canistre. Pe „Ra I” am dovedit că este posibil să trăieşti fără mâncare modernă. De ce naiba trebuia s-o dovedim şi a doua oară? Din moment ce am vorbit să aducem mai mult de o sută de oale de ceramică şi de data aceasta, el, ca responsabil cu sectorul alimente, ar fi trebuit să aibă grijă să le fixeze bine să nu se spargă pentru a nu fi nevoiți să drămuim apa.

„Cănile acestea de ceramică sunttot aşa de uşoare ca şi canistrele şi tu ai golit toată apa din burdufuri în mare”.

Era un duel sălbatic de cuvinte : iritări refulate şi tot felul de acuzații curgeau tăindu-ne pofta de mâncare tuturor celor ce stăteam în jurul cotețului. Santiago a vrut să spună ceva de pe cutia de săpun de la baza catargului, dar a fost amețit de asaltul comun al celorlalți.

„Carlo, am spus, eşti alpinist profesionist, un om experimentat în expediții. Nu poți aştepta ca un profesor universitar să fie la fel de îndemânatic ca şi tine la făcut noduri şi la ridicat greutăți. Eşti perfect ca un preot şi vrei ca toți oamenii să facă totul la fel de bine ca şi tine”.

VP MAGAZIN

Nu puteam să spun ceva mai rău. Carlo s-a ridicat încet, fața i s-a făcut mai roşie decât barba şi şi-a pus o mână în claia de păr.

„Eu popă!"

O clipă a stat tăcut, înghițind în sec. Apoi s-a întors spre Santiago şi întinse o palmă deschisă, acoperită de bătături.

„Bine! Să uităm totul, băieți!"

Toți ne-am întors peste coteț, dându-ne mâinile. Norman alergă să-şi aducă armonica pentru el şi Kei, iar Madani îşi scoase tam-tamul. Când m-am dus la culcare, peste două ore, am adormit în sunetul orchestrei şi corului de la prova ce sărbătorea evenimentul, cu un repertoriu din şapte colțuri diferite ale lumii.

Experiența de pe „Ra I" fusese redusă la o plutire în voia valurilor din prima zi pe mare, când ni se rupseseră amândouă ramele-cârmă. Forțele naturii ne-au dus spre vest, într-o curbă, înaintând direct spre insulele Barbados, cea mai sudică insulă din grupul Antilelor Mici, când am întrerupt experiența. De data aceasta totul era încă în regulă şi ne-am hotărât să navigam spre insula spre care ne-a dus natrura date trecută. Deci, în fiecare zi, distanța ce mai rămăsese se măsura în numărul de mile până la insulele Barbados. N-am fi putut alege o rută mai bună care să ne ofere vânt şi valuri direct din pupa. Dar era extraordinar de greu pentru cârmaci să evite ca barca îmbibată cu apă să se îndepărteze de ruta aleasă sau să cadă cu traversul pe valuri. La sfârşitul unui cart obişnuit eram epuizați şi aproape nu puteam să mai strângem degetele. Când barca se răsucea şi vela se masca, marea năvălea pe punte şi aveam impresia că toți dracii dădeau buzna învăluiți în întunericul nopții. Pânza lui Iuri se rupea şi asupra bietului cârmaci curgeau şiroaie de blesteme mânioase, în timp ce şapte oameni goi îşi puneau centurile de siguranță. Trupuri goale ieşeau împleticindu-se în întuneric, până la brâu, în apa ce clocotea, ca să tragă de velă, să tragă cu ramele de la prova sau să salveze încărcătura. Câțiva au cerut, ca măsură de prevedere să nu fie lăsați singuri de cart pe puntea de comandă, aşa că am lungit cartul greu de noapte de la două la trei ore, dar cu doi oameni pe punte, într-un cart. Trebuia să ne gândim la ceva dacă nu voiam să ne istovim de tot cu acest sistem obositor de guvernare.

„Dacă am putea să mutăm catargul mai în față", am meditat într-o noapte, când Norman şi cu mine făceam împreună de cart pe puntea de comandă. „Dacă vela ar fi mai în față, barca ar guverna singură sub vânt".

„Putem" spuse Norman, nerăbdător. Şi înainte ca cineva să-şi dea bine seama ce se întâmplă, în dimineața următoare noi îndeplineam o operație extrem de grea. Vârful catargului bipod trebuia astfel aplecat încât să ducă vela mare spre înainte.

Norman a început să lovească în baza catargului cu o toporişcă astfel că papucul în care aceasta era fixat a început să se încline spre prova. Am filat apoi cu atenție toate cele douăsprezece straiuri paralele dirijate de la catarg spre pupa prin bordurile ambarcației. Am putut astfel înclina spre prova catargul bipod înalt de 9 m şi care cântărea 270 kg. Când i-am împins vârful înainte, verga l-a urmat, iar după reinstalarea la post a straiurilor, vela mare umflată de vânt a luat forma unei suprafețe puțin aplecată în jos şi în fața provei înalte. Guvernarea bărcii s-a îmbunătățit imediat, barca săltând din nou pe valuri şi singura noastră dorință era să mergem pe direcția vântului.

„Ra II" naviga spre vest cu o viteză uimitoare. Afundarea sa a încetat în clipa când sub apă barca avea o cantitate suficientă de papirus spre a echilibra noua încărcătură apărută pe punte sub forma nedoritei ape de mare ambarcată de valuri. La cinci săptămâni de la plecare nu ne mai afundam, dar corpul bărcii era atât de mult intrat în apă, încât, pe mare calmă, puntea abia se ridica deasupra apei. Din clipa aceea, pe

VP MAGAZIN

puntea de papirus, de-a lungul peretelui din tribord al cabinei, au început să apară aici animalele marine. Madani continua să pescuiască reziduuri de petrol în fiecare zi.

Într-o zi cu ploaie şi rafale de vânt sălbatice vela s-a agățat de vârful delicat al provei, l-a înclinat şi mai mult, iar cusătura de la baza velei s-a rupt. Cum însă vela ocupa locul doi ca importanță după coca, ne-am sfătuit şi hotărât să sacrificăm vârful frumos arcuit al provei. Carlo stătea călare pe snopul etravei, tăind o bucată din barca noastră mândră.Pe timpul operației de tăiere am legat strâns o parâmă în jurul provei spre a evita dezasamblarea bărcii la desfacerea celor două parâme spirale, principale, de legare a snopilor. Constructorii indieni avuseseră însă dreptate. Parâma era aşa de bine întărită în spiralele ei în jurul snopului central, încât, cu toate eforturile noastre unite, n-am putut-o trage afară. Trestiile de papirus erau atât de compresate şi de umflate, încât, după ce prova a căzut sub ferestrăul vandalilor, secțiunea frontală semăna cu o felie de ceapă uriaşă. „Ra II" arăta dintr-o dată mai sobră, având o linie modernă ; prin împletitura peretelui cabinei am putut vedea deodată tot orizontul din față, pe sub velă. Era ca şi cum se ridicaseră obloanele arcei ca să putem începe căutarea pământului la orizont. Câteva zile după aceasta ne-am hotărât să tăiem şi vârful de la pupa. După tăierea vârfului prova, cel de la pupa rămăsese şi acționa ca o velă în aliura cu vânt strâns, care făcea dificilă păstrarea drumului navei; în plus, doreau să mai reducem din greutatea bărcii. Am avut un sentiment evident de teamă tăind arcul mândru din vârful cozii, în locul căruia a rămas o coadă groasă şi lată de găină. Dar nimic nu apăru să afecteze rezistența fără pereche a acestui vas. Unul după altul am dispărut peste bord, legați de o parâmă, ieşind din valuri relaxați şi încântați de a spune celor ce nu fuseseră încă sub podeaua „salonului" nostru spre a vedea cu ochii lor, că „Ra II" era neschimbată sub apă, tot aşa de fermă, de rezistentă şi de integră. Nici o trestie, nici o parâmă nu s-au mişcat de la locul lor, doar că acum erau acoperite cu scoici, ca nişte ciuperci mici, albe şi negre, cu lamele galbene ce se ondulau.

*

Mica stație de radio emisie-recepție ieşi la iveală mai rar decât în călătoria precedentă. Socoteam că familiile noastre se simt mai sigure aşa şi nu voiam să le neliniştim cu mai mult decât „totul e bine la bord". Dar în ultima jumătate a celei de a doua luni, navigam atât de repede şi am înaintat atât de mult încât puteam indica un timp şi un loc aproximativ al debarcării. Yvonne îşi făcu imediat bagajele şi zbură cu copiii în Barbados.

În curând, Norman stabili legătura cu un radioamator din Barbados şi auzirăm vocea Yvonnei. Ne-a pus şase întrebări tehnice neaşteptate despre animalele marine care s-au prins dedesubtul bărcii şi ne-a explicat că răspunsurile erau aşteptate de şeful Proiectului de biologie marină înființat în acel timp de Departamentul Națiunilor Unite pentru Ajutor şi Dezvoltare, în Barbados. Am putut să-i spunem despre credincioasa escortă de prieteni mici ce înoată cu noi sub duşumeaua de papirus, despre o pereche de dorade ce vânau peşti zburători în jurul nostru şi despre stoluri mari de păsări marine din America de Sud ce se roteau deasupra bărcii, ca norii mişcători, spre orizont,

VP MAGAZIN

la sud şi la vest, unde tonii săreau ca nişte rachete argintii din apă. În ziua următoare un radioamator ne-a spus să ne aşteptăm la o vizită din partea unei nave de cercetări a O.N.U.

La 25 iunie o libelulă cafenie cu patru aripi a zburat pe bord. Eram oare atât de aproape de țărm? Sau poate că marea insectă făcuse raidul pe vreo navă ce trecuse lângă noi dincolo de orizont? De data aceasta n-am întâlnit de loc nave în drumul nostru, cu excepția celor două care erau să ne scufunde în largul țărmului african.

Acum navigam cu viteză mare în zona în care o abandonasem pe „Ra I" după ultimele zile dramatice ale călătoriei ce avusese loc cu un an înainte. Ne-am cutremurat când un strigăt de pe puntea de comandă ne-a atras atenția asupra unui rechin fioros ce se repezea furios la pluta roşie pe care o aruncasem în larg în caz că cineva ar fi căzut peste bord. În acelaşi loc am reântâlnit rechini şi cu un an înainte. Aventurierul din acest an a abandonat curând pluta şi a dispărut spre nord. Pe rechini nu-i interesa o ambarcație ca „Ra II" care nu necesita reparații sub apă.

La 26 iunie marea a început să se agite din nou violent şi valurile ne urmăreau, cu crestele lor de spumă albă ca după un plug de zăpadă. Ploaia turna peste noi din nori negri. Am lăsat ca sarea să se spele de pe trupurile şi brațele noastre. Am fi putut să adunăm apă de ploaie, dar navigam atât de repede încât ne ajungea cea de pe bord. Rățoiul s-a suit pe acoperiş, bând din bălțile de acolo. Safi voia să se târască în cabină. Rama-cârmă de la tribord s-a înțepenit în furcheți şi ne era frică să nu se rupă, dar Kei a reuşit să o facă să funcționeze din nou. În ziua următoare porumbelul blând ne-a părăsit. De câtva timp era neliniştit, zburând în cercuri mari deasupra lui „Ra" dar se întorcea fâlfâind spre borcanul cu grăunțe de pe acoperiş. La 27 iunie îşi luă zborul pentru totdeauna. Potopul trebuia să fie spre sfârşit. Arca îşi pierduse porumbelul. Ne-a lipsit la toți. A simțit adierea uscatului? Cel mai apropiat țărm era cel al Guyanei franceze, spre sud.

Porumbelul aventurier avea acum două inele, unul purtând un număr şi altul marcat „Ra II".

La 28 iunie temperatura apei s-a ridicat brusc cu două grade şi din clipa aceea n-am mai văzut reziduuri de petrol.

Am trecut oare într-o altă ramură a curentului? Era ciudat, pentru că aici am văzut o mulțime de reziduuri când am părăsit-o pe „Ra I" cu un an în urmă, iar întreg oceanul se mişca într-un vârtej continuu între cele două continente.

La 29 iunie am găsit lanțul lui Safi atârnând peste bord. Era liber. Haos pe punte. În vârful catargului, Safi slobodă privi în jos, triumfătoare, spre noi. Nici nucile de cocos, nici mierea n-au făcut-o să coboare, dar când Iuri îi luă jucăria favorită, o broască verde urâtă, de cauciuc, cu ochi mari roşii, Safi coborî ca fulgerul să-şi ia înapoi broasca, iar Iuri o captură din nou. Imediat după această întâmplare am auzit un strigăt venind de la Normam din cabină. Stabilise o legătură directă cu operatorul de pe nava de cercetări „Calamar" care era prin apropiere, şi ne-a cerut să lansăm rachete după căderea nopții ca să ne poată găsi printre valuri.

În acea noapte am trăit o spaimă neaşteptată. Norman m-a trezit cu o voce înceată pentru schimbarea cartului din 30 iunie la orele 0,30 noaptea ; m-am sculat şezând în sacul de dormit şi am început să-mi trag şosetele, deoarece aerul era rece pe punte. Apoi m-a strigat din nou, de data aceasta simțindu-se spaima din vocea lui.

„Vino repede, repede! Priveşte!"

M-am târât afară prin deschizătura din peretele de bambus cu Santiago pe urmele mele şi ne-am uitat peste acoperişul cabinei în locul pe care îl indica Norman.

VP MAGAZIN

Era ca în ziua Judecății de apoi. La orizont, în spre babord, către nord-vest, se ridica un disc rotund, viu colorat, care nu ieşise complet din apă, dar creştea din ce în ce mai mult ca o lună fantastică de aluminiu, ce se ridica pe jumătate ascunsă de valuri. Ca o nebuloasă compactă, mai strălucitoare decât Calea Laptelui, simetric circulară creştea ca o ciupercă fără tulpină şi părea să se năpustească spre noi din partea cealaltă, pe cerul înstelat, fără nori. Luna era sus, în bordul opus, pe un cer strălucitor de stele.

Întâi crezusem că ne aflăm în faţa unui voal de umiditate din spatele unui reflector puternic de la orizont, apoi că era un nor atomic provocat de o greşeală omenească sau de un fenomen al aurorelor boreale, dar în mine persista sentimentul că un nor de corpuri cereşti cobora asupra noastră din cosmos, până când discul de lumină acoperi treizeci la sută din cer. Apoi, brusc, a încetat să crească, s-a dizolvat pe nesimțite, şi a dispărut. Am rămas fără nici o explicație.

Am început, la rândul nostru, să aprindem semnale roşii şi să trimitem rachete cu mii de steluțe ca să indicăm navei „Calamar" poziția noastră. A fost o noapte extraordinară, cu o atmosferă bizară. Am auzit din nou vocea de pe „Calamar" în mica noastră stație-radio, dar ei nu puteau vedea rachetele şi nu fuseseră pe punte când apăruse discul de lumină, în dimineața următoare am auzit de la un radioamator că acelaşi fenomen fusese observat de pe câteva insule din Antilele Mici, dar într-o direcție spre nord-est. A fost oare o parte a unei rachete de la Cape Kennedy care a explodat şi a ars în timp ce cădea prin atmosferă? N-am aflat niciodată. Dar entuziaştii O.Z.N.-işti ce căutau mărturii afle farfuriilor zburătoare au îmbinat fenomenul cu alte două observații ale noastre făcute în cele două nopți premergătoare, mai departe în larg. Văzusem lumini portocalii mici la orizont, spre nord-vest. Una a fost o străfulgerare scurtă, fără să putem observa vreo navă, cealaltă o lumină căzătoare pe care am văzut-o doar când se apropia în diagonală față de mare, dispărând în ape. Am avertizat radioamatorii de pe țărm, în cazul că acestea ar fi fost rachete de pe nave ce aveau nevoie de ajutor, dar nu fusese lansat nici un S.O.S. aşa că erau, ni s-a spus, pesemne, semnalele dintre nave militare aflate în aplicații pe mare, sau poate un submarin ce-şi marca poziția la suprafață.

Continuam să mergem direct spre vest, cu toată viteza, iar nava „Calamar" a navigat toată noaptea în zigzag, căutându-ne. Nu mai aveam rachete, dar tot timpul vegheam din vârful catargului. Veniră zorile, răsări soarele şi Norman, care îşi avea mâinile ocupate cu sextantul, abacul şi micul radio cu generator de mână pentru caz de pericol, ne spunea încontinuu că nava „Calamar" trebuia să se afle pe aproape, când spre nord, când spre sud. Era tot timpul ascunsă de şirurile nesfârşite de valuri înalte. Am prânzit. Am cinat. Am renunțat la ideea că cineva ne va găsi. Soarele tropical era la asfințit. Ora locală era 6 după-amiază, deşi ceasornicele noastre arătau 9, pentru că nu le potrivisem decât o dată după ce am plecat din Africa. În acea clipă cei care erau de cart pe ambele nave s-au observat simultan. Ei au spus că văd o velă, noi am zărit o pată verde, aproape invizibilă la orizont, în spatele nostru. Era aproape întuneric când o arnbarcație ne-a ajuns din urmă. A fost o clipă de neuitat.

Marele trauler rapid s-a apropiat de marginea navei noastre şi ne-a salutat prin coborârea şi ridicarea pavilionului albastru al Națiunilor Unite ce flutura pe catarg. Norman s-a urcat grăbit pe catargul nostru bipod şi a răspuns la rându-i la salut, tot cu pavilionul albastru al Națiunilor Unite, Mai rămăseseră doar două treimi din el, restul fusese smuls de furtună. Exaltați, ne-am urcat pe puntea de comandă, pe acoperiş, la catarg, făcând cu mâna, salutându-ne şi suflând ascuțit în cornul nostru de vânătoare. Întreg echipajul de pe nava O.N.U. — cafeniu, negru şi alb, deopotrivă — stătea lângă

VP MAGAZIN

balustradă făcând cu mâna şi răspunzându-ne la salut. Căpitanul se afla pe puntea de comandă. Era chinez. Lângă el stătea un om cu un megafon care striga în spaniolă :

„Bun sosit în zona americană a oceanului."

Când Kei l-a văzut pe chinezul de pe puntea de comandă, bucuria lui n-a mai cunoscut margini. S-a târât lângă mine pe acoperiş şi mi-a întins mâna :

— Mulțumesc că m-ai lăsat să vin.

În toată această întâlnire ceva părea ireal: faptul că o navă a O.N.U. era prima care ne întâmpina pe celălalt mal al Atlanticului. Nu mai văzusem până atunci vreun vas sub pavilionul Națiunilor Unite, în afară de „Ra". Întunericul s-a lăsat peste mare, nava luminată feeric s-a învârtit în jurul bărcii de câteva ori, apoi şi-a oprit motoarele lunecând în noapte. Luminile ei au dispărut repede în urma noastră. Am rămas singuri cu valurile şi cu abia pâlpâinda lampă de parafină. Comod, dar singuri.

Târziu, noaptea, ne-am reamintit că nu ajunsesem încă la capătul călătoriei. O rafală puternică dinspre sud luă vela prin surprindere înainte ca cei de cart să se prindă bine de ceva de pe punte. Presiunea vântului asupra velei era atât de puternică, încât forță întreaga barcă să se încline la babord până când puntea ajunse sub apă. A fost o senzație neobişnuită pentru noi cei din cabină, care am căzut în bordul de sub vânt, trezindu-ne intrați bine în apa ce nu mai provenea din scurgerea peste bord a valurilor, ci era oceanul însuşi, ce părea că se încăpățâna să rămână la bord. Pentru prima dată în călătoriile mele pe diferite plute am simțit că ne aflăm în drum spre fundul oceanului. Barca nu mai plutea. Strigăte, urlete şi — lumini de lanterne. Madani, în apă până la brâu, era fără centura de siguranță. Paravanul lui Iuri din partea adăpostită era făcut bucăți. Apoi vântul a sărit către est de unde suflase de obicei, şi opt încercați navigatori pe papirus au izbutit să orienteze din nou vela în poziția normală. „Ra II" s-a redresat senină, iar apa s-a scurs peste bord ; puntea a ajuns la nivelul pe care şi-l menținuse în ultima parte a călătoriei. Trei dintre amforele ce stătuseră până acum în siguranță în babord, sub vânt, fuseseră sparte de puhoaie aşa încât, înaintând prin apă cu picioarele goale, mi-am tăiat călcâiul în cioburi şi Iuri a trebuit să mă panseze. Bordul babord fusese năpădit de valul de tentacule subțiri, strălucitoare, dar urzicătoare, ale temutelor fregate portugheze şi Georges a fost ars de usturimea atingerii lor, în timp ce ținea piept naturii dezlănțuite. A trebuit să fie spălat cu amoniac.

În dimineața următoare, „Calamar", care îşi oprise motoarele, a avut nevoie de câtva timp până când să ne ajungă din nou. Nimeni de pe bordul traulerului nu credea că o barcă primitivă de papirus îşi va schimba prea mult viteza. Dar, în ciuda tuturor încercărilor prin care trecusem, străbătusem 75 mile marine sau 140 km în ultimele douăzeci şi patru de ore.

De pe „Calamar" ni s-a dat o alifie pentru a alina suferințele lui Carlo, câteva plase cu fructe delicioase din Barbados şi o cutie cu înghețată, care s-a topit înainte de a ajunge la noi în barca de cauciuc ce se legăna pe valuri. „Calamar" s-a menținut în preajma noastră două zile, apoi şi-a mărit viteza şi a plecat, cu noi urări de bine, spre Barbados. Eram din nou în acele ape americane, leagăn al uraganelor din Atlantic. Vremea era schimbătoare acum, la începutul lui iulie. O ploaie deasă cădea din toate părțile, adusă peste noi, aproape în fiecare zi, de rafale puternice de vânt, adesea de forța unei adevărate furtuni. Din când în când, lăsam ancora de furtună la apă şi ne luptam ca să salvăm vela. Dar vântul şi curentul ne erau în general favorabile şi, în ultimele zile, am realizat cea mai mare viteză medie, acoperind până la 81 mile, sau 151 km într-o zi. întâlneam deseori vapoare ce făceau curse între America de Nord şi cea de Sud.

VP MAGAZIN

La 8 iulie ne aflam doar la 200 mile marine de Barbados şi autoritățile insulei au trimis o ambarcație guvernamentală rapidă, „Culpeper", să ne întâmpine pe acest pământ independent al Imperiului Britanic. Yvonne şi Anette, fiica noastră mai mare, erau singurii pasageri la bord. Dacă ne vor găsi pe baza poziției ce i-am comunicat, ne vom întâlni târziu, în cursul nopții.

Dar noaptea a trecut, la fel şi ziua următoare, iar „Culpeper" se balansa pe valuri în apropierea noastră, fără să ne găsească. Vremea era departe de a fi favorabilă. Am interceptat o informație dată de pe ambarcația guvernamentală către stația de coastă, prin care se descria starea agitată a mării, comunicându-se că soția marinarului de pe plută suferă de rău de mare, dar curajoasă, insista să se continue căutările. A mai durat două zile. În cea de-a doua zi spre seară, ne aşteptam să ajungem la țărm înaintea navei guvernamentale pentru că nu mai erau de parcurs nici 100 mile marine. Apoi „Culpeper" a apărut acolo unde nu ne aşteptam, ajungându-ne din pupa.

Largă, numai bună pentru mare, o navă de pasageri, „Culpeper", manevra pe lângă noi, cu două femei albe agățate de balustradă şi înconjurate de echipajul negru ce ne făcea cu mâna. Pe când cele două femei căutau cu greu să deosebească creaturile arse de soare şi vânt, cu bărbi mari, ce făceau semne sălbatice cu mâinile de pe acoperişul de bambus al cabinei, echipajul de pe „Culpeper" îl urmăreau cu interes pe Madani, pe care-l credeau din Barbados. Madani, de origine din Marrakesh şi necunoscător al mării, i-a impresionat pe privitori aruncind un cârlig de undiță cu o momeală de cârnat sărat şi când a scos imediat cinci peşti *pampanos* şi un peşte necunoscut, verde-argintiu, cam de acelaşi gen. Georges, scufundătorul, a trecut pe „Culpeper" chiar când apunea soarele ca să negocieze un schimb acceptabil din punct de vedere etic : peşte proaspăt, „pâine mumie" egipteană şi *sello* marocan gustos, în schimbul unor portocale, nu strict necesare, dar bine venite. Stătea la pupa, pe punctul să sară în apă ca să se întoarcă pe „Ra II", în lumina jucăuşă a reflectorului de pe „Culpeper" ce-i indica drumul, când un negru îl opri să-l întrebe dacă nouă, celor de pe „Ra", ne era frică de rechini.

„Nu", spuse Georges magnific, dar şi-a înghițit minciuna când i se arătă calm un mâncător de oameni uriaş, ce aluneca încet în urma navei, în pata de lumină. Pluta noastră de cauciuc era aşa de uzată, din cauza frecării de vasele de pământ de pe bord, încât n-am îndrăznit să o lansăm. Georges a trebuit să petreacă noaptea pe „Culpeper" şi să se întoarcă în dimineața următoare într-o barcă mică fără rame, legată cu o parâmă de „Culpeper" şi trasă înapoi pe navă.

„Culpeper" a stat spre babordul nostru toată noaptea. În ziua următoare, 12 iulie, s-au îndreptat către noi stoluri mari de păsări de mare, dinspre vest, semn că pământul trebuia să se afle dincolo de orizont. Era duminică, iar Norman şi cu mine, care făcusem de cart de la cinci la opt, stăteam pe puntea de comandă privind înainte. În curând, Carlo şi Kei vor scoate ultimele ouă din pasta de var ca să fie prăjite cu acest prilej : micul dejun de duminică. Mai aveam încă destule provizii, în special saci cu „pâine-mumie egipteană" în cuferele pe care dormeam, cârnat sărat şi şuncă ce atârnau sub acoperişul de bambus şi căni cu *sello*, un amestec de miere şi migdale, care conținea tot ceea ce îi trebuia unui călător prin deşertul marocan. Nu flămânzisem niciodată şi eram într-o formă grozavă. Apoi am observat ceva şi l-am apucat pe Norman de mână.

„Simți?" am spus, inspirând aerul sărat al mării. Fantastic, venea o boare de iarbă verde, proaspăt cosită.

Stăteam amândoi şi miroseam. Eram pe mare de cincizeci şi şapte de zile. Santiago, Carlo şi ceilalți au ieşit şi ei să tragă aer în piept. Nefumătorii simțeam clar mirosul. La naiba, dar parcă mirosea a bălegar ; de asemenea şi a arătură. Era întuneric beznă şi nu

VP MAGAZIN

puteam vedea nimic. Mişcarea valurilor era ciudată, un ritm diferit, ceea ce trebuie să fi fost efectul interferenței cu valurile reflectate de la țărm.

Am împins amândouă ramele-cârmă spre tribord, în vânt şi țineam, pe cât puteam, drum nord. Era de necrezut cât de bine naviga barca noastră adânc afundată în apă, cu vânt strâns.

Norman, Carlo şi Santiago s-au urcat cu rândul pe catarg toată dimineața şi la 12,15, după ceasurile noastre, au auzit un strigăt sălbatic deasupra capetelor.

„Ura!"

Norman zărise uscatul. Safi a început să țipe, iar rățoiul a zburat pe acoperiş. Ca muştele, ne-am urcat până la unul pe treptele catargului ce se clătina, pentru că „Ra II" era mai stabilă acum, când cea mai mare parte din papirus era sub apă. „Culpeper" a sunat din sirenă. Apoi toți am văzut pământul, jos şi plat, la orizont înspre nord-vest. Ne dusese prea spre sud cu o zi înainte, încercând să contracarăm curentul care se răsucea spre nord în apropierea insulelor. Am reuşit această manevră chiar prea bine. Acum a trebuit să întoarcem vela principală şi să împingem cârmele în direcția opusă, altfel am fi trecut pe lângă Barbados şi am fi debarcat undeva pe una din multiplele insule din spatele ei. „Ra II" răspundea la manevră ca o navă cu chilă. Dâra dreaptă, adâncă, dintre cele două suluri de papirus, acționa în mod evident ca o chilă negativă. Cu vântul aproape travers, colacul de salvare era tras la pupa, arătându-ne că ne mişcăm în direcția pe care o indica prova, direct către țărm, fără să ne deplasăm lateral.

Când ne-am aşezat în jurul cotețului de păsări ştiam că este ultima noastră masă la bord. Târziu după-amiază am auzit bâzâitul unui motor. Un avion mic particular s-a învârtit deasupra noastră şi şi-a legănat aripile în jos, salutându-ne. Curând un avion mai mare, cu două motoare, a decolat de pe insulă cu primul ministru din Barbados, şi în câteva clipe patru avioane se roteau deasupra catargului nostru. Unul dintre ele a coborât atât de mult, încât curentul amenința să mascheze vela. Pământul se ridica tot mai sus şi razele soarelui străluceau în geamul ferestrelor din depărtare. Se observau din ce în ce mai multe case. Zeci de bărci se îndreptau spre noi de la țărm. O barcă cu motor a venit săltând pe valuri cu soția lui Norman, Mary Ann, şi cele două fete mai mici ale mele, Marian şi Bettina. Bărci de tot felul. Fețe răvăşite de răul de mare, fețe voioase, fețe uimite. Unii râdeau prosteşte, strigând şi întrebându-ne dacă într-adevăr am venit din Maroc pe „obiectul acela". Văzut din exterior, nu se observa decât o cabină de bambus ce plutea pe apă în spatele unei maiestuoase vele egiptene, cu două cioturi de trestie ce se ridicau din apă la fiecare capăt

Cortina zdrențuită şi bălțată a lui Iuri le-a făcut o mai mare impresie. Peste cincizeci de ambarcații de diferite tipuri şi forme escortau barca de papirus „Ra II" spre linia de sosire. Ne îndreptam spre Bridgetown, capitala insulei. Bărci cu vele, vedete rapide, bărci de pescuit, iahturi de toate felurile, o catamarană, o trimarană, o barcă a poliției, o navă de genul celor din Hollywood, împodobită ca un vas de pirați, încărcate cu turişti, şi vechiul nostru prieten, „Culpeper", se învârteau în jurul nostru într-o forfotă ce l-a făcut pe Carlo, care iubea liniştea, să tânjească după singurătatea din mijlocul mării. Georges, dimpotrivă, se simțea la el acasă ; a aprins ultima noastră torță şi s-a instalat pe acoperişul cabinei ca Statuie a Libertății.

Aşa au luat sfârşit expedițiile „Ra". Înainte de a intra în portul Bridgetown am coborât pentru ultima dată vela decolorată cu discul solar şi am înfăşurat-o, în timp ce echipajul de pe „Culpeper" ne-a întins parâma pentru remorcare.

VP MAGAZIN

Zona portului roia ca un stup. Toate străzile erau înțesate de lume. După ceasurile noastre, era şapte fără cinci minute. Trebuia să le potrivim după ora Barbados, moment mult aşteptat, deoarece navigasem 3.270 mile marine sau peste 6.100 km de când pusesem ultima oară picioarele pe pământ.

Înainte de a păşi pe țărm am avut prilejul să ne mai strângem o dată mâinile, toți opt. Fiecare din noi simțeam că în acest fel ne mulțumeam reciproc pentru eforturile enorme datorită cărora trecusem cu siguranță oceanul.

Am mai aruncat o ultimă privire spre oceanul învins ce dispărea în urma noastră. Se întindea, părând fără sfârşit, ca în zilele lui Columb, ca în timpurile de aur ale puternicului Lixus, ca în zilele cutreierătorilor fenicieni şi ale întreprinzătorilor olmeci. Cât vor mai zburda peştii şi balenele aici? Va învăța oare omul, în ceasul al unsprezecelea, să scape de gunoiul său modern, va renunța la războiul împotriva naturii? Vor reuşi generațiile viitoare să restabilească respectul omului față de mare şi pământ, adorate cu umilință de incaşi sub numele de Mama-Cocha şi Mama-Alpa, „Mama-apă" şi „Mama-pământ"?

Oceanul nu e fără sfârşit.

Am sărit cu picioarele goale pe celălalt țărm.

Curentul oceanic şi-a continuat drumul singur. Cincizeci şi şapte de zile. Cinci mii şapte sute de ani. S-a schimbat omenirea?

Natura a rămas aceeaşi. Şi omul este natură.

Epilog

Picioarele uscate. Par uscat. Totul uscat. Ferestre închise. Copaci mari legănându-se sub vântul de afară. Hârtia de pe biroul meu nu flutură, nici măcar nu se mişcă. Totul e stabil, fix şi solid. Suntîn siguranță în camera mea de lucru. Printre crengile copacilor legănate de vânt se zăreşte apa albastră : Mediterana, calea culturilor străvechi, legătura dintre trei continente care o înconjură strâns, lăsându-i o singură portiță : Gibraltarul. Pe mare se văd creste albe, dar ca să aud zgomotul valurilor trebuie să deschid ferestrele.

E necrezut de bine să fiu din nou în biroul meu, cu pereții acoperiți de cărți. Cărți şi ferestre închise. Am desfăcut o hartă rulantă mare în fața ferestrei care dă spre mare. Reprezintă Atlanticul aşa cum l-au văzut cei ce au făcut harta : întins şi fără viață, obstacol ce desparte o lume dreptunghiulară în două: Africa la dreapta, America la stânga, nordul sus şi sudul jos. Ce reprezentare surprinzător de greşită a acelui dinamic, viguros, fără odihnă, conveier, continuu agitat, pe care natura l-a pus în funcțiune. Harta îl reprezintă tot atât de nemişcat ca şi Sahara, împietrit ca Alpii ; deosebindu-se de ei doar prin culoare, albastru, în timp ce pământul e galben, maro, verde sau alb.

Ce tablă perfectă pentru un joc. Un joc potrivit ca să muți piesele micuțe după voia zarurilor. Arunci zarurile, apoi muți piesa pe orice culoare, până când se opreşte la albastru. Dacă încerci să treci de albastru înseamnă că înşeli.

Difuzioniştilor nu le păsa. Ei înşelau. Ei merg pe albastru în toate direcțiile. Ce uimiți ar fi jucătorii dacă albastrul ar începe să se mişte ca şi oceanul, să se rostogolească în şiruri albe, să le arunce piesele, trimițându-i din Africa în America tropicală, din America

VP MAGAZIN

tropicală în Asia şi apoi înapoi în America de Nord. Dacă hărțile ar fi fost mişcătoare ar fi trebuit să se inventeze alte reguli de joc. Piese albe şi negre, care ajung într-un pătrățel din Maroc, pot să meargă până în America pe fâşia albastră a curentului Canarelor.

Piese galbene din Indonezia ar ajunge la fâşia mişcătoare ce vine din Polinezia, şi înapoi acasă. Din două salturi, prin curentul Japoniei şi prin nord-vestul Americii. În orice direcție albastrul e o săritură lungă înainte ; cealaltă direcție aduce pierderea rândului odată ; în timp ce spațiile verzi ar deveni noi obstacole în acest joc realist ; la fel şi deşertul galben şi gheața albă.

Am tras de sfoară ca harta mea stupidă să se strângă deasupra ferestrei. Mediterana se mişcă din nou printre copaci ca o pajişte mângâiată de vânt. Deschid fereastra, ascultând zgomotul adevărat al valurilor şi las vântul să se joace sălbatic cu toate hârtiile şi speculațiile mele. La naiba cu hârtia. La naiba cu ism-ii : difuzionism şi izolaționism.

De-ar putea marea să vorbească! Am avea multe poveşti de spus despre călătorii neştiute din antichitate ce se potrivesc de minune cu cele aflate în timpurile medievale. Oamenii antichității nu erau piese pe o tablă. Creațiile lor uimitoare arată că erau dinamici, imaginativi, cercetători, curajoşi, deştepți, cu o încredere oarbă în zeii lor. Navigatorii din Egiptul antic au plecat din Marea Roşie ca să viziteze Mesopotamia şi porturile asiatice de mai jos. De la gurile Nilului, ei au străbătut în lung şi-n lat estul Mediteranei ca să strângă birurile de pe insulele îndepărtate pentru un faraon îndepărtat. Oamenii din Egipt şi oamenii din Mesopotamia s-au înțeles, deşi vorbeau limbi diferite, au crescut navigatori tot atât de buni ca şi arhitecții lor şi au făcut ca civilizația născută pe mare să înflorească, tot cu limbi deosebite şi cu scrieri deosebite, pe toate insulele îndepărtate care formează treptele de înaintare spre nord şi vest.

Nu ştim când a început influența egipteană pe aceste insule, dar fenicienii s-au impus apoi treptat. Ştim puține lucruri despre fenicieni sau despre primele corăbii pe care le-au construit. Bărcile de trestie au fost folosite la început de oamenii de la est de fenicieni, de la sud şi chiar de la vest ; un inel gravat, din Creta antică, arată o barcă de trestie ca o semilună cu legături transversale, catarg şi cabină. Din apele feniciene cultura s-a întins dincolo de Gibraltar ; spre Lixus, de exemplu, unde bărcile de trestie au supraviețuit. Nimeni nu va putea să indice rutele tuturor acelor ambarcații sau să reconstituie relațiile dintre toate aceste diferite civilizații, unite intim şi totuşi clar diferențiate, parte datorită culturilor locale străvechi şi hrănite de diferiți stăpâni, în diferite medii geografice. Cine-i va identifica vreodată pe navigatorii din secolul al IV-lea î.e.n. care au dus o amforă cu monede mediteraneene, de aur şi aramă, în insula Corvo, în largul Azorelor, un punct mai apropiat de America de Nord decât Gibraltarul! Căutând bogății sau adăpost, mii de nave au părăsit porturile lor de baştină în timpul antichității, fără să lase documente scrise. După cum am văzut, artiştii regelui au înregistrat marea expediție navală a reginei egiptene Hatsepsut, în bărci de lemn, în jos de Marea Roşie, spre Punt, dar geograful Eratostene a înregistrat doar din întâmplare distanța dintre Ceylon şi gurile Gangelui, în numărul de zile de navigație de care au avut nevoie bărcile de papirus obişnuite, cu echipament şi velă egipteană. Nu s-a ridicat nici un templu în onoarea lor. Doar atunci când Bannon a navigat personal prin strâmtoarea Gibraltar, în secolul al V-lea, cu şase corăbii încărcate cu provizii şi cu mii de colonişti fenicieni de ambele sexe, evenimentul a fost imortalizat pe o stelă ridicată în onoarea lui, la Cartagina. Inscripția arată că Hannon n-a fost un pionier, deoarece într-a patra zi de la trecerea de Gibraltar, flota sa a ajuns la oraşul Lixus, de unde a luat călăuze locale care cunoşteau țărmul şi aveau nume pentru toate capurile întâlnite timp de douăzeci şi opt

VP MAGAZIN

de zile. Având provizii pentru două luni, Hannon s-a întors înapoi numai când flota sa a ajuns dincolo de țărmurile ecuatoriale din vestul Africii.

Stela, o înregistrare grecească târzie, se referea la o populație străină, din Lixus, printre care exploratorii au stat destul de mult ca să se împrietenească şi să primească sfaturi bune. Aceşti navigatori antici erau maeştri în arta dezvoltării unor relații fructuoase chiar cu popoarele primitive, ostile. După propriile lor documente reiese că înainte de-a îndrăzni să-şi părăsească corăbiile trimiteau câte un dar pe țărm, triburilor locale ca dovadă a prieteniei lor. Avantajele evidente, obținute în urma acestor călătorii pe pământuri străine, au fost înțelese pe deplin de oamenii antichității şi nu mai puțin de fenicieni şi egipteni. De aceea, ei şi-au dat mâna în prima călătorie pe mare înregistrată istoric în jurul Africii, cu două secole înainte ca flota de emigranți a lui Hannon, pregătită cu grijă, să fi navigat spre sud, pe lângă țărmul vestic deja cunoscut. De fapt, expediția în jurul Africii a faraonului Necho, în preajma anului 600 î.e.n., a fost o încercare curajoasa a egiptenilor, cu bărci şi echipaj fenician ; dar nici un rege şi nici un faraon n-a însoțit această aventură de trei ani, aşa încât povestea ei nu se află în nici un mormânt şi pe nici o stelă. S-a întâmplat că Herodot a înregistrat evenimentul înainte de a fi uitat.

Ce fel de cultură ar fi început să înflorească printre vânătorii primitivi din junglă de pe partea cealaltă a Atlanticului dacă o astfel de expediție mixtă de exploatatori şi colonişti ar fi fost împinsă încolo? Ceva nou şi totuşi asemănător, cu o puternică influentă locală?

Acea hartă stupidă cu zona aceea albastră, moartă, care plasează Mexicul la secole sau milenii depărtare de Maroc, în ioc să-l situeze la câteva săptămâni! Câteva momente de somn pentru o maimuță, un rățoi sau orice alt pasager. Doar secunde, dacă le socotim în cadrul istoriei. E adevărat că populația din America n-a văzut corăbii de lemn înainte de sosirea lui Columb, dar oamenii din Maroc, din întreaga zonă mediteraneană şi din Mesopotamia au văzut bărci de trestie, ca şi acelea ce s-au păstrat în America. Am făcut o experiență neîndemânatică de a construi două astfel de ambarcații, cu ajutorul câtorva oameni ce locuiau pe lacuri şi totuşi am navigat peste 6.000 de mile în patru luni, debarcând în America în cea de-a doua călătorie. Dacă am fi construit o sută de bărci, am fi putut să învățăm ca şi Hannon să navigăm fără nici o ezitare, în sus şi-n jos, pe lângă amenințătorul Cap Yubi. În acelaşi timp, de câte ori am fi riscat să ne rupem cârmele şi să debarcăm în America? Cine ştie cu ce fel de cultură am fi fost de acord noi cei de pe „Ra”!

Închid fereastra. Apuc creionul şi scriu. Încă nu ştiu. Nu am nici o teorie, în afară de faptul că o barcă de trestie pluteşte pe mare şi că Atlanticul te duce pe valuri. Dar de acum înainte voi fi de părere că trebuie să fi fost o minune ca unele dintre nenumăratele expediții maritime făcute de-a lungul mileniilor antichității să nu-şi fi rupt cârmele pe lângă Lixus şi să nu fi fost abătute din cale în timp ce se luptau să nu naufragieze, prinse în vâltoarea curenților primejdioşi de la Capul Yubi. Am ajuns în America din cauza nepriceperii fără precedent în a manevra navele de lemn sau pentru îndemânarea fără precedent de a pluti pe trestii?

Am o teorie : am reuşit pentru că am navigat pe ocean şi nu pe hartă.

Sfârşit

VP MAGAZIN

ATTACK!
ATTACK!
ATTACK!
KEITH DOUGLASS
USS CARRIER 16

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Keith DOUGLASS

ATAC ! ATAC ! ATAC !

USS CARRIER 16

FOILETON

Traducerea în limba română
Uncris

EPISODUL 3

Zborul IWA 308
0746 ora locală (Zulu -10)

Căpitanul Mitchell a văzut traiectoria de fum alb ce traversa cerul venind către el şi a ştiut imediat despre ce e vorba. A împins total manşa spre înainte punând avionul într-un picaj abrupt. Structura a început să vibreze, protestând împotriva unor forţe G pe care nu le mai încercase din vremea când era supus testelor de omologare. Echipamentul nefixat din cockpit a alunecat spre înainte, către parbriz, blocând practic vederea spre afară.

Acul indicator al altimetrului se învârtea nebuneşte. Alarmele de la bord şi indicatoarele îşi anunţau avertismentele. Singurul din cockpit care tăcea era copilotul, care ştia la fel de bine ca şi Mitchell cât de aproape de moarte se aflau.

Nu aveau nici o şansă, doar intervenţia divină sau o avarie mecanică serioasă a rachetei. Chiar dacă nu ar fi detonat, în mod sigur ar fi rupt fuselajul şi ar fi spulberat atât bagajele cât şi pasagerii în aerul rarefiat. Mitchell putea vedea pe faţa palidă a lui Nevins că era perfect conştient de acest fapt, şi-şi mişca buzele într-o rugăciune tăcută. Spera că se ruga şi în

numele său, şi că indiferent ce voia Nevins de la Dumnezeu, acesta va înţelege că el, Mitchell, era în acest moment un pic cam prea ocupat ca să se roage personal.

Chiar şi fără nici o posibilitate de supravieţuire, totuşi, el trebuia să încerce. Trebuia să provoace Soarta care i se contura în faţa ochilor, blocându-i orice viitor. Soţia, copii – i-au trecut prin minte o fracţiune de secundă – apoi s-a concentrat pe altimetru şi alarme. Dacă aripile rezistau, dacă mai menţinea puterea şi sistemul hidraulic pentru câteva secunde numai – *Acum*!

Se luptă dur cu comenzile, şi înscrise avionul într-un viraj foarte strâns spre dreapta. Pentru o clipă, a crezut că a forţat prea mult şi va face un tonou[1]. Dar suprafeţele de control au intrat în funcţiune şi l-au menţinut în acest viraj imposibil. Toate cele din cabină, ce acopereau până atunci parbrizul, au venit peste Nevins aflat în fotoliul din stânga. Erau iar în picaj, fără a avea timp să mai urmărească ce se întâmplă cu racheta care îi urmărea. Era cu autoghidare în infraroşu – căutătoare de căldură? Va găsi ajutajele motoarelor, sau va lovi fuselajul? Din anumite motive, era important să ştie acest lucru.

Pe măsură ce oceanul se apropia rapid de ei, Mitchell a tras tare de manşă, încercând să scoată avionul simultan din viraj şi din picaj. Viteza aerului a scăzut alarmant de mult, iar el prinse privirea lui Nevins care-l avertiza că se apropie de viteza limită. Erau la o mie de metri deasupra oceanului, încă în picaj, şi în aşteptarea unui miracol.

În ultimele secunde, o stranie stare de linişte îl cuprinse pe căpitan. Se uită la microfonul ce înregistra în cutia neagră toate discuţiile din cabină şi spuse:

— Îmi iubesc soţia, copii şi patria. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toţi!

Se gândi că, poate, mesajul le va da acestora o oarecare uşurare în zilele ce vor urma.

Nevins începu să spună ceva, dar prea târziu, mult prea târziu. Un *crack* ascuţit l-a întrerupt, urmat imediat de un *whooshing* produs de aerul ce ieşea din cabină. Avionul se roti prin aer în jurul centrului de greutate. Secţiunea posterioară către stânga, cea anterioară către dreapta. Indiferent ce mesaj voia Nevins să transmită, acesta s-a pierdut în explozia incandescentă ce a urmat.

6

Tomcat 203
0746 ora locală (Zulu -10)

Hot Rock privea oripilat la ceea ce se petrecea pe *heads-up display*. MiG-ul, avionul de linie, racheta – o geometrie simplă, ordonată, prea ordonată pentru ceea ce însemna moartea a aproape patru sute de pasageri.

Din prima clipă a putut vedea că e prea târziu ca să intervină la timp. Mult prea departe şi în afara traiectoriei optime – chiar dacă ar fi vrut să interpună Tomcat-ul în calea rachetei –

[1] Tonou – răsucire de 360° a avionului în jurul axului longitudinal.

adică să încaseze el lovitura pentru a salva atâtea vieţi nevinovate – nu avea cum. Ecuaţia rece, matematică, a timpului, spaţiului şi distanţei nu-i permitea.

Furia i-a fiert sângele din vene. Oamenii aceia vor muri, în timp ce el privea doar şi nu putea face nimic, doar să le răzbune moartea.

— Lobo – vezi? a întrebat Hot Rock, furia răzbătându-i din voce. Hai să-l terminăm pe ticălos!

— În caz că n-ai băgat de seamă, e o mică problemă cu treaba asta, spuse Lobo sec. Cum ar fi o insulă. Cum ar fi nişte nave chinezeşti încărcate probabil cu rachete suprafaţă-aer. Cum ar fi MiG-ul însuşi, care sigur că are nişte amici prin apropiere gata să joace leapşa (*patty cake*). Iar dacă între timp nu ai mai verificat, poate că ar trebui să te avertizez că nu suntem decât noi doi pe aici.

Chiar atunci, un punct întunecat a apărut la orizont. S-a transformat imediat într-un nor fremătător portocaliu, galben şi negru. Fumul a izbucnit şi el, acoperind repede flăcările. Ieşea dintr-o masă centrală, ce dovedea că deşi avionul ca atare a încetat să mai existe, resturile sale îşi continuau călătoria spre sud cu viteza de aproape trei sute noduri.

Hot Rock înjură urât. Acesta nu era război. Era un masacru.

Îşi manevră Tomcat-ul într-un viraj foarte strâns, orientându-l direct către MiG. La trei mile depărtare de insula ce se desfăşura sub el, se rugă în tăcere pentru iertare, ştiind că încalcă ordinele. Dar oricine ar fi înţeles, date fiind circumstanţele – nu era nici un pic de îndoială în mintea sa de militar.

După câteva secunde, era *feet dry*,[2] şi se strecura pe deasupra insulei ca o rachetă argintie. Pe canalul radio tactic, a auzit strigătul uimit al controlorului de zbor de pe *Jefferson*, apoi ordinul categoric al lui Lobo pe când vira ca să-l urmeze.

— Tomcat 2-0-7, aici amiralul. Ce mama dracu' ai de gând? a întrebat pe canalul tactic o voce prea bine cunoscută.

Hot Rock a şovăit o clipă. apoi a răspuns.

— *Jefferson*, am probleme cu sistemul de comunicaţii. Vă contactez când am să ajung mai aproape.

— Nu ţine, fecior, ripostă calm aceeaşi voce. Tot ce ai încerca să scoţi acum pe goarnă, eu am fumat demult în oricare parte a lumii te-ai putea tu gândi. Mişcă-ţi fizicu' înapoi pe portavion, imediat, ai înţeles? Acum nu poţi face nimic.

Lobo – era cu el sau nu? Hot Rock a comutat pe ICS[3] şi a întrebat:

— O vezi?

Răspunsul a fost rapid:

— Vine pe postcombustie[4] ca să fie cu noi.

USS *Jefferson*
0748 ora locală (Zulu -10)

Batman se învârtea în compartimentul TFCC ca un leu în cuşcă.

— Adu-l aici pe comandantul lui de *squadron* – am spus ACUM!

---

[2] Feet dry – termen-cod ce arată că avionul a trecut linia ţărmului dinspre apă spre uscat; *feet wet* – a trecut în sens invers, dinspre uscat spre apă.

[3] ICS – Internal Communications System – Sistemul intern de comunicare din cockpit, între pilot și RIO.

[4] Postcombustie – forţaj; motorul reactiv funcționează în regim maxim de putere.

Se întoarse cu fața spre *Air Wing Commander*, care tocmai intrase în compartiment. Dintr-o privire, CAG[5] a priceput cum e situaţia cu Tomcat.

— Fir'ar dracu'al dracului! De ce nu pot avea un pilot care să se supună ordinelor? Îl fixă pe CAG cu o privire de oţel. Ştii de ce *Captain*?

CAG, ce nu era omul care să dea înapoi în faţa unui amiral înfuriat, a dat din cap cu gravitate.

— Da, *Admiral*, cred că știu.

— Atunci, spune-mi – de ce? Nu au fost instruiţi să nu execute misiuni deasupra uscatului? Nu știu că acele nave chinezești sunt probabil dotate cu rachete suprafață-aer? Piloţii aceia sunt destul de isteţi şi duri ca să fi trecut prin întregul program de pregătire pentru Tomcat, a strigat Batman furios. Deci, spune-mi, *mister*[6] – de ce?

— Fac ceea ce ați face și dumneavoastră, *Admiral*, dacă aţi fi în locul lor. Aste e.

Tăcerea din TFCC a devenit absolută. Batman s-a întors, privind din nou la monitor.

— Există o mare diferenţă, *mister*. Noi ne-am întors toţi.

Arătă spre ecranul tactic.

— Iar în acest moment, revenirea la bord a lui Lobo şi Hot Rock, are o probabilitate extrem de mică.

MiG 33
0749 ora locală (Zulu -10)

În timp ce urmărea zborul Tomcat-ului, Chan continua să urce. Altitudinea o va converti mai târziu în viteză, în încercarea de a ademeni mai greoiul Tomcat într-o confruntare la mare înălțime. În final, va zbura orizontal și va aștepta momentul optim pentru atacarea Tomcat-ului.

Chiar atunci, a primit un apel pe circuitul de comunicaţii. A scos un oftat de uşurare când a înţeles că, acum, cabrajul devenise inutil. Dacă mai putea rezista măcar cinci minute, primea întăriri. Patru noi MiG erau lansate de pe nava chineză.

Tomcat 207
0750 ora locală (Zulu -10)

— Avem companie, Lobo, o anunță RIO din scaunul din spate. Se apropie încă patru jucători – hai să ne cărăm dracu' de-aici. După cum se prezintă situaţia, nu putem zbura pe deasupra insulei – trebuie să ocolim prin jurul ei, pe deasupra apei, ca să avem ceva ajutoare.

---

[5] CAG - CAG – Ofițer superior (un *captain*) care, ca și comandant al Air Wing de pe portavion, este responsabil pentru toate *squadron* ambarcate, avioanele și personalul lor navigant și de deservire; acronimul CAG este o moștenire a vremurilor când actualul Carrier Air Wing se numea Carrier Air Group, dar noul acronim CAW nu poate fi folosit datorită pronunției asemănătoare cu COW=vacă.

[6] Mister – în Armata română există doar un singur apelativ asociat formulei de adresare: *domnule*. În Armata americană situația este mai nuanțată: *sir* – când un grad inferior se adresează unui grad superior; *gentlemen* – când un ofițer se adresează unui grup de ofițeri; *mister* – când un militar se adresează unui civil (această categorie fiind oricum considerați „inferiori" de către militari), sau când un grad superior admonestează un grad inferior, o aluzie străvezie la situația de *dishonorable discharge* (*a treia cizmă* – darea afară din armată, cu pierderea tuturor drepturilor aferente: vechime, pensie, etc).

Lobo a confirmat cu două *click*-uri în microfon. Atenţia îi era atrasă în altă parte, pentru că se plasase automat în poziţia înaltă din spatele lui Hot Rock.

— Cât timp mai avem? A întrebat.

— Poate… trei minute.

Lobo confirmă. Ar trebui să fie destul, mai ales într-o confruntare doi-la-unu. Mai ales acum.

A fost o vreme când ea n-ar fi fost atât de sigură, atunci când Hot Rock se lupta cu proprii săi demoni, învăţând că a fi pilot de luptă însemna mult mai mult decât reflexe rapide şi vedere bună. Îşi revenise la normal încă în urmă cu câteva misiuni pe mare, iar de atunci atitudinea sa egala – poate chiar depăşea – calităţile sale tehnice de zbor.

— Venim şi noi. Doboară-l imediat, a ordonat ea.

Tomcat 201
0750 ora locală (Zulu -10)

Hot Rock băga viteză înaintea lui Lobo, poziţionându-se în poziţia joasă care, de obicei, era a ei. Se aştepta să-l admonesteze dur pe canalul tactic, dar ea pur şi simplu a preluat poziţia lui, mai sus şi mai în urmă. Cumva ea a înţeles cât de mult îşi dorea el această victorie, că era o problemă personală intensă.

MiG-ul era puţin mai sus ca el, şi tocmai începea să vireze. Hot Rock a cabrat, calculând un vector care să-l ducă direct în spatele celuilalt, într-o poziţie de tragere perfectă. În timp ce distanţa de tragere pentru o rachetă aer-aer creştea mereu datorită dezvoltării avionicii şi a calităţii capului căutător de căldură de la AMRAAM, el voia ca de data aceasta lovitura de graţie să fie dată de aproape – era o problemă personală. Dacă ar fi existat o cale să-l ucidă încet, în chinuri groaznice, ar fi făcut-o.

— Doboară-l cu AMRAAM, îi spuse RIO. Nu mai pierde timpul cu ăsta.

— Nu pot. Suntem prea aproape de sol. Nu-mi pot asuma riscul pagubelor colaterale ale unei lovituri ratate.

„Pagube colaterale” – un termen sec, lipsit de emoţii, folosit pentru a desemna moartea unor civili, explozia pereţilor de beton şi cărămizi, trupurile sfârtecate, lipsite de viaţă.

— Nu avem timp pentru tunuri, insistă RIO.

Hot Rock l-a ignorat. Dacă nu era timp să răzbune asemenea atrocitate, atunci timpul nu avea nici o importanţă. A acţionat postcombustia şi s-a apropiat rapid. Chiar când a ajuns la distanţa optimă, Mig-ul a zvâcnit violent în sus, folosind şi el postcombustia pentru a-şi asigura o rată de ascensiune totală, fără derivare spre înainte. Era o manifestare impresionantă de putere şi abilitate profesională, pe care, în altă stare sufletească, Hot Rock ar fi admirat-o.

Dar el văzuse de prea multe ori această manevră la *airshow*-uri ca să se lase distras acum. Reacţionând instantaneu, a antrenat Tomcat-ul în aceeaşi manevră, începând-o cu mult înainte de ultimul punct din spaţiu pe care-l ocupase MiG în zborul orizontal. Nu, Tomcat nu putea dubla perfect manevra, dar venea suficient de aproape.

— Cară-te, Hot Rock, a strigat Lobo. Mă împiedici să deschid focul.

— Nici gând, mormăi Hot Rock, luptând din greu cu forţa G care-l presa în scaun.

— Degajează dreapta! a ordonat Lobo. Degajează dreapta, sau vei fi spulberat odată cu el.

Hot Rock o ignoră, reglând uşor traiectoria de apropiere de MiG-ul ce continua să urce rapid. Mai devreme sau mai târziu, bastardul nu va mai avea suficientă energie şi va trebui să

vireze pentru a ieşi din urcare, iar Hot Rock era sigur că va avea timp suficient de reacţie pentru a intra în interiorul razei de viraj a acestuia şi mai în urmă, iar astfel va putea să-l trimită pe lumea cealaltă.

— Suntem în criză de timp, a strigat coechipierul din spate. Hot Rock, trebuie s-o tăiem de-aici, amice! Tovarăşii lui de joacă vor ajunge la distanţa de lansare în cincisprezece secunde şi să fie a' dracului, lor o să li se fâlfâie că sunt deasupra insulei şi că pot provoca pagube colaterale.

Hot Rock a înjurat cu patimă şi pentru o fracţiune de secundă s-a gândit să ignore situaţia tactică. Doar câteva secunde încă şi MiG va trebui să vireze sau să cabreze, doar câteva secunde…

— ACUM! a strigat RIO. Rupe contactul acum sau dau eu „Eject" pentru amândoi!

În sfârşit, furia roşie care ce-i răzbătea din ochi a dispărut, permiţându-i să gândească raţional. Ar fi doborât MiG-ul dar – adăugat la atâtea vieţi de civili pierdute – ce rost ar fi avut?

A ieşit din cabraj şi a căutat-o pe Lobo cu privirea. Era la vreo 2.500 de metri mai jos, aşteptându-l.

— Bagă gaz, afurisitule, şuieră ea. De data asta să mă urmezi tu pe mine.

A virat strâns înapoi către portavion fără sa mai scoată o vorbă.

Hot Rock a urmat-o, dar nu înainte de a arunca o ultimă privire spre înapoi, la MiG-ul ce scăpase întreg.

Am să te caut, bastard ucigaş. Şi data viitoare, nici o putere de pe lumea asta nu mă va putea opri să te spulber pe tine şi avionul tău pe un întreg hectar de cer.

7

Heaven Can Wait
0800 ora locală (Zulu -10)

Adele Simson privea consternată la fumul negru ce se ridica deasupra oraşului. Transmisiile recepţionate de staţia radio de pe yacht-ul *Heaven Can Wait* erau neinteligibile. Fiecare posesor de radio încerca să vorbească în acelaşi timp şi să raporteze despre cele întâmplate pe ţărm. Fiecare dintre ei părea a fi convins că numai el ştie cu adevărat ce se întâmplă. În consecinţă, fiecare canal radio utilizat ce obicei în zona insulei era supraaglomerat.

— Iubito? Ai găsit harta? a întrebat o voce de deasupra capului ei.

Jack Simpson, soţul ei de trei zile. După o logodnă prelungită şi o nuntă liniştită în San Diego, au zburat în Hawaii unde au închiriat un yacht, *Heaven Can Wait*, pentru şapte zile de singurătate absolută. Adele crescuse în apropierea apei şi era un marinar excelent. Soţul ei, Jack, inginer specialist la McIntyre Electronis şi *captain* în *Naval Reserve*, era familiarizat cu navele mari, dar asta nu însemna neapărat că pricepea complexitatea navigaţiei cu ceva ce nu avea rachete la bord sau punte de zbor.

Ea se apropie de masa cu hărţi, o trase deoparte pe aceea ce reprezenta portul şi o fixă cu bandă adezivă pe tăblie.

— E gata, a raportat, apoi a urcat pe punte pentru a vedea care mai e situaţia.

— Deci, ce putem face? a întrebat ea încet.

Adele nu era omul care să intre în panică. Ea considera că, de obicei, panica înrăutăţeşte situaţia.

Din momentul când au auzit zgomotul îndepărtat şi înăbuşit al exploziilor şi-au dat seama că se întâmplă ceva cumplit. Totuşi, spre deosebire de majoritatea marinarilor, nu au încercat să pretindă că ceea ce se întâmplă pe ţărm nu-i priveşte şi pot să-şi continue netulburaţi croaziera, sau să invadeze canalele radio cu zvonuri. Datoria era adânc înrădăcinată în amândoi, iar tocmai acest fapt o atrăsese, în primul rând, la jack.

În consecinţă, Adele i-a predat responsabilităţile de navigaţie lui Jack, şi a coborât în cabină să caute harta. N-avea nici o idee despre ce ar putea să facă, dar se părea că Jack se gândeşte la ceva important.

— OK, scumpo, ştii unde ne aflăm? a răzbătut vocea lui până jos. Ia nişte repere şi du-ne cât poţi de aproape.

Adele a privit prin hubloul lateral, stabilind rapid o direcţie cu busola de mână. Farul de acolo – iar în partea cealaltă, grămada neregulată de stânci. Cu o riglă a tras liniile pe hartă, iar la intersecţia lor a desenat un mic cerc. Doar pentru acurateţe, a verificat apoi GPS-ul. Suprapunerea coordonatelor era perfectă.

— Gata, şi GPS-ul şi reperele vizuale coincid, a raportat ea. Nu a comentat cererea lui de a stabili poziţia după repere terestre, amândoi ştiind că sateliţi GPS ar fi fost unul din primele sisteme ce şi-ar fi încetat funcţionalitatea în caz de…

În caz de… *ce*? *Război*? Se întrebă cum de a ajuns atât de rapid la această concluzie.

— Marchează poziţia. Am să stau cu ochii pe orice ne-ar putea interesa şi am să-ţi comunic direcţia, OK?

— OK. Dar chiar dacă descoperi ceva important, cum ai să poţi raporta cuiva? Nu putem intra în traficul radio pe nici un circuit la care avem acces, a precizat Adele.

— Telefonul mobil, i-a răspuns soţul. Dacă-mi pot da seama cui să telefonăm. Şi mai există o cale.

Adele a făcut câţiva paşi ca să poată privi în sus, prin tambuchi[7].

— Care „altă cale”?

— Asta. Îi arătă un radio mic, negru, cam de mărimea unui telefon mobil. Este un PRC-7, un radio de urgenţe pentru aviaţie. Se activează în apă sărată, deci, când se udă, emite un *beep* constant. Dar are o rază de radio-vizibilitate directă limitată. Arătă către comutatorul de pe laterala aparatului. Dacă voi comuta pe frecvenţe militare – presupunând că cineva cu un receptor acordat corespunzătoare se află în raza de acţiune – atunci aş avea posibilitatea să comunic.

— De unde îl mai ai şi pe acesta? a întrebat ea.

— L-am împrumutat de la birou, spuse el calm. Ca să fie… în caz de…

Dacă exista vreo frază care să-l caracterizeze pe Jack, aceasta era. *„Ca să fie… în caz de…”*

USS *Centurion*
0810 ora locală (Zulu -10)

Petty Officer Jacobs simţea cum i se lipesc căştile de urechi. Trecuseră mai bine de patru ore fără pauză. De două ori, a simţit cum atenţia i-a luat-o razna, aşa cum i se întâmplase şi

[7] Tambuchi - Deschizătură în puntea unei nave, prevăzută cu un capac, care o protejează de intemperii și care permite accesul în încăperile de sub punte.

în timpul perioadei de antrenamente, dar după câteva clipe, îşi amintea exact cum stau lucrurile.

Centurion a urcat la adâncime mică încercând să comunice cu baza navală, dar fără succes. Doar static pe fiecare circuit oficial al Navy pe care-l încercase. Canalele portuare sufereau de o problemă opusă – voci care răcneau, încercând să se facă auzite peste celelalte. Chiar lângă compartimentul sonarului, pe puntea de comandă, Jacobs îl putea auzi pe *Captain* Tran discutând cu navigatorul despre situaţia lor.

— Recomand să executăm o apropiere de port cu viteză mică şi la adâncime, apoi să ne ridicăm la adâncime periscopică şi să vedem dacă putem înţelege ce se întâmplă, spuse navigatorul crispat.

Skipper-ul era un om bun, probabil nul dintre cei mai buni ofiţeri pe care-i întâlnise vreodată Jacobs. Poate un pic prea strict uneori, poate un pic prea predispus să acorde importanţă unor lucruri minore. Totuşi, ţinând cont că situaţia părea să o ia la vale, Jacobs era bucuros că se află sub comanda sa.

— Pare cam riscant, să navigăm la adâncime mică în port, îl auzi pe *captain* spunând. E posibil ca sonarul să nu poată detecta tot ce iese din port şi să ne ridicăm la suprafaţă direct sub una dintre micile nave.

— Ne vom ridica încet, a spus navigatorul. Valul de prova le va îndepărta departe de noi.

— Probabil. Dar nu cred că o să le facă plăcere, a spus *captain*.

Dacă ar fi existat şi o singură mică navă cu motor, ar fi auzit-o cu mult înainte şi ar fi putut încetini ascensiunea submarinului pentru a evita lovirea chilei. Nu, problema nu erau navele motorizate, deşi viteza lor le-ar fi putut pune pe drum periculos. Problema erau yacht-urile cu pânze. Pur şi simplu nu exista o metodă precisă de a le depista prin mijloace pasive şi nimeni nu dorea să emită în apă un ton de sonar activ. Pe de altă parte, ar fi norocoşi dacă contramăsurile n-ar prăji vreun înotător.

— Urcăm la adâncime periscopică acum, a spus *skipper*, luând decizia pe care o sperase Jacobs. Evaluăm situaţia, apoi decidem cum vom proceda în port. Dacă o facem, va fi la adâncime periscopică.

Din punctul de vedere al unui tehnician sonar, asta era alternativa preferată, dar gândul că ar putea fi ceva chiar deasupra capului pe când ei habar nu aveau ce se întâmplă pe ţărm, era o tortură a nervilor.

8

TFCC
0810 ora locală (Zulu -10)

Batman păşea furios pe laterala insulei, cu paşi apăsaţi pe puntea de zbor, ca şi cum ar fi vrut să o pedepsească în locul piloţilor. Nu era nici o şansă să ierte abaterea, iar Hot Rock şi Lobo, eh... Vor trebui să fie bucuroşi dacă măcar vor mai vedea vreodată interiorul unu cockpit, darăminte să mai şi zboare în misiuni de luptă de pe portavionul *său*.

Acum putea auzi apelurile patrulei de două avioane ce se apropia de *Jefferson*. Lobo era prima, cu Tomcat-ul aliniat perfect pe traiectoria de zbor. Batman a avut un moment de apreciere a preciziei, stabilităţii traiectoriei de zbor pe altitudine, apoi a îndepărtat gândul.

Poate că se afla la comandă sus, în aer, dar – pentru numele lui Dumnezeu! – tocmai încălcase orice element ce definea un bun comandant.

A fi un ofițer însemna mai mult decât a zbura pe un avion de luptă și a doborî MiG-uri. Însemna să execuți ordinele, să înserezi misiunea avionului tău în imaginea de ansamblu a bătăliei, asigurându-te că *wingman*-ul tău și ceilalți ofițeri tineri respectă detaliile planificate. Și nu contează cât de bun pilot era Lobo, nu conta că ea și-a câștigat respectul fiecărui pilot din Navy, tocmai o dăduse în bară rău de tot, la fel ca și Hot Rock. Oh, sigur că da, el comisese abaterea, dar era *flight*-ul *ei*, misiunea *ei*. Știa la fel de bine ca și amiralul că a fost responsabilitatea ei.

Ar putea să-i permită ei, mai mult decât altora? După tot prin ce a trecut?

Tentat de acest gând, l-a analizat un moment. O parte a minții sale ar fi dat orice ca să evite măsurile pe care pe care le va lua împotriva celor doi, iar afectarea carierei lui Lobo ar fi justificat orice îngăduință pe care i-ar fi acordat-o. Pe timpul când era pilot începător, Lobo a fost doborâtă. Și-a petrecut două luni într-o tabără de prizonieri, maltratată, violată, torturată dincolo de orice limită. A suportat tot infernul, apoi a avut tăria să-și revină și să se întoarcă la zbor – hm, el, Batman, nu era prea sigur că s-ar fi comportat la fel în locul ei.

Este un motiv. Acceptă-l.

Dar nu, nu putea. Nu, dacă dorea să-și facă datoria. De asta l-au făcut amiral și i-au dat comanda unui Grup de bătălie, ca să ia măsuri precum aceasta.

Și ca să-și folosești libertatea de acțiune. Pentru o clipă, lui Batman i s-a părut că aude vocea severă a lui Tombstone, care-i dădea o lecție. *Avem parte de rația noastră de rahat, colega. Găsește o cale de a-i consemna la sol pe ăștia doi. Pentru că în adâncul tău, știi că asta vrei să faci.*

Batman a oftat cu frustrare. Tombstone – sau cel puțin acel Tombstone cu care vorbea în mintea sa – avea dreptate. Lobo și Hot Rock au făcut ceea ce fiecare om de la bordul portavionului ar fi vrut: să încerce să doboare MiG-ul care a atacat un avion civil nevinovat și neînarmat. Da, a fost al dracului de aproape de Hawaii, și da, ar fi putut fi teribil de rău dacă epava MiG-ului doborât ar fi căzut peste hoteluri și peste celelalte construcții turistice aglomerate în apropierea țărmului.

Dar ei nu au făcut-o. Lobo a așteptat deschiderea focului, stând cu ochii pe Hot Rock, protejându-l. Amândoi au manevrat MiG-ul, aducându-l deasupra oceanului și departe de port.

Ea și-a folosit înțelepciunea – acum folosește-o pe a ta.

— Nu vor scăpa basma curată, Stony, spuse Batman tare, vocea pierzându-i-se în cacofonia de pe puntea de zbor. Nu pot permite așa ceva – știi prea bine.

Știu. Trage-le-o cât de tare poți, „aranjează-le" rapoartele FITREP[8], dă-le toate activitățile-fleacuri care-ți vin în minte. Dar nu-i opri de la zbor. Zborul e rațiunea lor de a trăi.

Lobo a chemat „mingea"[9], ceea ce însemna că pilotul are contactul vizual cu luminile de semnalizare plasate la pupa-babord. Batman a auzit vocea LSO[10] pe circuit.

— Tomcat 2-0-1[11], *acele*.[12]

— *Acele* spun că sunt pe panta optimă de coborâre, replică Lobo.

— *Roger*, 2-0-1, zboară pe *ace*, a aprobat LSO, confirmând că este de acord cu indicaţiile instrumentelor ei de bord, referitoare la panta de apropiere de portavion.

Lobo nu avea nevoie de instrumente, se gândea Batman. N-avea nevoie nici măcar de LSO, nu prea. Perfect stăpână pe traiectorie îşi ţinea Tomcat-ul atât de sigur în aer încât aproape că puteai crede că nu e un avion ci un balon remorcat la pupa navei.

Dar un balon nu făcea un asemenea zgomot şi nu s-ar fi năpustit către punte însoţit de un tunet înfundat. Nu s-ar fi mărit cu fiecare secundă până ar fi arătat atât de mare încât un civil ar fi crezut că e imposibil să aterizezi un avion atât de mare pe puntea unui portavion.

Tomcat 201 a atins puntea cu un scârţâit ascuţit de cauciucuri şi un nor de fum de cauciuc vaporizat. Motoarele au urlat când Lobo a împins maneta de gaze la maxim-înainte pe putere militară (forţaj), ca măsură de siguranţă în caz de rupere a cablului arestor, sau de ratare a prinderii acestuia cu cârligul din coada avionului. Fără forţaj, greoiul avion nu ar fi avut suficientă viteză să re-decoleze şi ar fi căzut pur şi simplu în ocean dincolo de prova navei. Ratarea cablului arestor şi re-decolarea se numea, în argoul de pe portavion, *bolter*.

Cârligul de coadă a prins cu abilitate cablul trei, provocând coborârea bruscă a botului avionului către puntea de zbor. Instalaţia hidraulică ce controla tracţiunea în cablu a scos un sunet aspru, ascuţit, şi a încetinit Tomcat-ul de la viteza de aterizare la zero. Lobo a păstrat forţajul la motor până când o vestă galbenă[13] a păşit în faţa avionului şi i-a făcut semn să reducă motorul. Nici un pilot întreg la minte n-ar fi redus puterea motoarelor înainte ca tehnicianul de pe puntea de zbor însărcinat cu această problemă să se fi simţit pe deplin încrezător în finalizarea cu bine a manevrei de aterizare[14], încât să se aşeze el însuşi în faţa avionului.

Tomcat a dat uşor înapoi, tras de tensiunea cablului, iar la semnalul vestei galbene, cârligul a fost ridicat eliberând cablul arestor. Lobo a rulat înainte sigură de sine, urmându-l pe tehnicianul de pe punte către locul de parcare.

Batman a rămas nemişcat, cu mâinile pe şolduri, privind-o pe Lobo cum rula uşor. În spatele său, putea auzi al doilea Tomcat aflat pe panta de coborâre către pupa, dar el avea treabă cu Lobo.

---

[8] FITREP – Flotilla Inspection Training Readiness Exercise Program – rapoarte ale unor inspecții periodice privind prgătirea individuală de luptă.

[9] A chema „mingea" – *Call the ball* (*meatball* – chifteaua, sau prescurtat, *ball* – mingea) – în argoul celor de pe portavioane, sistemul de lumini cu lentile Fresnel după care se reglează vizual unghiul de aterizare al avioanelor pe portavion.

[10] LSO – Landing Signals Officer – ofițerul de pe puntea de zbor care avizează aterizarea.

[11] 2-0-1 – americanii pronunță numărul modex pe cifre: *two-'oh-one*.

[12] Acele indicatoare ale instrumentelor de bord.

[13] Vesta colorată – „curcubeul" indică specializarea personalului de pe puntea de zbor; *alb*: personalul medical; *roșu*: muniția și pompierii; *verde*: cabluri și catapulte; *galben*: siguranța, mișcarea, lansarea avioanelor; *hașurate* alb-negru: control; *albastru*: personalul de punte; *maro*: căpitanii de avion; *mov*: (*grapes*-boabe de struguri) combustibil.

[14] Din punct de vedere strict tehnic aterizarea pe puntea de zbor a portavionului se numește *apuntizare*.

Furia îi creştea pe măsură ce vedea canopia deschizându-se, iar căpitanul de avion[15] monta scara pentru a-i ajuta pe Lobo şi RIO să se desfacă din centurile de zbor. Căpitanul a semnalizat că siguranţele au fost ataşate scaunului de catapultare, făcându-l inoperabil. Abia atunci Lobo s-a ridicat din cockpit şi a trecut piciorul său lung peste laterala avionului, găsind treapta fără a privi spre scară.

Slam! Puntea de sub picioarele lui Batman a vibrat când Tomcat-ul lui Hot Rock şi-a executat „prăbuşirea" controlată ce s-a terminat cu aterizarea pe portavion.

Lobo s-a oprit lângă avion şi vorbea cu căpitanul acestuia, arătând către suprafeţele de control ale aripii din dreapta. Căpitanul avionului a dat din cap. Lobo a pornit înaintea lui, ocolind aparatul către partea cealaltă, când Batman l-a văzut pe vestă maro arătând către al.

Lobo l-a privit. Chiar şi de la distanţă, Batman vedea efectul adrenalinei pe faţa ei, expresia de voioşie a unui pilot care tocmai făcuse ceea ce ea era instruită să facă şi o făcuse foarte bine, ba chiar aterizase pe cablul numărul trei[16]. Era imaginea bucuriei transformate în ceva supranatural, invincibil şi sfânt.

Şi era o expresie pe care el se pregătea să i-o şteargă de pe faţă. Un moment se întrebă dacă n-ar fi mai bine să mai aştepte, să o lase câteva minute să se bucure – ordin, ne-ordin, ea era un erou.

Nu. Îi va permite să zboare în continuare, dar asta era maximum ce ea se putea aştepta ţinând cont de circumstanţe. Era timpul să-şi înceapă micul spectacol.

A aşteptat-o impasibil să se apropie, continuând să stea cu mâinile în şolduri. Când ea a venit mai aproape, a spus:

— Bună ziua, *Admiral*. Cred că doriţi să staţi de vorbă cu mine.

— „De vorbă" nu e cuvântul pe care l-aş folosi, spuse Batman. Ce mama dracu' ai crezut că faci acolo sus? Şi nu-mi spune mie tâmpenia cu radioul defect. Nici măcar să nu încerci.

— *Sir*, MiG-ul acela…

— Care erau ordinele tale, *mister*? îşi arătă colţii Batman, complet neatent la genul folosit. Ce dracu' ţi-am spus eu să faci?

— Mi-aţi spus să nu atac MiG-ul, *Admiral*.

— Şi ce ai făcut?

— Ne-am luat după el, *sir*. Deasupra apei.

— Şi vezi vreo mică problemă aici? Alta decât faptul că eu ţi-am spus să nu o faci?

Lobo tăcu o clipă, în mod clar liniştindu-se din starea produsă de adrenalină. Trebuia să ştie – cum să nu ştie? – că urmează s-o ia pe cocoaşă pentru cascadoria pe care o făcuse acolo sus. Dar întotdeauna era nevoie de ceva timp pentru ca realitatea să se strecoare înapoi în mintea unui pilot. Batman a aşteptat până ce zâmbetul de automulţumire de pe faţa ei a dispărut.

— Acum vezi cum stă treaba? a continuat.

Peste umărul lui Lobo, îl vedea pe Hot Rock rulând către locul de parcare. Hot Rock îşi distribuia atenţia între căpitanul avionului care-l dirija şi Lobo care stătea „drepţi" în faţa amiralului.

— Tu şi cu amărâtul tău de *wingman* sunteţi în rahat până la gât. Ignorarea unui ordin direct, punerea în pericol fără a fi necesar a vieţilor unor civili, şi mă mai pot gândi la încă cel

[15] Căpitan de avion – nici o legătură cu gradul de căpitan. Este un subofiţer, vestă maro, şef mecanic, coordonatorul echipei de întreţinere.

[16] Cabluri arestoare – există 4 cabluri arestoare pe puntea de zbor distanţate la 15 m între ele; prinderea cablului trei înseamnă ca aterizarea a fost perfectă.

puţin patru articole din UCMJ[17] de prevederile cărora să vă acuz… şi asta doar pentru început. O Curte Marţială, sau cel puţin o FNAEB[18] – asta te aşteaptă.

Hot Rock venea către ei, cu o faţă îngrijorată. Batman a întins un deget spre el, strigând:

— Stai acolo, afurisitule, până termin cu liderul tău de patrulă.

Se întoarse din nou spre Lobo şi-i spuse:

— Dacă vrei să-ţi ruinezi cariera, dă-i ´nainte. Dar ce faci tu, i-o afectează şi pe a lui. Gândeşte-te la asta, dacă acest fel de ofiţer vrei să fii. Acum şterge-o de aici înainte ca să te arunc într-o celulă şi să pun punct situaţiei.

Batman a aşteptat-o să se întoarcă şi să plece, dar spre surprinderea lui, Lobo a rămas în poziţie de „drepţi" în faţa sa.

— Cer permisiunea să vorbesc, sir!

— Pe dracu'! M-ai auzit.

Lobo l-a ignorant.

— Dacă las neatins acel MiG, cariera mea va fi *oricum* terminată, *sir. N-am să pot trece peste asta.* Nici dumneavoastră, dacă aţi fi fost liderul patrulei.

Vocea lui Lobo era calmă, dar fără nici o urmă de pocăinţă.

— Dacă mă consemnaţi la sol pentru asta, am să supravieţuiesc.

Dar nu cu multă uşurinţă, după cum arăta expresia de pe faţa ei.

— Este MiG-ul care a doborât avionul de linie. Am văzut oameni căzând din înaltul cerului – şi bucăţi de oameni. Unii erau în flăcări. Cred – cred că l-am văzut pe unul dintre ei ţipând. Nu pot să trec peste asta, Admiral. Nici un pilot de luptă care-şi respectă statutul, n-ar putea să o facă.

Hot Rock era prea departe ca să poată auzi, înţepenit în poziţia de „drepţi" şi cu o expresie foarte îngrijorată. Lobo era şi ea în „drepţi", cu ochii fixaţi pe ceva ce numai ea putea vedea. Batman se întrebă ce putea vedea ea, apoi se forţă să revină la subiect.

— Să presupunem că de data asta ai dreptate, spuse cu o voce mai rece decât marea arctică. Să presupunem. Dar data viitoare? Dacă o faci acum, ai să crezi că ai o licenţă de ucis 0-0-7[19] pe înaltul cerului. Războaiele nu se duc aşa, doamnă. Şi cu cât ai să pricepi asta mai curând, cu atât mai repede am să te las să decolezi de pe portavionul meu.

— *Sir…*, a început Lobo, dar Batman i-a tăiat-o scurt.

— Tu şi cu Hot Rock sunteţi consemnaţi la sol. Şi RIO al tău, pentru că n-a avut bunul simţ să te convingă să nu intri în asemenea situaţie. Când vei găsi o cale de a mă convinge că pot să am iar încredere în tine, am să reanalizez.

— Dar…

— Dispari din faţa mea, *Commander*. Acum.

Ameninţarea din vocea lui Batman era evidentă.

— Ai idee cât de serioasă este situaţia cu care ne confruntăm? Ai idee ce se întâmplă în exteriorul micilor voastre cockpit-uri? Ştii ce înseamnă toate astea pentru Statele Unite? Evident că nu poţi, altfel n-ar trebui să-mi pierd timpul discutând cu tine despre încălcarea unui ordin direct. Acesta este felul de comportament care face ca oamenii să fie uciși. Acum, dacă m-am făcut bine înţeles, trebuie să mă întorc la război.

Întreaga situaţie a lovit-o pe Lobo cu toată forţa. Culoarea i-a fugit din obraji.

---

[17] UCMJ – Uniform Code of Military Justice – Codul penal Militar al SUA.

[18] FNAEB (uzual pronunțat *fenab*) – Field Naval Aviator Evaluation Board – uneori numită și *„the long green table"* este o comisie care analizează actele grave de indisciplină comise de piloții din US Navy.

[19] Aluzie la agentul 007 - „Bond. James Bond"

— *Aye-aye, sir*, spuse încet, apoi a executat o întoarcere regulamentară perfectă. A mers către Hot Rock, i-a spus câteva cuvinte, apoi s-au îndreptat amândoi către insulă și au intrat în interiorul navei.

Batman i-a privit cum plecau.

Cum m-am descurcat, prietene? A trebuit să-i scot din program pentru câteva zile. Acum, mingea e în terenul lor, de ei depinde cum o vor juca pentru a mă convinge să-i las să zboare iar. N-ar trebui să fie ceva foarte dificil pentru doi piloți care au reușit să forțeze un MiG să ajungă deasupra apei, nu-i așa? Ți se pare corect?

9

Sediul *Coast Guard* Hawaii
0930 ora locală (Zulu -10)

Petty Officer Tanner a umblat până l-a găsit pe *Captain* Henry, care era prins într-o discuție aprinsă cu doi ofițeri superiori. A așteptat la o distanță politicoasă de ei până când ofițerul din Coast Guard l-a observat.

— Da, *Petty Officer* Tanner?

— Motoarele, *sir* – au funcționat la greu și cu probleme de ungere. Am nevoie de trei zile ca să le aduc în bună stare, *sir*. Pentru că au funcționat prea mult timp fără să li se schimbe uleiul sunt îmbâcsite de mizerie.

Captain Henry a dat din cap, așteptând. Tanner cunoștea situația la fel de bine ca el.

— Dar le mai pot menține în funcțiune pentru o bucată de timp, *sir*.

Sunt nouăzeci la sută sigur că, probabil, ne vor duce până la portavion, a continuat Tanner.

— Atunci să ne ducă, a spus Henry. Trebuie să ne ducă.

— Da, *sir*. Când trebuie să plecăm?

— Imediat ce vom putea.

— Deci, în cincisprezece minute, *sir*. Destul timp ca să le încălzim și să ne asigurăm că nu vom avea pană imediat ce părăsim portul.

— Foarte bine. Henry își întoarse atenția către cei doi ofițeri superiori. Cincisprezece minute, *General, Admiral*.

General Haynes îl urmărea cu privirea pe Tanner pe când se îndepărta.

— Bun băiat.

Henry aprobă.

— Asta-i treaba cu Coast Guard. Li se atribuie responsabilități încă de la vârste tinere. Acest Tanner – este deja la comanda uneia dintre micile noastre vase. Poate anticipa ce am de gând pentru că și el a trecut prin așa ceva. În momentul când va fi avansat *chief* sau *senior chief*, va fi pregătit pentru comanda unei nave mai mari sau a unei baze portuare.

General Haynes dădu numai din cap, dar era evident impresionat.

— Cincisprezece minute, a spus?

Henry a chicotit.

— Sunt gata să pariez că, de fapt, vor fi doar zece. Tanner își ia întotdeauna o rezervă de timp.

Uruitul gutural al motoarelor diesel a răzbătut de sub picioarele lor, crescând în volum și intensitate. Se auzea o ușoară neregularitate a ritmului, un sunet abraziv, de protest, care-l îngrijora pe Henry. Își dădu seama că și *General* Haynes și *Admiral* Magruder au auzit.

— Mașinăriile se strică atunci când stau nefolosite, spuse Tombstone.

— Dacă Tanner a spus că ne poate duce, atunci așa va fi, a remarcat sec Henry.

Chiar în acel moment capul lui Tanner a răsărit prin tambuchiul de pe puntea-prova. A strigat pentru a se face auzit peste zgomotul ce răzbătea din compartimentul de sub el.

— Ați auzit, nu-i așa, *sir*? Poate că putem să mai rezolvăm câte ceva din mers, poate că nu. Totuși, nu e bine. Un piston spart și lagăre uzate.

— Tot mai crezi că vom ajunge acolo? a întrebat Henry.

— Acum, optzeci la sută, *sir*.

— E destul, spuse Henry cu o voce aspră și categorică. Ținând cont de împrejurări, avem mai multe șanse decât navele alea care stau în continuare amarate la cheiuri.

Cu ajutorul câtorva oameni din Coast Guard, parâmele care legau nava la cheu au fost eliberate rapid. Henry însuși a preluat comanda și a demonstrat imediat că abilitățile sale de manevră erau superioare. Folosind o combinație de cârmă și motoare, a îndepărtat ușor pupa navei de cheu, apoi a lansat nava drept înainte cu viteza de un nod, imediat ce s-au degajat.

Doi *petty officer* au luat repere atât vizual cât și cu radarul Furano, pentru a stabili poziția exactă. Un al treilea manevra aparatul *fish-finder*[20] ca pe un sonar. Transmiteau continuu rapoarte, recomandări de poziție și contacte interceptate de parcă ar fi desfășurat cotidian această activitate. *Lieutenant Commander* Hannah Green s-a apropiat de masa hărților și fără vorbă, fără întrebări de prisos, a preluat îndatoririle de navigator. Tombstone și ceilalți care nu erau marinari au făcut tot posibilul să nu stea în drum.

— Ar fi bine să cunoaștem poziția lui *Jefferson*, a spus Henry. Dar nu cred că e prea doritor să fie găsit.

— Caută orice avion american – mergi pe direcția lui înapoi spre largul oceanului, a spus Tombstone. Nu cred că e prea departe de țărm – nu mai mult de treizeci de mile. E doar atât de departe de pământ cât să fie în siguranță.

Tombstone petrecuse o mare parte a vieții sale în interiorul lui *Jefferson* încât avea impresia că-l poate simți acolo, imediat după orizont, pândind ca o navă mortală, ceea ce și era. Își ținea privirea concentrată într-un punct al orizontului, simțind o chemare copleșitoare, ca și cum *Jefferson* ar fi încercat să-l cheme.

— Contact, posibil avion american de pe portavion, se auzi un strigăt. Direcția 1-7-9, distanța douăsprezece mii metri.

Da, nava e chiar acolo unde am spus. Stai așa, Jeff – vin spre tine.

— În sfârșit, spuse Tombstone, pe când studia o pată de pe orizont. *Jefferson* era destul de departe de țărm încât să i se vadă doar partea de sus a insulei. Ea este.

După o discuție scurtă cu *Petty Officer* Tanner, Henry a fixat maneta de gaze la doar ceva mai puțin de maxim, apoi a corectat ușor direcția pentru a aduce prova navei direct către portavion.

— Lasă-mă să văd dacă-i pot contacta, spuse Tombstone.

[20] fishfinder – instrument care detectează bancurile de pește cu ajutoril ultrasunetelor.

A înhăţat microfonul staţiei de radio şi a activat-o. O babilonie de zgomote, şuierături şi mesaje în cel puţin cinci limbi diferite a invadat puntea de comandă. Tombstone a apăsat butonul de emisie şi a transmis:

— USS *Jefferson*, USS *Jefferson*, aici…

A făcut o mică pauză, încercând să se hotărască cum să se identifice el singur. Acesta nu era un canal securizat, iar localizarea şi intenţiile ofiţerului naval cu cel mai înalt grad din zonă era, indiscutabil, o informaţie clasificată „Strict Secret”. În final, a spus:

— Aici soţul lui Tomboy. Aţi recepţionat, *over*?

Imediat ce a trecut pe recepţie, zgomotul a inundat iar mica punte de comandă. A încercat de câteva ori, dar chiar dacă era vreun răspuns, era neinteligibil în mijlocul vacarmului. Până la urmă, a renunţat.

— Trebuie să-i anunţăm că sosim, a spus. Dată fiind situaţia curentă, *Jefferson* nu va fi foarte mulţumit că o navă mică neidentificată încearcă să se apropie direct de el.

Henry se gândi un moment, apoi a intervenit.

— Îţi mai aminteşti cum se utilizează lampa de semnalizare şi codul Morse?

— Nu prea. N-am mai folosit aşa ceva de pe când eram la Academie.

— Nici eu. Să-i întreb pe cei din echipaj.

Abia atunci a vorbit Hannah Green.

— Nici măcar nu se mai predă la şcoală. Dar pot să mă descurc.

— Memoria aia fotografică de care ai pomenit? a întrebat Tombstone.

Ea a dat din cap.

— N-am să fiu rapidă, dar voi transmite foarte corect.

— Perfect. Tombstone se gândi o clipă, apoi a mâzgălit un mesaj pe un petic de hârtie. Transmite asta.

PENTRU ADMIRAL WAYNE:
DIN ORDINUL CNO, CER PERMISIUNEA DE APROPIERE ŞI DEBARCARE PASAGERI.
ZECE OAMENI LA BORD.
TRANSMITE TOMBSTONE.

— Nimic deosebit, dar vor şti despre cine e vorba, a spus Tombstone.

— Chestia asta chiar nu e reglată pentru viteză, a murmurat Green în timp ce examina reflectorul de semnalizare montat pe bordul navei. Doar un comutator *on-off*, nu un manipulator. Dar, probabil destul de rapid pentru mine.

Tombstone o privea cum se pregăteşte să transmită semnalele luminoase şi cum îşi vorbea sieşi. Pronunţa întâi literele cu voce tare, apoi degetele mimau mişcarea necesară acţionării comutatorului pentru transmiterea fiecărei litere. Tombstone a avut impresia că prin acest procedeu îşi reaminteşte informaţia şi – dublând-o cu mişcarea fizică – o transformă din simplă teorie în informaţie practică, utilă. Privirea ei era uşor pierdută. El se simţea ca şi cum ar fi tras cu urechea la o conversaţie privată între Green şi eul ei interior.

Uimitor, ce cantitate de informaţie trebuie să fie stocată sub această faţă drăguţă. Orice a văzut ea vreodată, orice a auzit, încă mai era memorat undeva acolo, aşteptând doar să fie scos la suprafaţă. Pentru un moment el se întrebă care o fi limita de supraîncărcare.

— Sper să meargă, a spus ea într-un târziu. Degetele au prins comutatorul, cu o mişcare fermă. A început să aprindă şi să stingă reflectorul de semnalizare.

USS *Jefferson*
Puntea de Comandă
0945 ora locală (Zulu -10)

La început, marinarul de veghe de pe punte a crezut că sunt doar reflexii jucăușe ale soarelui tropical pe suprafața apei oceanului. Străluceau într-un ritm neregulat, dar, fără îndoială că scurtele *flash*-uri aveau o anumită logică care i-a atras privirea când supraveghea sectorul său de ocean. Apoi a remarcat că *flash*-urile păreau a se mișca pe o linie dreaptă ce se întindea direct spre *Jefferson*.

Submarin? Se reflectă soarele în periscop, iar eu sunt norocos să observ? Fără a-și lua ochii de la contact, a acționat telefonul.

— *Combat*[21], veghea babord. Am un contact, spuse transmițând direcția relativă față de navă și distanța, apoi a adăugat: Nu pot să văd ce e cu excepția reflexiei soarelui în ceva.

— *Roger*, veghea babord, așteptă o clipă.

Liniște pe linie pentru un moment, apoi:

— Avem un mic contact cu viteza de 22 noduri pe această direcție. Se pare că vine direct spre noi.

Marinarul de veghe a simțit o ușoară dezamăgire. Nu e un submarin – dar cuvintele următoare l-au alertat din nou.

— Este BCRD[22]. Supravegheaz-o în continuare. Ar putea fi un fel de atac terorist.

— Mda, o văd. Nu-și schimbă direcția, dar devine mai vizibil, spuse marinarul, acum fiind iar în alertă.

Apoi a auzit:

— *Conn*[23], *Combat*. Recomand alarmarea artileriei de suprafață. O navă mică, potențial ostilă, pe curs de apropiere BCRD.

— *Roger*, a confirmat ofițerul de cart.

Câteva secunde mai târziu marinarul de veghe a auzit 1MC transmițând tare:

— Cei de la posturile de zbor, adăpostiți-vă. *Red deck*[24], repet *Red deck*. Cei de la artileria calibru 50, la posturile din prova-babord pentru acțiune la suprafață, imediat.

— *Combat*, vin ușor la stânga pentru a deschide unghiul de tragere posturilor de artilerie, spuse OOD. Ține-mă la curent.

Pentru o clipă, veghea își dori să fi ascultat sfatul subofițerului-recrutor și să se fi înrolat într-o specialitate legată de armament în loc de una de punte. Dacă ar fi făcut-o, acum ar fi fost nul dintre oamenii care alergau pe coridoare pentru a ajunge la posturile de luptă, la tunurile de calibru 50.

Nu că a fi marinar de punte ar fi fost ceva rău. După un timp și cu oarece studii, probabil ar fi devenit *quartermaster*[25] sau *signalman*[26]. Ce dracu', deja făcea progrese în ceea ce privește învățatul…

---

[21] Combat — prescurtare: Centrul de Conducere a Luptei

[22] BCRD — bearing constant, range decreasing – direcție constantă, distanța se micșorează.

[23] CONN — Puntea de Comandă/Postul de guvernare al navei.

[24] Red deck — puntea de zbor închisă.

[25] Quartermaster — În the U.S. Navy, responsabilul cu navigația și a hărților nautice.

[26] Signalman — marinarul care semnalizează/transmite mesaje cu ajutorul fanioanelor sau a lămpii de semnalizare. În prezent se folosesc mijloace electronice moderne.

— *Combat*, veghea babord! a strigat, uitând să mai apese pe buton. Pentru că nimeni nu i-a răspuns, a repetat apelul, de data asta cu butonul activat. Sclipirile astea – nu sunt foarte sigur, dar par a fi emise de o lampă de semnalizare.

Liniște pentru un moment, apoi:

— Atenție, *Combat*. Așteptați, trimitem semnalizatorul să verifice.

— Nu puteți trage asupra lui până nu sunteți siguri, a izbucnit marinarul de veghe.

Desigur, el era doar un simplu marinar, gradul cel mai mic din ierarhie, dar acesta era contactul *său*. El l-a depistat, el a observat luminile și tot el a fost cel care și-a dat seama că ar putea fi ceva important. Nici chiar ofițerii de pe puntea de comandă nu-și dăduseră seama.

— Șezi blând, veghea, a intervenit o voce nouă pe circuit, mai curând ușor amuzată, decât mustrătoare. Ai făcut o treabă bună. Acum lasă-ne să ne o facem pe a noastră. TAO terminat.

Ofițerul responsabil cu acțiunile tactice de luptă. Un fior de mândrie l-a străbătut pe marinar. De obicei vorbea cu un *petty officer* care coordona problemele de la suprafața apei, și doar ocazional cu *chief*, dacă o dădea în bară cu ceva. Dar cu un ofițer…!

Heaven Can Wait
0946 ora locală (Zulu -10)

— Prinzi ceva, iubito? a întrebat el.

— Ni'ic. Canalele sunt suprasolicitate, i-a răspuns ea. Oricine are un radio țipă după informații. Chiar dacă portavionul ascultă, nu poate să ne depisteze pe noi pe fondul unui asemenea zgomot.

El a înjurat încet. Poate că ar trebui să se întoarcă în port. Dar nu, nu putea lua în considerare această variantă, nu până ce vor ști clar ce se întâmplă.

Aveau alimente, apă și suficient combustibil ca să supraviețuiască în larg timp de o săptămână, dacă era necesar. Vor naviga către o altă insulă, înainte de a se întoarce în portul-bază.

— Văd portavionul, spuse el tare. Se îndreaptă către noi. Și mai e ceva – o navă mică ce se deplasează direct spre el. Și ce dracu e cu lumina aia intermitentă?

— Portavionul o vede?

— De la distanța aia, sigur. Au mai mulți marinari de veghe decât avem noi.

— Te plângi de prestația mea, *Skipper*? a întrebat ea zâmbind ușor.

— Bineînțeles că nu. Doar că…

— Știu. Vrei să faci ceva și nu poți.

— Mda. Ascultă, hai să mai facem o tură, dar ceva mai aproape de țărm. Să încercăm să obținem unele informații. Cu puțin noroc, mulți dintre navigatorii ăștia de duminică vor elibera frecvențele, spuse el.

Navigatori de duminică. Niște nesăbuiți, dacă se vor îndrepta către portavion într-o asemenea situație. Probabil că băieții de la tunuri au acum mâncărime la degete. N-ar fi vrut să se afle în pielea amărâtului de SOB[27] care să le provoace nervozitatea.

10

[27] SOB - Son Of a Bitch – apelativ peiorativ.

USS Centurion
0948 ora locală (Zulu -10)

A fost suficientă doar o scurtă privire către intrarea în port pentru a-l face pe *Captain* Tran să renunţe la ideea de a intra. Dacă vederea de la distanţă a fumului ce se ridica de pe navele pe jumătate scufundate în apă şi cheiurile goale nu l-ar fi convins, traficul de mesaje pe care-l descărcau de pe satelit ar fi făcut-o. Un mesaj transmis pe circuitul Grupului de bătălie era deosebit de important – şi suficient de ciudat, mai mult decât ce venea de la instalaţiile de comunicaţii de pe insulă, prin LINK.

Lui *Centurion* i se ordona să întrerupă exerciţiile şi acţiunile independente şi să asigure suport ASW pentru Grupul de bătălie. *Admiral* Wayne i-a repartizat o zonă largă de apă între portavion şi ţărm, pornind de la ideea că orice submarin diesel din zonă s-ar fi ascuns, cel mai probabil, undeva pe la intrarea în port, acţionând ca un paznic sau ca platformă de avertizare timpurie.

Pentru Otter sau Renny, nu era mare diferenţă între misiunile alocate submarinului. Cercetarea unei zone de ocean era cam la fel cu căutarea oricărui contact submarin, cu excepţia unor diferenţe locale. În cea mai mare parte, era la fel de interesantă precum privitul ierbii cum creşte.

După încă o oră petrecută în compartimentul sonarului, Jacobs a auzit, în sfârşit, un sunet care l-a făcut să se salte din scaun. A închis ochii şi s-a concentrat un moment.

— Pompa de santină[28], a anunţat Jacobs sigur de sine. Nici o îndoială în mintea mea de militar.

— Lasă-mă să verific şi eu cu sala motoarelor, a spus *chief*, aprobator. Să ne asigurăm cei de acolo n-au pornit ceva despre care noi nu ştim.

— Cred că aş fi ştiut dacă era de-a noastră, *Chief*, spuse tehnicianul pe un ton uşor ofensat. La urma urmelor, mă pricep.

— Ştiu, ştiu. Dar niciodată nu strică o verificare.

Chief s-a întors şi a început să vorbească încet în telefon. O clipă mai târziu, a părăsit compartimentul pentru scurt timp, apoi s-a întors cu o expresie de satisfacţie pe chip.

— *General Quarters* şi linişte pe navă, spuse. *Skipper* vrea să stăm cu ochii pe „puişorul" ăsta şi să-i monitorizăm orice mişcare. Dacă e cu propulsie nucleară, va face destul zgomot ca să-l putem clasifica precis. Iar dacă e diesel, o să-l forţăm să consume ceva energie din baterii. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să ridice tubul *snorkel*[29] şi să pornească motoarele ca să-şi reîncarce bateriile. Şi-atunci... al nostru e.

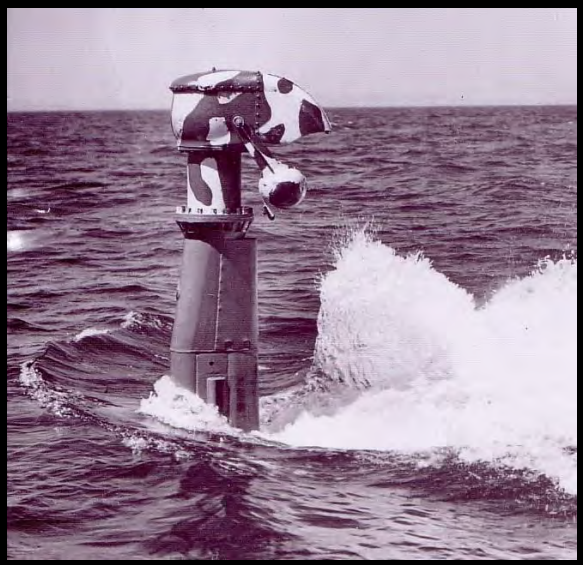

[28] Santină - Spațiu situat la fundul unei nave, în care se colectează apa provenită din infiltrație, prin condensare din atmosferă sau prin scurgere de pe punțile inferioare și care este evacuată cu ajutorul pompelor.

[29] Snorkel — tub telescopic vertical pe submarinele diesel care conține conducta de admisie a aerului și cea de avacuare a gazelor de eșapament.

Sub apă nu exista nimic mai zgomotos decât un submarin diesel care-şi reîncarcă bateriile.

— Virează la stânga, spuse tehnicianul de la sonar. Scade efectul Doppler[30].

Chief a retransmis informaţia către OOD.

— Pierdem contactul – la dracu'! Cred că a traversat limita de strat acum.

— Să-l urmărim, a spus *chief*, având în continuare telefonul la ureche.

După o clipă, puntea s-a înclinat uşor în jos spre prova.

— „Cântă" când restabileşti contactul.

Tehnicianul a închis ochii, concentrându-se asupra şuvoiului de sunete din căşti. Undeva la distanţă, o ceată de balene cântau încet, pentru ele, bocetul misterios răspândindu-se în largul oceanului. Mai aproape, delfinii pocneau, plesneau, săreau în ritualul de împerechere.

Însuşi submarinul adăuga partea sa de zgomote la spectrul general, deşi filtrele reduceau frecvenţele cunoscute emanate de cocă. Totuşi, chiar făcând abstracţie de aceste frecvenţe discrete, curgerea curentului de apă în jurul corpului submarinului şi prezenţa orificiilor pentru evacuarea apei, măreau nivelul zgomotului ambiental.

Chiar la limita audibilului, a prins zgomotul vag făcut de o pompă de santină. Era o bufnitură uşoară, ritmică, punctată de un scâncet în pauza dintre bătăi, când pompa lentă drena apa din santină şi o evacua forţat în afara submarinului. Nu al lui, nu – submarinul lor nu necesita niciodată pompare apei din santină, cel puţin aşa susţineau inginerii.

Devenise mai puternic acum, uşor de separat dintre sunetele de origine biologică sau cele produse de nave mai îndepărtate. Parcă îi semnaliza cu bătăi de tobă.

— Se mişcă spre stânga, spuse încet, displăcându-i să facă şi cel mai mic zgomot de teamă să nu piardă sunetul din nou. E cu pupa spre noi.

Îl auzi pe *chief* repetându-i vorbele.

Lângă el, Pencehaven calcula o soluţie de tragere, introducând datele contactului într-un computer de control al focului, care coordona acţiunile cu compartimentul torpilelor. Curând, foarte curând.

— Deschideţi capacele exterioare. Inundaţi tuburile unu şi doi, îl auzi pe chief ordonând încet şi înjură pe tăcute pentru că vorbele l-au făcut să scape vreo două bătăi ale pompei.

— Am o soluţie de tragere, a anunţat Pencehaven. Suntem gata pentru *liber-la-arme*.

— Nu trageţi, armamentul asigurat, s-a auzit încet în cutia difuzorului de deasupra capului. Încă nu ştim exact ce este, dar am să încerc să-l *trag-de-limbă*. În clipa când ai o identificare mai precisă, strigă tare.

Să strige. Mda. Ca şi cum s-ar putea striga pe un submarin pe care s-a ordonat „linişte pe navă". Jacobs a continuat să tacă şi să aştepte.

Un foşnet silenţios a străbătut *Centurion* când numărul de rotaţii al elicei şi viteza au crescut. Zgomot, mai mult zgomot, iar Jacobs se simţi cuprins de o oarecare teamă. Era împotriva oricărei deprinderi implementate în mintea sa, încă din primele sale zile petrecute la şcoala de submarine. Îl privi pe Percehaven şi văzu cum prietenul său dă aprobator din cap.

— Acum ştie că suntem aici, spuse *chief*. Doar dacă nu e surd sau idiot.

— Iar dacă e surd şi idiot nu e de-al nostru, a replicat Percehaven.

Pompa de santină s-a oprit brusc.

— Acum a făcut linişte, dar continuă să înainteze. E clar, spuse Jacobs şoptit. Indiferent cine este, nu este de-al nostru.

---

[30] Efectul Doppler constă în variația frecvenței unei unde emise de o sursă de oscilații, dacă aceasta se află în mișcare față de receptor. Frecvența măsurată crește atunci când sursa se apropie de receptor și scade când sursa se depărtează de receptor.

În căşti s-a auzit vocea lui Tran.

— Bună treabă. Vom comunica cu portavionul şi-i vom aduce la cunoştinţă că are de ce să fie îngrijorat, mai mult decât de avioanele chineze.

USS *Jefferson*
0950 ora locală (Zulu -10)

Bam-Bam privea ecranul tactic, încercând să descifreze sensul dincolo mişcărilor pe care le vedea acolo. *Jefferson* se afla în centrul formaţiei, cu escortele desfăşurate în jurul lui. Câte un *cruiser*[31] la babord şi tribord, un distrugător în partea dinspre pământ şi două fregate în pupa, una fiind în poziţie de protecţie pentru avioanele ce veneau pe panta de aterizare, cealaltă coordonând cercetarea ASW. Încă se mai aflau în partea de sud a insulei. Spre nord-est, prezenţa submarinului raportat de *Centurion* era deja o informaţie veche. *Centurion* însuşi se afla în zonă, patrulând în partea dintre portavion şi insulă.

Deasupra insulei, urmărite de puternicul radar Aegis, şase MiG-33 zburau în CAP. Informaţiile transmise de satelit dezvăluiau faptul că alte zece erau parcate pe segmente de autostradă şi emanau semnătură termică provenită de la motoare. Deci încălzite, în stare de alarmă, gata să decoleze la cea mai mică provocare.

Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? Nu există dispozitiv de apărare sau aşa ceva – trebuie să existe – oriunde în Pearl Harbor? Dar cine ar fi suspectat ceva de neimaginat? Evident nu Pearl Harbor, nu mai mult decât s-a gândit securitatea rusă că un mic avion particular s-ar putea strecura prin întreg sistemul de apărare al spaţiului aerian sovietic ca să aterizeze în Piaţa Roşie.

Jefferson avea două seturi de avioane de luptă în misiune CAP, plasate între portavion şi pământ. Patru Tomcat şi patru Hornet se aflau pe punte în stare de Alert-5, cu piloţii şi RIO la bord, pregătiţi, iar câte un avion era poziţionat la fiecare catapultă, gata de lansare imediată. Alte opt avioane de luptă se aflau în Alert-15, iar *squadron*-ul în Alert-30. Cu excepţia celor aflate în hangar pentru reparaţii, toate avioanele era gata pentru lansare imediată.

Dar, la prima vedere, marea problemă nu venea din aer. Contactul depistat îşi menţinea direcţia de deplasare spre portavion.

Aparent, nici nu se punea problema vreunei confruntări. Zeci de avioane pe navă, cel mai puternic vas de luptă construit vreodată, împotriva unei bărci cu un deplasament de sub cinci tone. *Airwing*[32] cu avioanele sale puternice, S-3B cu capabilităţi de luptă antisubmarine şi antisuprafaţă, fără a mai aminti de helo şi de suportul pentru realimentare în aer şi măsurile electronice de detecţie, împotriva unei jucării de om bogat, construită pentru pescuit, croazieră rapidă şi navigaţie de plăcere.

[31] Cruiser — în prezent, este cel mai mare tip de navă de suprafață, cu excepția portavionului; dotată cu rachete.

[32] Carrier Air Wing (CVW) – Toate aparatele de zbor de la bordul portavionului, organizate în mai multe *squadron* / *flights* / *sections*.

Dar tehnologia modernă evalua pericolul bazându-se în principal pe mărimea problemei. Rachetele Stinger[33], cu raza lor de acţiune de mai mult de două mile, erau disponibile pentru oricine ştia cui să se adreseze şi avea bani suficienţi. În ultimii ani, au existat rapoarte despre sisteme antiaeriene de producţie sovietică care au invadat piaţa mondială de armament, împreună cu torpile mici, dar mortale, precum şi aparatură electronică de bruiaj. Chiar şi dispozitive nucleare – se cutremură la acest gând – se puteau găsi, sub forma unor mici containere care puteau fi cu uşurinţă stocate pe puntea unei nave de mărimea celei care venea spre ei. Războiul a devenit o problemă extrem de haotică de încercări de evaluare a ameninţărilor într-o lume în care orice putea fi o ameninţare.

— Ceva de la semnalizator? a întrebat Bam-Bam.

— Încă nu, a răspuns ofiţerul de cart. Abia a ajuns la post.

— Ţine-mă la curent.

— *Roger*. Cât de aproape poate fi lăsat să se apropie?

— Trei mile, a precizat Bam-Bam fără a consulta ordinele permanente semnate de *captain*. Nici un pas mai aproape.

Chiar la limită. Deşi distanţa maximă a noilor Stinger părea a fi puţin mai mică decât atât, cine putea şti ce schimbări şi *îmbunătăţiri* li se făcuseră?

O mică rachetă dintr-un lansator portativ putea provoca distrugeri masive dacă nimerea în locul potrivit. Lansată de pe mare de o mică navă rapidă şi foarte manevrabilă în deschiderea largă a „uşii" hangarului. O rachetă – da, una ar fi de ajuns. Un avion în flăcări aflat sub punte, căldura degajată care ar fi afectat puntea de zbor şi echipamentul de pe aceasta, explozia ce s-ar fi propagat la AVGAS[34] depozitat şi muniţia stocată lângă insulă – o singură rachetă ar fi fost suficientă dacă ar fi lovit locul potrivit din hangar.

Şi cine ar fi fost atât de fraier să lanseze doar o singură rachetă?

— Trei mile, *aye*, TAO, a repetat ofiţerul de cart. *Liber-la-arme*?

Bam-Bam a ezitat un moment. Dacă dă liber-la-arme va lăsa responsabilitatea de a deschide focul în mâna fiecărui *petty officer* de la *fiecare* tun de calibru 50. Mai bine ar fi să menţină armele asigurate, refuzându-le dreptul de a executa foc până când le va ordona el.

Doar dacă lucrurile nu se vor precipita. Să zicem, cu o luptă aeriană şi un avion doborât. Chiar voia să rişte întârzierea dată de armele asigurate?

— Da. *Liber-la-arme* asupra oricărui contact desemnat *ostil* şi aflat în limita de trei mile de portavion, spuse în sfârşit.

Bam-Bam a simţit o mişcare în spatele său şi, întorcându-se, l-a văzut pe *Admiral* Wayne aşezându-se pe scaunul său, aflat în spatele postului TAO. Bam-Bam i-a făcut o scurtă informare asupra situaţiei şi deciziei sale de a permite statusul de *liber-la-arme* pentru echipele de artilerişti.

— Bine ai făcut, a mormăit amiralul.

Bam-Bam a simţit un sentiment de uşurare – ştia că a făcut ceea ce trebuia făcut, dar chiar şi un atotputernic *lieutenant commander* din Navy nu se supăra dacă avea parte de o mică încurajare de la omul ce purta stele la guler[35].

— *Sir*, cer permisiunea de a declara *green deck*[36], dacă tot îi avem pe tunari la posturi, spuse, conştient că această măsură încălca regulile uzuale de siguranţă — dar acum era

[33] FIM-92 Stinger – lansator de rachete portative sol-aer (SAM).

[34] Avgas (**av**iation **gas**oline) — cisternele cu combustibil pentru avioane.

[35] Însemnele gradului sunt prezente pe gulerul bluzei, respectiv pe mâneca vestonului.

[36] Green deck — puntea de zbor este funcțională.

vorba de o situaţie de luptă. Un helo şi un avion de luptă, în pereche în aer, ar putea fi mai de folos împotriva unei ţinte foarte manevrabile.

— Dă-i 'nainte, spuse amiralul după o clipă de reflecţie. Dar cere o verificare a ţintelor în momentul lansării. Nu vreau să pierd un pilot pentru că un tunar a fost prea nerăbdător să tragă şi a uitat că un Tomcat îi trece prin câmpul de tragere după decolare.

— *Aye-aye, sir*.

TAO i-a informat pe tunari despre ceea ce se va întâmpla pe linia lor de foc, asigurându-se că ordinele sale au fost înţelese perfect, apoi a comutat pe canalul lui Air Boss.

— Aş vrea să continuăm şi să ridicăm în aer o *section* de Viking şi una de helo, a spus. Elicopterele sunt deja dotate cu mitraliere laterale, nu? Dar mai întâi lansează o *section* de Tomcat din Alert-5.

— Afirmativ[37] pentru elicoptere, a răspuns Air Boss.

— Bine. *Green deck*. Informează echipajele că tunarii de la posturi nu vor deschide focul până când ei nu vor părăsi zona, dar mai bine ar folosi forţajul imediat după decolare. Lansează când eşti gata.

— *Roger*. Suntem gata, TAO.

Pe când Air Boss vorbea, un bubuit înfundat a răzbătut în compartiment, zguduind fiecare piesă de echipament neasigurat. Zgomotul a crescut până a început să vibreze şi calculatorul lui TAO. Un Tomcat, îl identifică fără ca măcar să se uite la ecranul PLAT[38]. Helicopterele abia provocau un murmur în CDC[39], iar Viking doar vălureau cafeaua din ceşti. Chiar şi puternicele Hornet nu egalau urletul înăbuşit al unui Tomcat aflat în catapultă.

Un al doilea Tomcat a vuit alăturându-se primului, apoi şuieratul ascuţit al unui S-3B Viking. S-3B era poreclit Hoover[40], pentru că scotea un sunet asemănător cu al unui aspirator.

Pe când zgomotul produs de primul Tomcat începea să se atenueze, a urmat un *thunk* înăbuşit – sabotul catapultei a ajuns la capătul cursei eliberând avionul dincolo de prova. Un al doilea *thunk* a urmat imediat, apoi un sunet mai moale când S-3B a decolat din catapultă.

În continuare două helo au rulat către zona de decolare, apoi s-au ridicat de pe punte şi au alunecat peste apele oceanului. Imediat ce au degajat, a doua pereche de Tomcat au rulat înainte către catapulte.

Pe ecranul tactic, simbolurile suprapuse peste cel al portavionului însuşi, au alunecat uşor departe de navă îndreptându-se spre contactul marcat ca *ţintă-de-suprafaţă-ostilă*. Elicopterele zburau mai jos de confraţii lor cu aripi fixe şi curând, spaţiul din jurul contactului *ostil* s-a aglomerat cu simboluri aeriene.

Dar contactul îşi menţinea cursul şi viteza, în continuare direct către *Jefferson*.

— *Sir*, a spus ofiţerul de cart, liderul Tomcat cere *liber-la-arme* asupra contactului.

TAO ştia că pilotul ar vrea să tragă în contact cu tunul de bord.

— Distanţa de la contact la *Jefferson*? a întrebat TAO.

— Cinci mile, *sir*.

— Nu. *Armele-asigurate* pentru Tomcat. Posturile de artilerie, *liber-la-arme* la mai puţin de două mile. Tomcat-urile să fie pregătite de tragere, dar deocamdată, spune-le să survoleze doar. Iar nava-contact să fie *sigură* că este supravegheată din aer.

---

[37] Termenul *Affirmative* se folosește oficial pentru evitarea eventualelor confuzii produse de diversele moduri de a pronunța DA în engleză (*yes, ya, yo, yeap, yeah*). La fel și *Negative* – NU (*no, ney, neh, nah, nae*).

[38] PLAT — Pilot Landing Aid Television — sistem TV cu circuit închis utilizat ca adjuvant la manevrele de aterizare.

[39] CDC — Combat Direction Center — Centrul de Control al luptelor.

[40] Hoover – în acest caz este vorba de o firmă producătoare de aspiratoare casnice.

— *Roger, sir.* Posturile de artilerie au confirmat fiecare pe rând.

Cine mama dracu' eşti şi de ce eşti aşa de hotărât să vii către nava mea? se gândea TAO.

— Unde dracu era semnalizatorul? a întrebat tare, cu privirea în continuare fixată pe intervalul dintre portavion şi contact. Vreau un răspuns despre acel semnal luminos *acum*!

CARRY ON!

Lucian Dragoş Bogdan

UN BILET DE PLECARE DE PE SOREGAARD

Acum nişte ani...

Lucian Dragoş Bogdan

UN BILET DE PLECARE DE PE SØREGAARD

Publicat în Lumi Virtuale-2003

Mirosul de aer stătut era prezent în fiecare colț al modulului-bază, iar culturile de fermenți, folosite pe majoritatea navetelor, dădeau un iz rânced. Poate că acesta ar fi trecut neobservat dacă ar fi fost vorba de echipaje formate dintr-o singură rasă. Însă, aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori, creaturi diverse de pe cuprinsul galaxiei îşi împărțeau spațiul îngust încercând să se acomodeze unele cu altele.

Un *briss* păros se încăpățâna să meşterească ceva la sistemul de ventilație, cu speranța deşartă că îl va putea determina să facă o minune în atmosfera aceea clocită. Prin una dintre uşile uzate se ivi capul acoperit cu o calotă strălucitoare al unui *fraake*.

— Nu te mai chinui, Tr ew-E. În afară de duhoarea vreunei garnituri arse nu vei putea schimba mirosul ăsta!

Una dintre cele două mâini musculoase din partea dreaptă a corpului *brissului* păros izbi aparatul din fața sa, care scoase un vaier.

— Nu înțeleg de ce nu putem ține ecluza deschisă! mârâi el. Cu toții folosim filtre şi, oricum, testele au arătat că atmosfera planetei nu conține bacterii, spori sau substanțe otrăvitoare pentru vreunul dintre noi!

Masculul *fraake* intră în încăpere şi plesni din coada terminată cu cili.

— N-avem de unde ştii asta până când probele culese de noi nu vor fi studiate în laboratoare specializate. Noi am făcut doar teste preliminare. Crede-mă, cunosc pe cineva care a stat în carantină ani la rând pentru că s-a expus într-un mediu care nu fusese în întregime analizat. N-a avut nimic până la urmă, dar nici întreg la minte nu mai era după ce iau dat drumul.

*Briss*ul păros scuipă şi înjură.

— Hai, lasă! îl consolă masculul *fraake*. Îi arătă monitorul: Uite, se întorc de Fon şi Gu'h-sss. Să vedem ce au făcut şi aşa vom mai uita de porcăria de aici.

Tr ew-E suflă obosit şi îşi ridică ochii rotunzi spre hublou, aşteptând să apară scuterul.

***

Gerleinul ieşi primul din camera sterilă şi se târî obosit spre automatul de mâncare.

— Ei, cum a fost? îl interogă masculul *fraake*.

— Urăsc expedițiile astea, bodogăni *gerleinul* vânturându-şi una dintre cele zece mâini subțiri prin grăunțele din castron. De-abia aştept să ajung la baie să-mi pot curăța aripile. Uite-le cum arată!

Cele zece aripioare duble, aflate fiecare pe umărul uneia dintre mâini, erau pleoştite de apăsarea costumului spațial. Nuanța lor, altădată strălucitoare, era acum mată, aducând cu o pungă îndelung mototolită.

— Adevărul este că voi n-ați fost creați pentru viața în spațiul cosmic, se auzi vocea baritonală a lui Gu'h-sss, care ieşea şi el din camera sterilă. E imposibil să faceți un costum în care să vă folosiți aripile.

— Nimic nu e imposibil, interveni masculul *fraake*, e nevoie doar de timp până când se va realiza un sistem compatibil cu anatomia lor.

*Briss*ul păros pufni.

— Şi dacă va fi realizat la fel de bine ca sistemul acesta de ventilație mi-e şi milă de cel care-l va purta.

*Gerlein*ul dădu amărât din cap şi continuă să îndese fără chef grăunțe între mandibulele puternice. Gu'h-sss îşi luă o cutie cu un lichid urât mirositor şi o cuplă la aparatul său, sorbind cu pauze mari.

— Fă-mi şi mie loc, de Fon!

Creatura înaripată se dădu indiferentă la o parte şi *orscord*ul aruncă pe jos o pătură care stătea îngrămădită pe capătul băncii.

— Dacă e cineva care ar trebui să protesteze, eu sunt acela! tună el. Dintre toți patru eu sunt singurul care nu poate să mănânce normal!

— Ce să spun, îl zeflemisi Tr ew-E, e vina mea că, pentru a respira, n-am nevoie de acțiunea combinată a două orificii? Sau Dovol - arătă spre masculul *fraake* - că lui îi sunt suficiente filtre micuțe care să modifice puțin concentrația aerului?

Orscordul fu gata să replice, dar masculul *fraake* interveni.

— N-are rost să ne tot ciondănim. Suntem de atâta vreme în spațiu încât avem nervii la pământ şi nu vom rezolva nimic vărsându-ni-i unul pe altul. Mai bine povestiți-ne ce s-a întâmplat în periplul vostru.

Vreme de câteva minute, cele două creaturi proaspăt revenite din explorare mâncară în linişte, apoi *gerlein*ul ridică privirea din bol.

— Păi, ce să se întâmple? Am traversat culoarul albastru, aşa cum s-a stabilit.

— E mai lung decât credeam, interveni Gu'h-sss. Probabil că structura fațetată a planetei împreună cu atmosfera asta colorată au înşelat chiar şi aparatele noastre când am făcut măsurătorile preliminare.

Planeta, mereu acoperită de un strat gros de nori, era plină cu structuri cristaline care fie lăsau lumina să treacă fără piedici, fie o reflectau în moduri extrem de ciudate. În plus, lumina combinată a celor trei sori - unul purpuriu, unul azuriu şi unul galben-verzui - era atât de puternic distorsionată de nori, încât îmbrăca planeta în diferite culori şi nuanțe care se schimbau odată cu trecerea timpului.

— Viață? adresă Dovol obişnuita întrebare la primul contact cu o planetă.

— Forme inferioare probabil că există. Sunt prea diferite de orice standarde cu care ne-am obişnuit, aşa că nu putem să le deosebim de restul planetei prea bine. Tind să cred că unele dintre lucrurile întâlnite în cale erau vii...

— De fapt, îl întrerupse *orscordul*, veți vedea înregistrarea drumului şi veți putea să vă dați şi voi cu părerea!

— Chiar aşa! aprobă de Fon. Până o vizionați numai bine îmi curăț aripile şi după aia putem povesti cât vreți!

Parcă trezit brusc la viață, *gerlein*ul se ridică şi puse deoparte bolul plin încă pe sfert cu

grăunțe negre. Apoi, scărpinându-se insistent cu toate mâinile pe aripioare, se îndreptă spre sala de baie.

Orscordul continuă să mănânce preocupat, în timp ce Dovol şi Tr ew-E cuplau dispozitivele pentru a urmări înregistrarea. Gu'h-sss îi întrerupse din munca lor doar o dată, întrebând cu glasul lui dogit dacă şeful securității şi căpitanul se întorseseră.

— Am primit un semnal cu aproape o oră în urmă, răspunse *brissul* păros. Terminaseră de verificat perimetrul propus şi aveau de gând să se întoarcă.

— Deja apar şi pe monitor, confirmă Dovol. Până termină de Fon baia vor fi şi ei aici.

Orscordul îşi vârî din nou figura smochinită în vasul cu mâncare şi îi lăsă pe cei doi să urmărească în linişte înregistrarea. Apoi, până la sosirea căpitanului, se lungi pe banchetă şi căzu într-un somn adânc şi fără vise.

***

Când ieşi din baie cu aripioarele strălucind sub pelicula de ulei care le acoperea, Fyl da Gray de Fon nimeri în mijlocul unei discuții aprinse. Tr ew-E şi Dovol se aflau tot în apropierea monitorului, Gu'h-sss moțăia cocoțat pe bancheta care mai păstra urme ale mesei nu demult încheiate, şeful securității sprijinea canatul uşii care dădea în holul dinspre camera sterilă, iar căpitanul stătea încruntat în picioare, adâncit în gânduri.

Gerleinul privi adunătura pestriță şi zâmbi în sinea lui. Masculul *fraake* şi căpitanul *arlot* - înalți de peste doi metri - erau în mod clar stânjeniți de tavanul destul de coborât al modulului-bază. *Orscordul* - mai mult lat decât înalt - dădea impresia că se revarsă peste marginile băncii pe podeaua scorojită. Doar *brissul* păros şi şeful uman al securității păreau să se simtă în largul lor în acea arhitectură, prea mare pe gustul unei mici creaturi înaripate aşa cum era de Fon.

— Eu cred că avem de-a face cu viață inteligentă sau, oricum, cu o fază incipientă a ei! tocmai argumenta Dovol cu vocea lui clară şi cristalină.

Intrând în întregime în încăpere, de Fon putu să vadă şi el monitorul, sesizând că acesta proiecta imaginea transmisă de camera lăsată în peştera de la capătul culoarului albastru. Obiectivul era focalizat în acel moment pe piatra mare care îi frapase pe el şi pe Gu'h-sss când ajunseseră acolo.

— Bine ai venit, de Fon! îl văzu căpitanul. Hai, avem nevoie şi de părerea ta în legătură cu peştera aceea.

Arătă spre monitor.

— Voi doi ați văzut-o pe viu, aşa că sunteți cei mai în măsură să comentați. Noi putem doar să privim piatra aceea mare, în timp ce voi cred că ați studiat-o mai îndeaproape! specifică masculul *fraake*.

Gerleinul încuviință şi se apropie sfârâind din aripioarele care se mişcau mai repede decât putea sesiza ochiul vreunei ființe. Studie încă o dată piatra prin prisma aparatului care transmitea imaginea, ca şi cum ar fi dorit să-şi verifice din nou ipotezele, apoi vorbi:

— E puțin probabil să fie acțiunea naturii. Piatra e aşezată într-o zonă ferită de efectele oricăror agenți externi, ca şi cum cineva tocmai asta ar fi intenționat. Părerea mea este că avem de-a face cu un artefact.

Privi cu ochii bulbucați spre *orscordul* care deschisese ochii şi, din mormăitul acestuia, deduse că exact aceeaşi ipoteză o prezentase şi el. Era normal, ținând cont că, pe drumul de întoarcere, dezbătuseră împreună problema.

— Acesta este şi motivul pentru care am considerat că ar fi indicat să lăsăm o cameră. Dacă cineva a adăpostit cu atâta grijă un artefact acolo, e foarte probabil că va mai reveni.

— Dacă aşa stau lucrurile, se auzi din spatele tuturor vocea şefului securității, atunci lucrurile sunt foarte simple. Adunăm ultimele probe necesare şi anunțăm o Navă de Contact să vină pe această planetă. Dacă vorbim de viață inteligentă este deja treaba lor.

Căpitanul ridică o labă păroasă.

— Să nu ne pripim, Sanders. Nu ştim încă nimic precis. Nici o Navă de Contact nu va primi sponsorizare să coboare aici dacă îi prezentăm doar datele pe care le avem acum. Să ne vedem de prospectările noastre în conformitate cu graficul stabilit. În definitiv - se răsuci spre om - nu am sesizat nici un pericol aparent în circuitul pe care l-am întreprins.

— Asta nu înseamnă că nu există, căpitane! replică Sanders. Planeta nu aduce cu nimic din ceea ce cunoaştem şi nu ştim la ce ne putem aştepta.

Arlotul scutură capul pletos şi se îndreptă spre baie.

— Tocmai de aceea vom merge în continuare conform graficului. Problema vieții inteligente o vom studia adiacent, fără a o neglija dar şi fără a o supraestima.

Ajuns în pragul uşii aruncă o privire la indicatoare.

— De cart stau astăzi Tr ew-E, Dovol şi cu mine. Primul cart începe peste trei sferturi de oră, aşa că pe ceilalți vă sfătuiesc să vă terminați lucrul şi să treceți la odihnă.

Deschise uşa sălii de baie şi se opri.

— Pfui, de Fon, dar ai cam exagerat cu uleiurile tale aromate! Nici dispozitivul meu nu reuşeşte să filtreze mirosurile astea în totalitate!

Rămase câteva clipe în pragul uşii, ca şi cum ar fi stat pe gânduri dacă să intre sau nu, apoi se decise brusc şi închise uşa în urma lui.

***

Soarele albastru stătea suveran în crucea cerului, întunecând cu nuanțe de un violet puternic pământul aflat sub stratul de nori. Toate lucrurile de pe planetă erau încărcate de tuşe puternice de negru, iar irizațiile roşietice - date de soarele aflat acum la apus - nu făceau decât să îngreuneze vizibilitatea.

Modulul-bază apărea ca o pată întunecată pe platoul aproape neted pe care poposise la aterizarea pe *Søregaard*. Era un modul clasic, cu trei compartimente, o cameră sterilă şi utilități. În plus față de modulele clasice mai avea un compartiment pentru animale vii, dar asta se datora doar prezenței la bord a unui *fraake*. Spațiul util era extrem de restrâns, mai ales ținând cont de faptul că, în principiu, lucrurile care erau potrivite pentru o creatură de la bord nu puteau fi folosite de celelalte. Locatarii rezistau eroic, numărând zilele pe care le mai aveau conform graficului până la revenirea pe nava mamă care îi aştepta pe orbită.

În general nu se făceau grafice mai lungi de două săptămâni, iar în cazul *Søregaardului* el cuprindea doar opt zile. Dar, deşi nu părea un termen lung şi cei prezenți la sol aveau de lucru pe tot parcursul zilei, era destul de greu de suportat în condițiile date. Chiar şi perioadele de cart păreau mohorâte, atâta vreme cât nu exista vreun element care să stârnească cât de cât interesul.

Nu la fel privea lucrurile Dovol, pentru care descoperirea *gerleinului* şi a *orscordului* constituia un subiect de studiu extrem de incitant. Forma pietrei mari din peşteră îi dădea impresia de lucru artificial, pe care doar o creatură înzestrată cu rațiune ar fi putut-o concepe. Aşa se face că, în timpul cartului său, proiectă holografic piatra încercând să contureze diferite linii sau rotunjimi în dorința de a descoperi elemente similare uneia din culturile cunoscute.

Afară, nimic nu părea nelalocul lui. Existau anumite zgomote „albastre”, după cum le numiseră, diferite de cele „purpurii” şi de cele „verzi”, ceea ce întărea ipoteza existenței vieții pe *Søregaard*; fiecare perioadă a zilei - mai precis dominația fiecărui astru - aducea după sine o lume specifică.

După ce analizase la început cele ce se petreceau în jurul modulului-bază, Dovol se adâncise în studiul holoramei pietrei. Studiul îl obosise peste măsură; deja nu mai ştia în ce măsură imaginile care-i apăreau sculptate existau în realitate sau erau rodul

imaginației sale înfierbântate.

Mâine voi fi mai odihnit şi, studiind ce am realizat eu aici, poate că restul vor fi mai în măsură să tragă o concluzie corectă...

Privi indicatoarele de bord; totul funcționa în parametri normali şi se destinse sesizând că mai avea doar vreo zece minute până când trebuia să-l trezească pe căpitan.

Abia atunci privi din nou imaginea întunecată pe care o prezenta obiectivul camerei.

— Pentru numele, izbucni, dar se temperă repede pentru a nu-i trezi pe ceilalți.

Privi încă o dată cu şi mai mare atenție, chiar ştergându-se bine la cei trei ochi pentru a fi sigur că aceştia nu-l înşelau.

Nu exista nici un dubiu şi aruncă o nouă privire fugară indicatoarelor. Ezită preț de o clipă, apoi se decise că nu mai contau câteva minute în fața acelui eveniment. Încercă să-şi recapete stăpânirea de sine, apoi intră în încăperea în care dormeau Tr ew-E şi căpitanul. Se apropie silențios de acesta din urmă şi-şi puse cilii mâini stângi pe umărul musculos.

— Căpitane, şopti.

Trupul masiv nici nu clinti, dar o licărire fugară îi dădu de înțeles că *arlotul* deschisese ochii.

— Vino repede, continuă masculul *fraake*. E o urgență.

Căpitanul se ridică cu o sprinteneală uimitoare pentru greutatea lui, nedumerit că alarma nu era dată la bord aşa cum era normal în cazul unei urgențe. Se aranjă în mers, astfel că atunci când intră în încăperea de cart, cu un pas în urma lui Dovol, avea ținuta regulamentară.

Abia după ce închiseră uşa îndrăzni să vorbească.

— Ce s-a întâmplat Dovol? Despre ce urgență este vorba?

Masculul *fraake* se mulțumi să arate cu mâna spre imaginea pe care camera o transmitea din peşteră. Ca şi cum nu înțelegea bine ce vede - sau poate deoarece privirea încă nu-i era pe deplin limpezită după somn - căpitanul se apropie şi dădu senzația că se apleacă.

— Când au apărut? întrebă într-un târziu.

— Nu ştiu, ridică Dovol din umeri. M-am ocupat mai mult cu studiul hologramei pietrei - îşi îndreptă cilii spre lucrarea pe care o abandonase - şi doar acum câteva minute am văzut ce se întâmplă în peşteră.

Arlotul trase cu coada ochiului spre indicatoarele de bord, dar nu protestă văzând că fusese trezit mai devreme.

— Şi ce părere ți-ai format?

Întrebarea constituia în mod clar o tragere de timp, până când căpitanul avea să-şi stabilească propriile concluzii.

— Nici una, încă. Sugerez însă să pornesc într-acolo şi să.

— Asta în nici un caz! tună căpitanul apoi îşi dădu seama de tonul folosit şi reveni la vorbirea aproape şoptită: Asta în nici un caz! Ar fi o dovadă de gravă încălcare a oricărui regulament şi nici nu vreau să mă gândesc la ce pericole ai fi expus, sau ce tărăboi ar face Sanders dacă ar afla!

Lui Dovol îi stătu pe limbă să replice că probabil ultima problemă îl chinuia mai tare pe căpitan, dar îşi luă seama. În mod cert, reacția lui era rezultatul stării de stres multiplicată de oboseală.

— Şi atunci? întrebă calm.

Căpitanul studie atent imaginea înainte de a răspunde.

— Du-te la culcare. Voi fi cu ochii pe ce-o-fi-acolo şi dacă mi se pare că devine periculos, dau alarma. Dacă nu, dimineață vom decide cu toții ce măsuri trebuie să luăm.

Dovol încuviință. Odată trecut momentul de revoltă redevenise rațional şi era de acord că aceasta era cea mai logică cale de urmat.

— Cart uşor! îi ură şi trecu în camera alăturată.

Căpitanul mulțumi cu o scurtă ridicare de labă, fără a-şi desprinde ochii de la monitorul pe care pulsau stins mai bine de o duzină de luminițe turcoaz.

***

— Când au dispărut?

Întrebarea spărsese liniştea de mormânt în care cei şase ocupanți ai modulului-bază urmăriseră înregistrarea evenimentelor petrecute în timpul somnului.

— La puține momente după răsăritul soarelui galben-verzui, răspunse căpitanul. Înregistrarea finală se derula încet pe monitor, trimițând imagini de neînțeles.

Luminițele turcoaz se stinseseră ca la comandă şi dăduseră naştere unui potpuriu de steluțe colorate care dispăruse aproape imediat.

— Parcă sunt înconjurate de ceva, nu vi se pare? sesiză *orscord*ul.

Imaginile fură reluate de câteva ori, studiate cu figuri preocupate de cei prezenți. Nimeni nu părea că este dispus să-şi asume responsabilitatea emiterii unei ipoteze. Se putea vedea cu ochiul liber că masculul *fraake* era cel mai dornic să aducă ceva în sprijinul ipotezei existenței unor ființe raționale şi chiar se pregătea să deschidă gura căptuşită cu dinți triunghiulari, când şeful securității înaintă până în dreptul monitorului.

— Suntem nişte proşti cu toții! spuse.

Căpitanul se încruntă, ridicându-şi deasupra ochilor mari pliurile blănoase ale pleoapelor.

— Spune, Sanders, ce nu ți se pare în regulă?

— Ce vedem cu toții pe ecran nu se datorează vreunui fenomen petrecut în peşteră!

Cu ideea înghițită înainte de a fi enunțată, Dovol nu rezistă tentației de a lua în mână hățurile problemei.

— Şi ce crezi tu că reprezintă imaginile înregistrate?

— Nimic altceva decât o defecțiune a camerei! veni sec răspunsul.

Toți cei prezenți rămaseră perplecşi şi doar masculul *fraake*, după un moment de uluială, izbucni în râs.

— Glumeşti, nu?

Întrebarea avusese o tentă ironică, dar laba căpitanului se ridică întrerupând rumoarea care deja începuse să-i cuprindă şi pe ceilalți.

— Sanders, cred că este inutil să-ți precizez că nu avem timp de şarade. Deja am decalat începerea programului cu aproape o jumătate de oră. Explică-ne pe scurt ipoteza ta, ca să putem încheia cu luminițele astea şi să revenim la lucrurile noastre.

— Nu am nimic de explicat, rosti omul răspicat şi se apropie de panoul de comandă.

Manevră câteva contacte şi imaginea se fragmentă pe ecran.

— Uitați-vă aici! arătă pe ecran. Aceasta este imaginea cu luminile turcoaz. Acum priviți: imaginea tremură, are un moment de defocalizare şi după aceea apar luminile pe care le-am văzut.

Se uită la ceilalți cinci, dar nici unul nu părea că înțelege esența problemei.

— Planeta aceasta este un cămin al formațiunilor cristaline care, împreună cu cei trei sori, creează un spectru luminos pentru care aparatele noastre nu au fost proiectate. Este foarte probabil ca, odată cu răsăritul soarelui galben-verzui, miliardele de oglinzi constituite de pietrele peşterii să fi adus în câteva secunde fasciculele luminoase la un nivel pe care sensibilitatea camerei noastre nu l-a mai putut prelucra. Camera s-a defectat pur şi simplu încercând să ajusteze luminozitatea şi culorile, pentru a ni le reda aşa cum avem noi nevoie de ele.

Dovol se chinuia să găsească un punct slab în teoria enunțată de Sanders, dar cel care luă cuvântul fu căpitanul.

— De Fon, erau găuri în pereții peşterii?

Gerleinul stătu câteva clipe pe gânduri - lucru făcut şi de *orscord* - apoi spuse cu glas tărăgănat, parcă pentru a fi sigur că nu greşeşte:

— Erau multe găuri atât în pereți, cât şi în tavan.

Şeful securității îşi îngădui o umbră de zâmbet, iar căpitanul aprobă încet din cap.

— Atunci s-ar putea să ai dreptate. Şi cred că-mi pot îngădui să afirm că primele luminițe, cele pe care mi le-a semnalat Dovol, sunt rezultatul reflectării luminii soarelui albastru.

Mai meditä un pic asupra celor spuse, apoi se ridică şi redeveni autoritar.

— Revenim la orar! Vreau ca fiecare să încerce să grăbească puțin activitățile pentru a recupera întârzierile. Când timpul ne va permite, vom schimba camera din peşteră şi vom monitoriza orice altă activitate are loc. Deocamdată, subiectul acesta nu are nici un fel de prioritate!

Ultimele vorbe, accentuate, fuseseră în mod evident destinate masculului *fraake* care, plesnind nehotărât cu coada aerul din jur, se îndreptă spre scafandrul spațial.

Gerleinul zburătăcea de colo-colo, ca o insectă prinsă în lumina vreunui felinar. Spațiul acela închis nu-i inspira decât anxietate, depresie şi o stare îngrozitoare de disconfort.

Îi împărtăşi *orscordului* sentimentele sale sumbre.

— Aminteşte-ți - replică interlocutorul - că ieri erai foarte nerăbdător să ajungi la modul, care-ți prezenta un sentiment de siguranță după ce te-ai târât prin locurile acelea sinistre!

De Fon încuviință nu foarte convins.

— E singurul nostru refugiu în fața necunoscutului şi a pericolelor de orice fel! îşi continuă Gu'h-sss argumentația.

— Cel puțin afară ai pe unde să te mişti! protestă *gerlein*ul.

Creatura lătăreață scoase un fel de gâlgâit şi-şi focaliză din nou atenția asupra monitorului.

— Sper să-mi amintesc să-ți spun asta mâine, când vei avea program de explorare.

Studie atent datele pe care i le furnizau aparatele de bord şi gâlgâi din nou.

— Dovol se grăbeşte de parcă îl arde ceva în spate! Nu numai că a recuperat timpul pierdut, dar e înaintea programului!

Aripioarele subțiri fâlfâiră şi posesorul lor se apropie de monitor.

— Pot pune pariu că nu se culcă până nu schimbă camera din peşteră. Totuşi, sper că nu şi-a făcut treaba de mântuială!

Gu'h-sss plescăi.

— Oricum, va mai veni pe aici cel puțin o expediție, aşa că dacă nu vor fi elocvente câteva probe, nu e mare bai.

— O să mă fac că nu te-am auzit! bubui o voce morocănoasă. Dacă las în raport ce ați discutat acum s-ar putea să nu mai vezi tu expediții! O să cercetezi probe în vreo mină, căci nu ştiu dacă cei care au dat banii vor fi fericiți să afle că îi aruncă de pomană!

Orscordul refuză să comenteze sau să lase impresia că îl deranjase cu ceva afirmația şefului securității, care-şi făcuse apariția pe neaşteptate în încăpere. Mormăi un „bine" impersonal şi continuă să-l urmărească pe masculul *fraake*, care aproape îşi terminase treaba.

— Grăbeşte-te, Dovol! spuse comandantul cu un disconfort greu disimulat, privind insistent monitorul. În curând intrăm în programul de somn.

Silueta care se ițea la orizont nu schiță nici un gest, dar indicatoarele semnalară o creştere a ritmului de deplasare.

— Mă mir de unde mai are atâta energie în el! murmură *gerlein*ul, doar pentru auzul *orscordului.*

Afirmația lui îşi dovedi însă fundamentul şubred când masculul *fraake* intră în modul şi-şi scoase costumul. Chipul său arăta o stare de epuizare avansată. Blana de pe față

atârna sleită şi decolorată pe sub ochii conturați de dungi întunecate, în timp ce calota netedă prezenta mici umflături puternic vascularizate. Cilii atârnau blegi la capătul celor două mâini tremurânde, iar trupul - altădată zvelt şi mândru - stătea cocârjat.

— Sper că-ți dai seama căpitane că acest fapt va trebui trecut în raport!

Arlotul aprobă nemulțumit.

— Ştiu, Sanders. Îmi asum această acțiune şi am în continuare convingerea că ne va aduce un rezultat.

Făcu doi paşi spre Dovol.

— Pune camera defectă deoparte, spală-te, mănâncă ceva şi treci direct la somn! Dacă dimineață nu eşti în deplinătatea forțelor, ai încurcat-o!

Masculul *fraake* nu mai avu puterea nici măcar să comenteze. Docil, lăsă aparatul în mâinile lui Gu'h-sss şi se târî spre camera de baie. După ce uşa se închise în urma lui, căpitanul lătră pe un ton ce nu admitea replică ordinele privitoare la carturi şi se retrase cu şeful securității într-un colț.

— Sper că nu l-am suprasolicitat. Orice informație legată de posibilitatea existenței vieții pe această planetă ne poate fi utilă.

— Ştiu, căpitane, dar trebuie să avem grijă ca asta să nu ducă la apariția unor accidente. Dacă până şi pe Dovol l-a doborât efortul făcut astăzi va fi nevoie de atenție maximă pentru a nu risca nimic. Chiar dacă tu eşti cel care răspunde de ceea ce se întâmplă cu misiunea aceasta, nu-mi va face deloc plăcere să văd apărând în documentele mele un eşec în ceea ce priveşte securitatea. Asta în cazul în care va mai fi cineva în a cărui documente să scrie ceva, dacă mă înțelegi ce vreau să spun.

Arlotul încuviință îngândurat. Fiecare se gândea doar la bucățica lui şi la rezultatele pe care o acțiune sau alta le putea avea asupra ei. Ce depăşea acest cadru nu-i mai intra în atribuții.

Din atribuțiile căpitanului făcea însă parte tot ce ieşea din bucățile celorlalți.

— Se poate spune orice despre camera asta, în afară de faptul că ar fi defectă! ridică Dovol triumfător capul din mijlocul aparatelor de măsură.

Tr ew-E se încruntă, căutând să înțeleagă.

— Asta înseamnă, mârâi el căutându-şi cu grijă cuvintele.

— Asta înseamnă - i-o reteză masculul *fraake* - că nici camera pusă de mine ieri nu e defectă şi, deci, nu trebuie înlocuită!

Îi făcu un semn *brissului* şi acesta comută pe frecvența căpitanului, căruia Dovol îi comunică cele constatate. Trecură câteva clipe în care nu se auzi decât respirația şuierată şi vântul de afară, apoi vocea baritonală pătrunse în modul.

— Asta nu elimină teoria mea referitoare la filtrarea luminii prin tavanul peşterii. Ceea ce am văzut noi pe monitor poate fi urmarea reflectării pe podeaua denivelată a luminii de diferite culori pătrunsă prin găuri. Oricum, comunicați-le lui Gu'h-sss şi de Fon să nu mai meargă să schimbe camera!

Cei doi executară ordinul, apoi se aşezară gânditori în fața monitoarelor.

— Ce spune căpitanul are sens, rupse *brissul* tăcerea.

Masculul *fraake* se ridică şi se învârti de câteva ori în cerc prin încăpere. Mormăi ceva nedesluşit, apoi - dintr-o dată - chipul i se lumină.

— E o cale foarte uşoară de a afla! Nu avem decât să comparăm înregistrările din cele două nopți şi, dacă sunt foarte asemănătoare, atunci avem un răspuns clar.

Tr ew-E aprobă, remarcând perspicacitatea colegului său.

— Nu e perspicacitate. Sunt atât de convins că avem de-a face cu viață inteligentă, încât aş face orice să demolez teoriile care se opun părerii mele!

Pe ecran începură să ruleze în paralel cele două înregistrări.

***

— Faptul că ai demolat teoria mea şi pe cea a căpitanului nu înseamnă că ai dovedit că a ta este adevărată! comentă arţăgos Sanders.

Paradoxal, Dovol nu se grăbi să-i replice omului. Îi privea pe ceilalţi oarecum amuzat, stând lângă *brissul* care butona ceva la consolă. În aceste condiţii, căpitanul consideră de datoria lui să ia poziţie.

— Ai dreptate Sanders, dar acum cel puţin ne-a făcut să nu o mai putem ignora.

Şeful securităţii ridică mâinile şi le lăsă să-i cadă teatral pe lângă corp.

— Deocamdată nu are altceva decât nişte luminiţe care pâlpâie cum le vine la îndemână! La noi, oamenii, există nişte creaturi care luminează pe întuneric şi cărora li se spune licurici. Nu sunt multicolori, dar asta nu e obligatoriu să se aplice şi la altă planetă! Poate fi o emisie de gaze, un fenomen spectral, orice!

Gerleinul şi *orscordul* mormăiră amândoi deodată că aparatele nu indicaseră nici o emisie de gaze.

— Nici nu este, se auzi în sfârşit vocea lui Dovol. De fapt Sanders are dreptate: este un fenomen spectral!

Toţi cei prezenţi, cu excepţia lui Tr ew-E, îşi fixară privirile asupra creaturii înalte de peste doi metri. Sanders îşi îngădui un zâmbet şters, fără a avea deloc convingerea că fusese o recunoaştere a înfrângerii.

— Un fenomen spectral de o frumuseţe fantastică! Un unicat! Priviţi, se răsuci el spre consola la care *brissul* tocmai terminase de lucru.

Cei doi studiaseră cu mare atenţie apariţia, dispariţia şi mişcarea culorilor. Descoperiseră astfel că o anumită nuanţă de roşu apărea în aceeaşi poziţie faţă de locul unde fusese o anumită nuanţă de albastru, că toate culorile pulsau şi, mai ales, că disiparea unei culori împrejur nu se făcea decât până la o anumită limită. Lucrând împreună, reuşiseră să delimiteze forme ciudate în interiorul cărora pulsau lumini de diferite culori şi intensităţi.

Toţi priveau uluiţi imaginile care se desfăşurau în faţa ochilor lor şi primul care se smulse din această reverie fu şeful securităţii.

— Impresionant, ce-i drept şi trebuie să vă felicit pentru efortul depus! Vreau însă să subliniez că, dacă vrei neapărat să ajungi la un rezultat, vei interpreta toate datele pe care le ai în direcţia respectivă.

— Ţi-aş da dreptate, Sanders - interveni căpitanul studiind foarte concentrat concertul de culori de pe monitor - dacă formele create de Dovol şi Tr ew-E nu ar semăna unele cu altele atât ca aspect exterior cât şi ca logică cromatică.

Îşi îndreptă spatele, aproape atingând tavanul, determinându-i şi pe ceilalţi să-şi desprindă privirile de pe imagini. Chipul căpitanului era foarte solemn şi toţi aşteptară în tăcere vorbele lui. Acestea nu zăboviră mult şi, când ieşiră la iveală, dovediră că fuseseră extrem de bine cântărite.

— Descoperirea lui Dovol şi Tr ew-E nu ne arată neapărat că avem de-a face cu fiinţe inteligente. Avem însă dovada că există viaţă organizată superior pe această planetă, ceea ce presupune ca studiul acesteia să intre între priorităţi. Vom simplifica rutinele în zilele care urmează şi vă cer tuturor o disciplină şi o rigurozitate cât mai mare pentru a nu afecta scopul descinderii noastre pe *Søregaard*!

Încuviinţară toţi, chiar şi şeful securităţii - deşi se vedea că această nouă problemă nu-l încânta, căci nu făcea decât să crească riscurile misiunii şi, implicit, bătaia lui de cap.

— Aştept sugestii legate de abordarea fenomenului descoperit. Atenţie, nu vreau acţiuni necugetate, ci prudenţă maximă!

Nimeni nu ştia dacă Dovol sperase ca efortul lui să ducă la un rezultat atât de fericit, dar masculul *fraake* fu primul care făcu o propunere.

— Artefactul din peşteră, pe care l-am studiat-o acum două nopţi, ne-ar putea da o

mână de ajutor.

— Te referi la piatra aceea cu forme ciudate.

Căpitanul accentuă în mod intenționat cuvântul „piatră”, atenționându-l pe Dovol că nu dorea concluzii pripite. Masculul *fraake* nu păru să sesizeze, dar nu protestă, mulțuminduse să confirme.

— Sanders, se răsuci căpitanul spre om, aranjează un câmp de forță. Dimineață, mergem în peşteră şi luăm piatra. Acum gata, că am depăşit programul de somn! Pregătiți carturile şi la culcare!

Se apropie de Tr ew-E şi se înțelese cu el să schimbe carturile între ei, astfel încât căpitanul să fie ultimul. Apoi, în timp ce Dovol îşi lua postul în primire cu chipul radiind de fericire, veni şi-i puse o labă păroasă pe umăr.

— Felicitări, Dovol! Voi menționa în raport efortul tău. Cu toate astea sunt nedumerit…

Cei trei ochi îl fixară căutând să priceapă ce se ascundea în spatele cuvintelor.

— De ce? încercă timid masculul *fraake*.

— Cum de nu ai propus să pornim toți spre peşteră şi să săltăm una sau două creaturi?

Dovol pufni în râs apoi replică.

— Dacă aş vrea să fac impresie bună aş spune că eram conştient că asta ar reprezenta un risc enorm pentru expediție şi că ar fi total împotriva regulamentelor.

— Dar cum nu vrei să faci impresie bună.

— Recunosc că am căutat soluția pe care credeam că sunt cele mai mici şanse să o refuzi!

Peştera părea scăldată într-o baltă de sânge uman, scurgându-se difuz prin găurile din tavan, disipându-se înăuntru şi desenând cercuri rubinii cu margini incerte între denivelările întunecate.

Căpitanul se asigură din nou că Sanders şi Dovol erau în afara oricărui pericol, studiind imaginile de pe camera situată în peşteră. Amplifică la maxim parametrii de sensibilizare la mişcare, apoi avu grijă să adauge filtre spectrale suplimentare imaginilor provenite de pe camerele mobile ataşate de costumele celor doi.

Toate aparatele se încăpățânau să nu definească nici un fel de anomalii.

— Verificați dacă piatra nu e ancorată în ceva, sau nu are vreun dispozitiv capcană! îl atenționă pe şeful securității.

Prevederea era inutilă şi, mai ales, redundantă, căci omul îşi cunoştea foarte bine meseria. Cu tija în mâna stângă şi discul în cea dreaptă trasă cadranul de siguranță în jurul pietrei, o dată ținând cont de conformația sa şi o dată de cea a tovarăşului său. Cadranul de siguranță era realizat pe principii statistice care se bazau pe arhitectura locului (sistemul de referință), pe obiectul țintă (punctul de reper) şi pe cei care se apropiau de acesta (elementele perturbatoare). Pe baza unor complicate calcule matematice care puteau fi corectate cu parametri care aveau în vedere datele cunoscute despre civilizația căreia îi aparținea obiectul țintă, se delimitau zonele de risc maxim şi cele de risc minim din preajma obiectului pentru fiecare persoană care îl aborda. Nu era vorba de ceva infailibil - mai ales în cazul de față, în care parametri corectori lipseau cu desăvârşire - dar de-a lungul timpului salvase multe vieți.

În ciuda entuziasmului nemăsurat, Dovol avu grijă să asculte cu multă atenție indicațiile şefului securității în ceea ce priveşte abordarea pietrei. Nu comentă nimic despre încetineala cu care se apropiară - pas cu pas - de ea, nu refuză trasarea unui al doilea cadran de siguranță în momentul în care mai aveau doar un metru până la ea - şi implicit factorii de risc sporeau exponențial - şi aşteptă docil ca Sanders să ajusteze, pentru a suta oară, reglajele câmpului de forță.

Căpitanul admira comportamentul masculului *fraake*. În condițiile actuale, orice abatere de la disciplină putea avea consecințe deosebit de grave şi ar fi fost consemnată în raport, dând o notă extrem de nefavorabilă celui care o comitea. Cu toate acestea, Dovol

dovedea o dată în plus că îl aştepta o carieră strălucită, prin energia pe care o deborda, prin conştiinciozitatea şi abnegaţia cu care lucra, dar şi prin respectarea ordinelor şi regulamentelor.

Toate precauţiile se dovediră în cele din urmă inutile. Microfoanele de bord transmiseră un zumzet abia perceptibil atunci când câmpul de forţă interferă cu piatra, apoi nu le mai rămase nimic de făcut decât să-i urmărească pe cei doi luând obiectul şi pornind spre navă.

Timpul în care Sanders şi Dovol parcurseră culoarul albastru - o ciudată anomalie ţinând cont de soarele care lumina în acel moment planeta - li se păru celor care aşteptau infinit şi nu putură face altceva decât să verifice continuu senzorii pentru a descoperi un potenţial pericol.

Când, în cele din urmă, auziră sasul deschizându-se, răsuflară cu toţii uşuraţi.

***

— Cred că de data asta exagerezi, Dovol! încercă căpitanul să-l domolească pe masculul *fraake*.

— Îţi repet, căpitane, am studiat reprezentarea asta pe consolă din diferite unghiuri şi am cerut computerului să facă o serie de extrapolări temporale şi prelungiri spaţiale, care, în cele din urmă, mi-au confirmat teoria.

Gerleinul îşi sfârâi aripioarele lângă ei.

— Sanders avea dreptate când susţinea că, dacă vrei într-adevăr să vezi ceva, vei vedea respectivul lucru! Chiar dacă data trecută s-a înşelat, de data asta consider că are dreptate.

— De ce?

Dovol părea gata să-şi susţină şi această teorie până în pânzele albe.

— Ai trecut şi tu prin culoarul albastru şi te-ai învârtit suficient timp prin peşteră. Ai văzut tu acolo vreun alt obiect? Poate că într-adevăr este vorba despre un artefact, dar în nici un caz nu mi se pare verosimilă teoria unei hărţi tridimensionale.

Orscordul şi *brissul* păros încuviinţară. În mod ciudat, şeful securităţii stătea deoparte şi refuza să participe la discuţie, preferând să cerceteze cu minuţiozitate din priviri toate indicatoarele de bord. Văzând că nu are niciun susţinător, masculul *fraake* atacă:

— Atunci ce credeţi voi că este?

— Un artefact da, sunt de acord şi eu! mormăi *orscordul*. Un portret, un ciudat obiect aparţinând unui cult necunoscut nouă. Ceva de genul acesta. Spre deosebire de restul pietrelor din peşteră are un aspect artificial. Dar atât.

Tr ew-E se pregăti să comenteze şi el ceva, dar vocea puţin nazală a omului îi smulse pe toţi din solemnitatea discuţiei.

— Priviţi afară! exclamă Sanders.

Ceea ce văzură îi lăsă complet fără glas. Cât vedeau cu ochii, platoul era înţesat de un potpuriu de luminiţe colorate.

***

— Aştept sugestii! zise căpitanul.

Trecuseră aproape două ore şi luminiţele din jurul navei nu dispăruseră şi nici nu încetaseră să pulseze uneori mai aproape, alteori mai departe de modulul-bază. *Brissul* păros folosi programul prin care determinase existenţa structurilor din peşteră şi constată că tiparul se potrivea luminiţelor care-i înconjurau. Conform datelor adunate astfel, pe platou se aflau acum circa o sută de *søregaarzi*.

— Cred că e inutil să vă sugerez să faceţi o conexiune între capturarea pietrei şi ceea ce

se întâmplă acum afară, comentă şeful securităţii.

— Şi asta mă face să cred că am avut dreptate când am afirmat că este un obiect de cult, interveni Gu'h-sss. Ştim cu toţii că totemurile au un impact deosebit asupra popoarelor, care sunt capabile de orice gest pentru a le păzi.

Dovol pufni.

— Asta-i bună! Poate că e vorba despre un dispozitiv cu care-şi încălzesc mâncarea şi acum îl vor înapoi pentru că mor de foame.

— Dovol! îl atenţionă căpitanul. Nu e vremea glumelor.

Masculul *fraake* nu era decis să renunţe aşa uşor.

— Dar e chiar aşa cum zic! De ce ar avea mai mare credibilitate teoria lui Gu'h-sss cum că ar fi vorba de un obiect sacru de cult, decât aceea că aveam de-a face cu o hartă tridimensională şi că cei prezenţi în jurul navei s-au rătăcit în lipsa ei!

Arlotul îl privi oarecum ironic.

— Teoria lui Gu'h-sss este mult mai realistă decât a ta, Dovol. Experienţa ne arată că multe contacte între civilizaţii s-au poticnit de probleme religioase.

Masculul *fraake* mârâi nemulţumit dar nu mai apucă să replice, căci vocea piţigăiată a *gerleinului* interveni peste ei.

— Dar dacă, pur şi simplu, până acum nu ne-au sesizat prezenţa şi au fost avertizaţi de dispariţia acestei pietre? Poate sunt un comitet de primire. În definitiv nu au acţionat ostil până acum, cum ar fi trebuit să se întâmple dacă aprobăm teoria lui Gu'h-sss.

Pentru o clipă, toţi părură că meditează la expunerea lui de Fon, dar Sanders îi trezi la realitate:

— Văd că porniţi de la premisa că avem de-a face cu creaturi superior dezvoltate, mai precis cu o civilizaţie dornică de contact. Nici unul dintre voi nu s-a gândit că e posibil să fie nişte creaturi inferioare legate în vreun fel - biologic sau altfel - de această piatră. Poate că nu sunt violente acum, dar asta nu înseamnă că aşa vor fi şi peste un ceas.

— Noroc că te avem pe tine, Sanders - îl zeflemisi Dovol - ca să pui răul înainte.

Căpitanul i-o reteză din nou.

— Aşa şi este, Dovol, şi crede-mă că e spre binele nostru. Sanders, e domeniul tău şi îţi aştept opinia în legătură cu modul de acţiune!

Era clar că omul gândise din timp răspunsul, deoarece prezentă soluţia fără să şovăie:

— Ar fi bine să le arătăm forţa de care dispunem, astfel încât să se teamă de noi. Dacă sunt animale, se vor speria; dacă sunt fiinţe inteligente vor înţelege pe ce nivel ne situăm şi-şi vor gândi cu atenţie modul de abordare. Şi într-un caz şi în celălalt, îi vom determina să nu acţioneze pripit şi, implicit, periculos pentru noi.

Căpitanul aprobă ideea şefului securităţii.

— De un lucru trebuie să avem mare grijă: dacă este vorba despre o civilizaţie, nu trebuie cu nici un chip să periclităm realizarea contactului şi, în acelaşi timp, să nu ne expunem pericolelor mai mult decât este cazul. Cunoaştem cu toţii cazuri în care o manevră greşită la contactul dintre civilizaţii a dus la dezastre de neimaginat care, în unele cazuri, n-au fost remediate nici în ziua de azi!

Omul aştepta în continuare cu soluţia pregătită şi o prezentă imediat ce căpitanul termină de vorbit. *Arlotul* o consideră o propunere rezonabilă şi-i dădu mână liberă să o pună în aplicare, în timp ce el aştepta alături de ceilalţi să vadă reacţia *søregaarzilor*.

Când bila de plasmă se sfărâmă de creasta unui munte aflat în apropiere, neantizând-o, se produse un tremur violent printre luminiţe.

Cinci minute mai târziu se stinseseră toate iar modulul-bază rămase să domine singur platoul golaş.

Căpitanul oftă în timp ce Sanders dădu din cap mormăind.

— Erau animale. S-au retras în galeriile lor subpământene.

Parcă şi el sperase în străfundul sufletului că era vorba de creaturi inteligente.

— Păcat, zise de Fon.

Dovol privea absent întinderea pustie.

***

Sanders îşi încheiase rondul şi se apropia de modul.

— Am cercetat tot perimetrul, căpitane. Am plasat detectori în punctele cheie şi am creat o reţea de alarmă.

Odată cu apariţia *søregaarzilor* se optase pentru un circuit deschis între toţi membrii echipajului. Problemele private trebuiau să-şi aştepte rezolvarea în interiorul strâmt al modulului-bază.

Respiraţia căpitanului se auzea ca suflul şuierat al unor foale. Trei plămâni şi două inimi asigurau funcţionarea uneia dintre cele mai bine construite structuri anatomice din univers.

— De Fon?

— Gu'h-sss şi cu mine am terminat de analizat probele din program. Revenim la modul în cel mai scurt timp.

Se auzi mormăitul de aprobare al *orscord*ului.

— E bine, încuviinţă căpitanul. Nu mai este mult şi va răsări soarele galben-verzui. Nu ştiu de ce, dar, dintre cele trei culori, nuanţa asta verzuie îmi place cel mai puţin pe *Søregaard*. Lumea asociată ei mi se pare prea periculoasă! Sanders, ne întâlnim la răscrucea de lângă valea abruptă!

— Am înţeles!

În timpul care urmă, difuzoarele modulului-bază nu mai transmiseră nimic în afara respiraţiilor celor patru, asociate din când în când cu câte un gâfâit. Nici *brissul* şi nici masculul *fraake* nu erau prea atenţi la ce se petrecea cu camarazii lor. Dovol dădea târcoale pietrei aflate în câmpul de forţă, oprindu-se din când în când pentru a studia câte un unghi. Deveni brusc atent când căpitanul menţionă intersecţia de lângă valea abruptă şi miji ochii. Privi atent o anumită intersectare a vârfurilor şi gropiţelor din piatră.

— Deci am avut dreptate. desigur, asta e! Tr ew-E, această piatră este într-adevăr o hartă tridimensională! Am ştiut eu că nu avem de-a face cu animale, ci cu un popor, probabil primitiv!

Brissul nu păru foarte impresionat de această descoperire a colegului de încăpere. Zise tărăgănat:

— Cred că ar fi bine să vii până aici.

Masculului *fraake* îi revenise brusc buna dispoziţie şi-şi mai plimbă câteva clipe cilii prin aer în jurul câmpului de forţă, urmărind curburile pietrei. În cele din urmă se apropie de Tr ew-E, atent în continuare spre piatră.

— Priveşte, se mulţumi să spună *brissul* când Dovol ajunse în dreptul său.

Masculul *fraake* se aplecă peste umărul păros şi privi ecranul. Cele patru mâini subţiri se mişcau cu iuţeală peste claviatură, modificând imaginile. Dovol putu urmări momentul în care plasma lovise creasta, descompus pe fragmente şi completat de computer cu informaţiile care lipseau. Luminiţele multicolore pulsară la unison în structurile conturate artificial reprezentându-i pe *søregaarzi*, apoi.

— Dar, îngăimă Dovol brusc interesat de expunere. Nu s-au ascuns în pământ.

Coada lăţită spre vârf a lui Tr ew-E bătu de două ori podeaua.

— Aşa e. Am verificat de câteva ori şi am introdus diferiţi factori de corectare pentru a fi sigur. Gazdele noastre s-au volatilizat pur şi simplu.

— Crezi că e posibil să le fi ucis noi?

Brissul ridică din toţi cei patru umeri.

***

— Aceasta este o problemă gravă, comentă în cele din urmă căpitanul.

Analizase de mai multe ori toate simulările realizate de Tr ew-E şi se convinsese că nu exista posibilitatea vreunei erori.

— Să fim serioşi, interveni Sanders, doar n-am tras asupra lor!

— Nu, dar nu ai cum să cunoşti relaţiile între elementele acestei lumi. Poate că structurile cristaline din jur sunt în directă legătură cu *søregaarzii*. Poate creasta acţiona precum o oglindă şi acestea erau proiecţiile ei, trăind până când „lumea lor oglindă" dispărea.

Cu toată gravitatea momentului, nici chiar căpitanul nu se putu abţinu să nu râdă.

— Zău, Dovol, ai uneori nişte idei. Redeveni brusc serios: Sincronizarea între momentul loviturii şi dispariţia gazdelor noastre este prea bună ca să nu ridice semne de întrebare. Şi, precum am mai spus, nu vreau să-mi încarc dosarul cu un Prim Contact ratat.

— În continuare nu trebuie exclusă posibilitatea de a avea în faţă nişte animale! sublinie omul. În acest caz, procesele de conştiinţă nu mai sunt aşa de grave.

— Din păcate pentru sufletele noastre, cred că pot contrazice chiar acum afirmaţia ta.

Masculul *fraake* se apropie de câmpul de forţă.

— Piatra asta mi-a sugerat de la primele studii o hartă tridimensională. N-am reuşit să găsesc o regulă cu care să vă conving până când nu ţi-a dat căpitanul întâlnire. Uite!

Masculul *fraake* fixă nişte repere luminoase în jurul zonei lui de interes.

— Aici e culoarul albastru, urmări el un contur, iar aici e valea abruptă. Uite, acesta este platoul pe care ne aflăm noi acum şi iată creasta pe care am retezat-o.

— Măi să fie, murmură *orscordul*.

***

Alarma suna scurt şi enervant. Nimic nu putea fi mai neplăcut decât trezirea în icnetul de eunuc al unei sirene gâtuite, dublat de un pâlpâit roşu obositor.

— Ce s-a întâmplat? Vreau o evaluare rapidă şi cât mai completă a situaţiei! îi ordonă căpitanul *brissului*.

Acesta părea marcat de experienţa prin care trecuse, dar îşi păstra cumpătul destul de bine.

— Am avut curiozitatea să verific toate înregistrările video - filtrate, bineînţeles, pentru operativitate - din ziua în care am venit aici. Priviţi ce s-a întâmplat după ce *søregaarzii* au dispărut de pe platou!

Odată cu scoaterea pietrei din peşteră, cu toţii neglijaseră acel loc. Dar camera rămăsese fixată acolo şi înregistrase conştiincioasă tot ce se petrecuse. Şi astfel, la câteva fracţiuni de secundă de la dispariţia masivului grup de pe platou, asistase la o manifestare - de scurtă durată, dar de o intensitate ieşită din comun - de explozii de lumini apărute din neant în cavernă.

— Şi asta nu e tot, adăugă Tr ew-E.

Camera arăta acum imagini care precedaseră adunarea de pe platou şi în care luminile-umblătoare - cum le denumi şeful securităţii - îşi făcuseră apariţia în peşteră şi se agitaseră în locul în care ar fi trebuit să se afle piatra.

— Grupul care a fost mai întâi în peşteră şi cel care a venit după retezarea crestei sunt unul şi acelaşi?

Brissul îşi scărpină burta păroasă.

— E greu să spun sigur. Computerul estimează că este aproximativ acelaşi ordin de mărime pentru grupul care a fost iniţial în peşteră, apoi pe platou şi, la sfârşit, din nou în peşteră.

— Atunci s-ar putea să nu-i fi omorât, ci doar să-i fi speriat. Ceea ce, în cazul unei populații primitive e foarte posibil.

— Totuşi, asta nu justifică declanşarea alarmei! bodogăni *orscordul*.

Căpitanul se smulse din gânduri şi-şi îndreptă privirile spre Tr ew-E.

— Gu'h-sss are dreptate. De ce-ai pornit alarma?

Brissul ridică unul din brațe şi arătă spre platou. Zeci de mii de *søregaarzi* înconjurau modulul-bază.

***

— Căpitane, zise hotărât omul, consider că situația impune aplicarea Codului de Urgență!

Masiva labă păroasă a *arlotului* se ridică încet, îndemnând la linişte.

— Nu a avut loc nici o manifestare ostilă din partea *søregaarzilor*, rosti el tărăgănat. E normal să rămânem în alertă, dar nu trebuie să pornim *a priori* de pe poziții de război.

— În plus, interveni *orscordul*, dacă plecăm acum înseamnă să dăm cu piciorul la jumătate din solda pentru această misiune, iar cealaltă jumătate va trebui să o justificăm de-o să ne sară capacele! Şi vom obține mai greu delegări pentru alte misiuni, sublinie el în încheiere.

Şeful securității strâmbă din nas.

— Crezi că mie îmi face plăcere să ajungem în situația asta? Totuşi, cred că am prefera cu toții să ne întoarcem cu viață de pe planeta asta stupidă!

— Nu vă mai certați! îi temperă căpitanul. Mai bine mergeți şi pregătiți nişte întăritoare pentru toți, căci ne aşteaptă ore grele în continuare.

Cei doi se conformară şi se apucară de treabă. Fiecăruia dintre cei prezenți i se pregăti întăritorul preferat şi chiar şi Sanders - care nu obişnuia să consume aşa ceva - îşi făcu o cană mare de cafea neagră cu brandy. Gestul său nu scăpă neobservat *orscord*ului.

— Mă doare foarte tare capul, se justifică şeful securității, şi n-am timp să mă ocup de asta acum. Situațiile disperate cer măsuri disperate.

Căpitanul stătea în continuare adâncit în gânduri, evaluând posibilitățile şi şansele lor în fața situației neprevăzute în care se aflau. Dovol privea entuziasmat mulțimea adunată pe platou, urmărind jocul de lumini aparent inofensiv, dar a cărui strânsoare nu slăbea nici o clipă.

În fața consolei, de Fon şi cu Tr ew-E erau singurii care meştereau de zor la ceva. Când sosiră întăritoarele, *gerleinul* ridică privirea triumfător.

— Uitați-vă la asta!

Luă cupa cu lichid dulceag care îi fusese întinsă şi se dădu puțin la o parte, lăsându-i pe ceilalți să se adune în jurul *brissului*.

— Dă-i drumul, Tr ew-E!

Brissul - mult mai calm acum, când nu se mai afla singur în fața acelei mulțimi - începu să aranjeze imagini şi grafice pe ecran.

— De Fon a avut ideea să folosim vectorii de mişcare pentru a determina poziția din care vin şi în care se duc *søregaarzii*. Fiind vorba de ființe energetice - cel puțin din datele pe care le avem până acum - am determinat concentrările de energie din zona acoperită de detectoarele noastre. Am folosit drept matrice vectorii de mişcare şi transferul de energie pe care le-am înregistrat între peşteră şi platou înainte şi după retezarea crestei. Computerul sortează acum toate informațiile recepționate de la detectoare până în prezent pentru a determina concentrări de energie având aceleaşi caracteristici ca acelea cu care am fost în contact.

Aparatul procesă rapid informațiile solicitate şi realiză o hartă a împrejurimilor.

— Uite aici o concentrare de energie, constată masculul *fraake*. Şi una aici. Şi aici una

mai mică.

Brissul ridică un deget, atenționându-l.

— Trebuie să fac şi proiecția temporală. Să vedem dacă este vorba de o concentrare întâmplătoare sau nu.

Nu era vorba de aşa ceva. Toate locurile aveau perioade clar definite de concentrare de energie, alternând cu perioade în care erau părăsite. Unul singur făcea excepție de la regulă.

— Aici, remarcă căpitanul cu voce moale. Concentrația de energie variază, dar nu scade sub o anumită valoare.

— Ar putea fi vorba despre o aşezare permanentă, concluzionă Tr ew-E.

— Şi acolo am putea afla cheia multora dintre întrebările noastre, îşi dădu masculul *fraake* cu părerea.

Căpitanul se îndreptă de şale.

— Deşi trebuie să recunosc că ipoteza emisă de tine de data aceasta pare corectă, nu cred că putem părăsi incinta modulului-bază cu toată adunătura asta din jur.

Mâna şefului securității poposi pe brațul lui.

— Căpitane, şopti acesta, ținând cont de gravitatea situație cer permisiunea să convoc o Şedință de Securitate.

Arlotul şovăi o clipă, studiind privirile întrebătoare ale celorlalți patru, apoi încuviință.

— Să mergem în încăperea alăturată.

Uşa se deschise şi apoi se închise în urma lor. Cei doi se aşezară şi formară codul pentru înregistrarea unei Şedințe de Securitate. Apoi, cu un gest foarte oficial, căpitanul îl pofti pe om să înceapă.

— Ne aflăm în fața unei decizii vitale pentru misiunea noastră, căpitane şi consider că acest lucru a făcut imperios necesară această şedință!

— De acord, răspunse căpitanul. Ascult, Sanders!

Omul îşi drese glasul.

— Cred că situația se înscrie din toate punctele de vedere în Codul de Urgență.

Arlotul tăcu câteva minute, aşteptând poate ca subalternul său să facă un pomelnic al evenimentelor care îl determinaseră să declare un lucru atât de grav, apoi zise:

— Este adevărat că misiunea noastră este una de recoltare de mostre şi nimic mai mult. Totuşi, dacă avem posibilitatea să stabilim un prim contact cu o rasă inteligentă este de datoria noastră s-o facem. Ştii la fel de bine ca şi mine că, pentru a exista o şansă cât de mică să se adune sponsorizări pentru o Misiune de Contact, e nevoie de dovezi irefutabile despre existența vieții superior organizate. Pe de altă parte, Gu'h-sss avea perfectă dreptate cu privire la abandonarea misiunii. Va trebui să facem o serie de documente justificative şi doar după analiza acestora - şi ştii bine că asta durează câteva luni - se va decide dacă am acționat corect, dacă e cazul să ni se impute pierderile cauzate de eşec şi cât vom primi din veniturile care ni se cuvin. Din fericire, niciunul dintre noi nu are la activ vreo misiune abandonată, aşa că o „primă dată" ar fi trecută cu vederea. Dar am văzut multe la viața mea şi te asigur că „prima dată" e cel mai greu. Aşa uşor se adună apoi „a doua" şi „a treia dată", încât nici nu-ți vei da seama când orice companie te va elimina de pe lista sa de misiuni.

Sanders ascultă disertația căpitanului mestecându-şi înnegurat buza superioară.

— Nu vreau să mă crezi laş, căpitane! Responsabilitatea mea este ca toți să se întoarcă teferi. Dosarul tău va avea de suferit doar dacă ai abandonat vreo misiune, dar al meu depinde şi de integritatea membrilor misiunii. Dacă ne ducem treaba la bun sfârşit şi ne întoarcem înapoi conform programului, toată lumea va fi mulțumită. Dar dacă doar o ființă din echipaj e rănită sau chiar mai rău, dosarul meu nu va mai fi curat. Şi ştii ce înseamnă petele din dosarul meu, căpitane?

Arlotul nu răspunse, iar omul luă asta ca pe o invitație de a continua.

— Petele din dosarul meu înseamnă că va veni ziua în care voi fi trimis să păzesc deținuții din cine ştie ce închisoare, semnând bilete-de-plecare!

— Bilete-de-plecare?

Termenul îi era străin căpitanului.

— Un bilet-de-plecare este un fel de permis pe care îl primesc deținuții cu un comportament corespunzător şi care se dovedesc de încredere, explică omul. E un document care le dă anumite drepturi, conferindu-le o oarecare libertate.

Continuă:

— După cum vezi, eu am mai multe de pierdut decât voi.

— Înțeleg, aprobă *arlot*ul. Inspiră profund: Dacă *søregaarzii* se vor dovedi în orice fel periculoşi, sunt gata să-ți dau mână liberă în aplicarea Codului de Urgență.

— Şi cum până acum n-am avut parte de manifestări ostile.

Omul lăsă în mod deliberat fraza în aer, permițându-i căpitanului să-şi exprime opinia.

— Vom căuta să facem față într-un fel situației existente.

Omul se ridică şi făcu un tur prin cameră, apoi se proțăpi în fața căpitanului.

— Şi ce soluție întrevezi la ora actuală?

Ochii ca două mărgele se ațintiră în sus, spre silueta costelivă.

— Va trebui să culegem informații.

Privirea parțial nemulțumită, parțial întrebătoare a omului arunca un „cum?" foarte evident.

— Va trebui să facem aşa cum a sugerat Dovol: să mergem la locul acela care pare a fi o aşezare.

Omul pufni, deşi căpitanul era sigur că se aştepta la acest răspuns.

— Sunt zeci de lumini-umblătoare în jurul modulului, căpitane! Cum crezi că ne vom putea îndepărta de navă?

— Folosind scuterul, răspuns *arlotul* calm.

Şeful securității pufni din nou şi-şi pregăti o altă replică usturătoare, dar căpitanul i-o reteză blând.

— Uite ce e, Sanders. Apreciez preocuparea ta legată de securitatea misiunii. Cu toate astea te rog să înțelegi că, în calitate de căpitan, am anumite responsabilități față de echipaj - şi mă refer aici în primul rând la situația profesională şi materială. De asemenea, trebuie să respect anumite reglementări privitoare la întâlnirea cu alte rase şi la orice evenimente care au loc în spațiu. Am şi o grămadă de credite primite de la sponsori, care îmi stau în cârcă alături de situația financiară precară - în condițiile economice actuale - a companiei cu care am semnat contractul. Nu pot să întorc pur şi simplu spatele şi să plec. Trebuie să găsesc soluții, înțelegi?

După câteva clipe de linişte, omul aprobă tăcut.

— În concluzie, aştept sugestii legate de posibilitatea de a ajunge la acea „aşezare".

Probabil că - aşa cum se întâmpla de obicei - Sanders se gândise dinainte la această posibilitate, întrucât răspunse prompt, deşi fără prea mare tragere de inimă:

— Am putea crea o diversiune, astfel încât cineva să poată pleca cu scuterul.

— Am putea dispersa grupul cu o nouă lovitură de plasmă.

— Asta în nici un caz! se opuse *arlotul* categoric. O dată a însemnat avertisment: ăştia suntem noi, asta putem. A doua oară crează impresia de agresiune!

De data aceasta căpitanul nu mai putu să afle dacă Sanders avea soluția pregătită, căci bubuituri grăbite în uşă îl făcură să sară în picioare alături de om.

— Scuzați-mă că încalc regulamentul, se auzi vocea lui Gu'h-sss, dar aici se întâmplă lucruri grave!

Cei doi schimbară o privire rapidă, blocară codul Şedinței de Securitate şi se repeziră în camera alăturată.

— Priviți! spuseră simultan de Gu'h-sss şi Tr ew-E arătând spre piatră.

Câmpul de forță era cuprins parcă de fierbere, ca şi cum cineva încerca să se strecoare sub plasa sa energetică.

***

Alarma îşi cârâia în continuare melodia enervantă amestecată cu sclipiri colorate. Căpitanul evaluă situația şi stabili rapid planul de bătaie.

— Păstrarea acestei pietre la bordul modulului este prea riscantă. De asemenea, pentru a putea încredința studiul acestei planete unei Nave de Contact, este nevoie de mai multe informații legate de *søregaarzi*. Devine astfel imperios necesară cercetarea sitului depistat de Tr ew-E. Doresc doi voluntari!

Sanders se apropie de căpitan şi, plecând capul, mârâi astfel încât să fie auzit doar de acesta:

— Îți amintesc din nou că există o mică problemă: mulțimea de afară!

— Returnarea pietrei va fi folosită ca diversiune, explică *arlot*ul.

Şeful securității îşi muşcă buza.

— În cazul acesta mi se pare normal să particip eu la expediție.

— Se aprobă, zise sec căpitanul. Altcineva?

Gestul nu fu neapărat determinat de teamă, dar privirile *bris*sului, *orscordului* şi *gerleinului* se îndreptară spre Dovol. Fără a conştientiza semnificația gestului, masculul *fraake* făcu doi paşi şi i se alătură omului.

— Consider că eu sunt cel mai potrivit să-l însoțesc pe Sanders!

Căpitanul încuviință cu o scurtă scuturare a coamei albăstrui.

***

Gu'h-sss şi de Fon ieşiră purtând piatra în brațe, însoțiți de Sanders şi Dovol. După câțiva paşi, grupurile se despărțiră. Omul şi masculul *fraake* încălecară scuterul şi țâşniră spre destinație, în timp ce *søregaarzii* se adunau în jurul purtătorilor pietrei. Aceştia mai înaintară puțin, deopotrivă fascinați şi terifiați de imaginea care li se oferea. Una era să admiri potpuriul acela de lumini prin intermediul obiectivului unei camere sau printr-un hublou şi cu totul altceva era să te afli în mijlocul ei, separat de atingerea sa doar de viziera unei căşti.

— Opriți-vă! se auzi comanda căpitanului. Aşezați piatra jos, dezactivați câmpul şi reveniți la navă. Încercați să nu faceți mişcări bruşte sau gesturi necontrolate care ar putea fi interpretate drept agresiune.

Cei doi se conformară şi, spre uşurarea lor, putură constata că atenția mulțimii se focaliză în întregime asupra pietrei, permțându-le să se strecoare neobservați spre modul.

— Mi-a fost al naibii de frică, şopti de Fon în circuit în momentul în care sasul se închidea în urma lui.

În acest timp, scuterul zbura ca o nălucă, purtându-i pe cei doi pasageri spre necunoscut.

***

— Locația corespunde informației de pe computer, încuviință Tr ew-E. Apare o mică diferență, dar asta poate fi consecința aproximării realizate de aparate; întotdeauna există mici erori în ceea ce priveşte datele culese la limita razei de detecție.

Imaginile transmise de camerele individuale ale celor doi deveniră tot mai clare, semn că scuterul încetinea.

— Luminile astea umblătoare se pare că trăiesc în caverne, se auzi vocea lui Sanders.

Uitați-vă!

Se mişcă astfel încât camera să prindă în obiectiv intrarea într-o peşteră care, la prima vedere, părea mult mai mare ca aceea din care luaseră piatra.

— Voi aveți o imagine mult mai corectă decât mine asupra situației de acolo, dar sugestia mea este să intrați cu scuterul, zise căpitanul. Trebuie să fiți oricând gata să plecați!

Curând, toate imaginile transmise de camere căpătară umbre prelungi şi detaliile fură acoperite de întuneric.

— Nu avem o transmisie prea grozavă, comentă căpitanul. Raportați tot ce se întâmplă!

— Am intrat într-un fel de vestibul, descrise Dovol. Din el se ramifică o serie de tuneluri.

Căpitanul îl întrerupse.

— Puteți intra în ele cu scuterul?

— De intrat putem intra, zise masculul *fraake* tărăgănat - încercând să aprecieze situația în timp ce vorbea. Sper să nu ne blocăm undeva pe traseu.

Dovol şi Sanders schimbară câteva semne şi cuvinte - neinteligibile pentru cei din modul. În mod evident, detectorul lor - cu rază scurtă de acțiune - le semnalase ce tunel trebuia abordat pentru a ajunge la concentrarea de energie. Scuterul îşi încetini şi mai mult viteza, iar imaginile se întunecară aproape complet odată cu pătrunderea în tunel. Transmisia era cețoasă, iar conul de lumină al farului nu reuşea să o clarifice.

— Raportați! ordonă căpitanul în microfon.

— Tunelul nu pare să fie prea lung.

— Puteți detecta ceva la capătul lui?

— Am ajuns la capătul lui, murmură masculul *fraake*. Fantastic!

— Ce este? Ce s-a întâmplat? se precipită *arlot*ul. Sanders!

În loc de răspuns, cei doi ocupanți ai scuterului îşi îndreptară obiectivele camerelor spre ceea ce îi lăsase fără grai. În încăperea în care ajunseseră se afla o duzină de forme luminoase. Ca dimensiuni păreau identice cu cele văzute până atunci. Diferența consta în intensitatea luminilor. Unele păreau nişte reflexii palide, altele se ițeau de-abia ca o mică pată

— un punct colorat mai curând -, câteva aveau un colorit foarte viu - ca petalele unei flori de curând deschise -, în timp ce culorile altora se conturau precis, ascuțit - ca şi cum cineva le tăiase în interiorul formelor acelea abia ghicite.

— Par a fi handicapați, constată de Fon.

Admirară tăcuți adunătura aceea care părea terifiată de prezența intruşilor. Primul care se smulse din reverie fu Sanders.

— Care este următorul pas, căpitane?

— Dacă-mi permiteți, interveni Dovol, sunt de părere că ar trebui să încercăm să luăm la bord una dintre aceste creaturi.

— Nici nu se discută! şuieră şeful securității. Asta ar fi împotriva oricărui regulament!

Cei doi schimbară un nou şir ininteligibil de cuvinte, dar căpitanul interveni.

— Dovol are dreptate, zise calm.

Privirile celorlalți trei ocupanți ai modului se ridicară întrebătoare spre el.

— Presupunând că puteți pune mâna pe una dintre ele şi să o plasați într-un câmp de forță, ar fi un pas mare în încercarea de a stabili un contact cu aceste creaturi.

Omul ridică tonul.

— Căpitane, cu tot respectul, încarcerare şi răpirea unui *søregaard* ar putea fi interpretată ca un gest ostil. Nu uita de piatră!

— Dacă sunt creaturi primitive - Dovol aprecie faptul că nimeni nu le mai considera animale - sunt şanse să considere asta drept un atac. Dar dacă sunt evoluate, vor accepta acțiunea ca pe un pas spre contact, până la proba contrarie din partea noastră.

Sanders nu era deloc încântat de spusele căpitanului, dar nu mai comentă şi se

conformă. Coborî de pe scuter şi, împreună cu masculul *fraake*, se apropie de *søregaarzii* care stăteau înghesuiți unul în altul. Când ajunseră la doi paşi de grup, acesta se dispersă. Nu dispăru în neant ca şi cele cu care mai avuseseră de-a face, ci se răspândi în încăpere. Desigur, procesul prin care făcu acest lucru era similar cu cel cunoscut - o bruscă şi derutantă „stingere a luminii" - dar distanța pe care se desfăşură nu depăşi perimetrul delimitat de pereți.

— Deci am avut dreptate, comentă de Fon. Sunt handicapați.

— Sau există ceva echivalent cu un câmp de forță care îi împiedică să iasă de acolo, îl contrazise Gu'h-sss.

— Aparatele noastre nu detectează nimic de genul acesta, replică Dovol. Cred că nu sunt în stare să părăsească incinta.

Vânătoarea nu dură mult. Creaturile nu păreau capabile să reacționeze la fel de repede ca şi cele de pe platou şi, nefiind vorba de un spațiu prea mare, Sanders şi Dovol reuşiră curând să prindă una dintre ele într-un câmp de forță. Agitația şi spaima celorlalte crescu şi mai mult.

— Cred că ar fi bine să plecăm cât mai repede de aici, bombăni omul cuprins de presimțiri sumbre.

Masculul *fraake* nu comentă nimic de data aceasta, ceea ce îi spori căpitanului admirația pentru capacitatea lui de a se mulțumi cu fiecare pas pe care îl făcea în direcția dorită de el, păstrând mereu lucrurile într-o matcă pe care cei din jur să o poată accepta.

Scuterul intră în tunel şi, pe măsură ce se apropia de marginile peşterii, prinse viteză.

— Căpitane, se auzi vocea gâtuită a lui Tr ew-E, cred că am făcut o mare greşeală.

El era singurul care urmărise şi acțiunile *søregaarzilor* de pe platou. După ce studiaseră cu multă atenție piatra - probabil pentru a depista dacă nu fusese alterată în vreun fel - o parte dintre ei dispăruseră (*brissul* îşi programă să verifice ulterior dacă puseseră piatra la locul ei în peşteră). Apoi, pe măsură ce agitația creaturilor urmărite de om şi de masculul *fraake* creştea, o agitație şi un tremur păru a-i cuprinde pe *søregaarzii* aflați în jurul modulului. Aceştia apăreau şi dispăreau care cum apuca, într-un ritm tot mai amețitor. Iar când *brissul* ridică privirea spre căpitan pentru a-i comunica situația, surprinse o imagine fugară de pe camerele celor doi care ieşeau din peşteră călare pe scuter.

Viteza aparatului era deja mare şi imaginile din jur deveniseră neclare - ajutate şi de reflectarea luminii turcoaz pe suprafețele cristaline ale planetei - dar Tr ew-E putea jura că văzuse lângă intrarea peşterii mai multe siluete de *søregaarzi*.

***

— Fiți pregătiți! încercă căpitanul să se asigure că totul era în ordine.

Doar Tr ew-E mai stătea în fața consolei. Căpitanul, de Fon şi Gu'h-sss, îmbrăcați în scafandre spațiale, aşteptau înarmați în fața camerei ecluză. Dovol şi Sanders goneau cât puteau de repede printre stâncile punctate ici şi colo cu lumini pâlpâitoare.

— Au intrat pe platou, anunță *briss*ul.

Nori de praf se vălătuceau în spatele scuterului care vibra din toate încheieturile din cauza vitezei mari şi a suprasarcinii. Tr ew-E urmărea tensionat cursa aceea nebună şi, pentru o clipă, privirea lui scăpă spre hublou.

— Atenție! avertiză el.

Lucrurile se succedară cu mare repeziciune. *Brissul* văzu cum un grup masiv de *søregaarzi* îşi face apariția pe platou şi, alături de alți câțiva prezenți, dispare la fel de brusc, apărând pe monitor în dreptul scuterului. Acesta se cambră sub încercarea disperată a şefului securității de a ocoli intruşii, iar mişcarea - cumulată cu viteza şi încărcătura prea mare la care fusese solicitat - îl făcu să se dezintegreze. Căpitanul, *orscordul* şi *gerleinul* - care se repeziseră afară odată cu strigătul lui Tr ew-E - nu mai

apucară să vadă decât un fum colorat însoțit de un joc de lumini care se înălța din mijlocul pâlpâirilor *søregaarde*.

— Fuga marş! lătră *arlotul* țâşnind spre locul accidentului.

Ceilalți doi îl urmară cu toată viteza dar, deşi erau toți bine antrenați mişcarea le era îngreunată de scafandre, arme şi de gravitație. Singur Gu'h-sss apucă să-şi activeze suspensoarele gravitice, dar renunță repede, întrucât îl încurcau la alergare.

Brissul urmărea îngrozit micul grup care alerga disperat spre dezastru. Distanța era destul de mare, iar la destinație se afla un adevărat furnicar de lumini-umblătoare.

— Dovol! Sanders! Sunteți teferi? urlă în microfon. Răspundeți!

Trebuia acționat repede. Avea nevoie de acordul căpitanului pentru a face ceva, dar nu era timp pentru asta şi se îndoia că *arlotul* ar mai fi fost capabil să judece la rece şi să comande în situația în care se afla. Armă rapid o torpilă şi o îndreptă spre o zonă situată aproape de locul în care se dezintegrase scuterul - totuşi suficient de departe pentru a nu produce vreo vătămare.

Impactul produse un adevărat cutremur care se resimți şi asupra modului.

— Tr ew-E! zbieră căpitanul.

Nici lui şi nici celor doi însoțitori nu le plăcuseră evenimentul, întrucât picioarele li se retezară şi se treziră rostogolindu-se pe jos. Cu toate acestea, gestul avu un rezultat pozitiv. Grămada de *søregaarzi* se topi ca prin farmec; în comparație cu bubuitura şi explozia de lumină a torpilei, creasta retezată de bila de plasmă fusese un simplu foc de artificii. Platoul era acoperit acum de un fum gros pornit dintr-un crater cu diametrul de câteva sute de metri, dar *brissul* avea în sfârşit posibilitatea să detecteze semnalele din partea celor doi camarazi ai săi.

— Puțin mai la dreapta! îi orientă pe cei trei salvatori care se ridicaseră şi o rupseseră din nou la fugă cât putuseră de repede.

Între timp urmărea agitat computerul suprasolicitat. *Brissul* ceruse o sumedenie de informații, printre care - alături de cele aferente celorlalți pasageri ai modulului - se afla şi urmărirea *søregaarzilor*. Aceştia păreau să se fi dispersat în mai multe grupuri, dintre care unele ieşiseră în afara sferei de detecție a aparaturii. Nu ştia în cât timp aveau să se regrupeze, aşa încât armă o nouă torpilă.

Cei trei ajunseseră la locul accidentului. Dovol, Sanders şi *søregaardul* captiv se aflau într-un cerc cu diametrul de peste douăzeci de metri. Fără şovăială, căpitanul îi înconjură pe om şi pe masculul *fraake* în câte un câmp de forță, apoi îl săltă în cârcă pe şeful securității. Gu'h-sss făcu acelaşi lucru cu Dovol, iar de Fon se îndreptă spre indigen.

— Lasă-l acolo! ordonă căpitanul. Eliberează-l din câmpul de forță; prioritatea noastră o constituie acum Dovol şi Sanders.

Gerleinul se conformă, uşurat. Bun țintaş, statura firavă îl făcea aproape inutil când venea vorba de transportat lucruri într-un mediu în care nu-şi putea folosi aripioarele.

Alergarea înapoi se desfăşură cu şi mai mare dificultate, supervizată de Tr ew-E.

Care, de data aceasta, era pregătit să facă praf orice *søregaard* care s-ar fi ivit, indiferent de consecințe.

***

Sanders era mort şi nu se mai putea face nimic pentru el. Singurul asupra căruia se îndrepta acum atenția tuturor era Dovol care, după mai bine de două ore, îşi venise în simțiri şi acum încerca să-şi recapete puterile.

— Cum te mai simți?

Masculul *fraake* ridică cu greutate capul şi îl privi pe căpitan prin vălurirea câmpului de forță.

— Mi-a fost şi mai bine, recunoscu el.

Arlotul oftă.

— Din păcate va trebui să rămâi în câmpul de forță până când ne vom întoarce din misiune. Casca ta era spartă când te-am găsit. Ştiu că nu te încălzeşte cu nimic, dar a lui Sanders era intactă şi, cu toate astea, tu eşti cel care a supraviețuit.

Dovol dădu trist din cap. Întocmai cum îi povestise *brissului*; întreaga lui carieră - probabil întreaga lui viață - avea să fie compromisă. Îl aşteptau ani întregi de teste într-un laborator izolat până când avea să se demonstreze că nici o funcție de-a sa nu fusese modificată de expunerea la atmosfera *søregaardă*. Aproape că s-a fi bucurat să fi luat un virus care să-l omoare în câteva zile sau luni.

— Sufletul planetei, şopti el spre *arlot*. Un *fraake* nu scapă nicăieri de el.

Îşi aținti privirea tristă pe chipul flocos al căpitanului.

— Băştinaşul?

— L-am abandonat. Modulul nu ar fi făcut față la trei câmpuri de forță.

Părea că îl frământa o întrebare pe care ezita să o pună. În cele din urmă se decise.

— Dovol, ştiu că ți-e greu dar. vreau să aflu ce s-a întâmplat acolo.

Masculul *fraake* oftă şi cuvintele îi ieşiră din gură parcă împotriva voinței lui.

— *Søregaarzii* ne-au atacat, spuse stins.

Căpitanul închise ochii; îi fusese teamă de acest răspuns, cu atât mai mult că venea chiar de la Dovol. Se ridică, abătut.

— Te las să te odihneşti, rosti impersonal.

***

— Un lucru este clar, spuse *arlotul*. Am dat lucrurile peste cap. Avem un deces în echipaj, iar contactul cu civilizația *søregaardă* - primitivă sau nu - e aproape compromis. Sunt evenimente clare care impun introducerea Codului de Urgență.

Membrii echipajului se scuturară ca şi cum vestea ar fi fost un blestem aruncat asupra lor.

— Cu toate acestea, sunt de părere să mai facem un mic efort de a ne reabilita şi de a pune lucrurile pe un făgaş bun, înainte de a ne retrage şi a lăsa locul unei Nave de Contact.

Nimeni nu îndrăzni să întrebe ce avea căpitanul în minte, ci aşteptară docili ca acesta să-şi termine ideea.

— Vom proiecta pe platou imagini despre planete, univers, rasele noastre, ştiință, artă, spiritualitate. Dacă sunt creaturi inteligente, poate vor înțelege că încercăm să stabilim un contact.

***

Montajul îşi revărsa imaginile pe platou pentru a cine ştie câta oară. O făcuse în reflexiile sângerii ale soarelui roşu, apoi în cele sidefii ale celui albastru, iar acum se pregătea să le arate în lumina soarelui galben-verzui.

Căpitanul raportase Centrului cele întâmplate şi obținuse aprobare pentru decolare în momentul în care condițiile permiteau acest lucru. Ultimele pregătiri erau aproape gata, când Tr ew-E rosti mult aşteptatul mesaj:

— Căpitane, au venit!

Platoul se umplea încet-încet de lumini-umblătoare. Curând, până în zare nu se mai putea zări altceva. Sute de mii de *søregaarzi* veniseră acolo, în jurul modulului-bază şi urmăreau succesiunea de imagini ce se profila pe cer şi pe pietre.

— Ce facem acum, căpitane? şopti de Fon, parcă temându-se să nu fie auzit.

— Aşteptăm. E rândul lor la mutare.

Timpul trecea fără ca nimic să se întâmple.

— Şi dacă nu fac nici o mutare?

— Atunci, la un moment dat, vom pleca.

Trecură multe ceasuri, pe care căpitanul le îndură cu calm. Dovol îl privi prin valurile câmpului de forță, admirându-i chipul impasibil. Bănuia ce se petrecea în sufletul lui. Moartea unui om din echipaj, nerealizarea programului de explorare şi ratarea contactului cu o rasă străină le-ar fi făcut viață grea tuturor celor din echipaj. Pentru el oricum nu mai conta, căci singura lui speranță legată de viitor era aceea de a fi menționat într-o bază de date ca făcând parte din primul echipaj care întâlnise *søregaarzii*. Poate să-i fie menționat în două rânduri aportul adus la realizarea contactului. Atât.

Pe căpitan îl aştepta însă Curtea Marțială.

Iar *arlotul* se agăța acum de singura şansă pe care o mai avea.

Dacă ar mai fi putut simți compasiune în el şi pentru altcineva decât pentru propria persoană, ar fi revărsat-o asupra căpitanului.

Gândurile îi fură întrerupte de un tremur în câmpul său de forță.

— Căpitane, îndrăzni el timid, retrăgându-se spre una din margini.

Gu'h-sss fu singurul care îl auzi şi veni repede în încăpere, la timp pentru a vedea cum în câmpul de forță se materializa un *søregaard*.

***

— Crezi că te afli în vreun pericol?

Glasul căpitanului lăsa să se întrevadă emoția. Reuşise! *Søregaarzii* erau ființe înzestrate cu rațiune şi înțeleseseră în cele din urmă mesajul său. Acum făcuseră mutarea care relansa jocul.

— Nu pare să aibă intenții agresive, murmură Dovol nu foarte convins.

Băştinaşul se afla la cinci centimetri de el şi stătea foarte calm. Privindu-l aşa de aproape, Dovol putu sesiza cu claritate conturul. Era o formă cețoasă, aproape translucidă, care se oprea la marginile unui elipsoid neregulat. În interiorul lui se aflau o sumedenie de puncte cât vârful unui ac, având diferite culori. Acestea se „aprindeau" la diferite intervale de timp şi cu diferite intensități.

Probabil că descriu starea lui, presupuse masculul *fraake. Sau poate că sunt un limbaj...*

— Cred că *søregaarzii* l-au trimis ca ambasador în nava noastră.

Dovol zâmbi - un zâmbet palid, atâta cât îi mai permitea condiția lui actuală şi viitorul sumbru care îl aştepta. Perseverența lui fusese încununată de succes, oferindu-le *søregaarzilor* un bilet de plecare de pe planeta lor.

Căpitanul se întoarse spre Tr ew-E.

— Transmite Centrului că ne întoarcem cu un ambasador *søregaard*! Spune-le să pregătească tot ce trebuie pentru primirea şi cazarea lui. E timpul să decolăm, continuă el cu glas scăzut.

Brissul îndeplini ordinul, apoi decuplă proiecția de pe platou.

Puțin mai târziu, sub privirile *søregaarzilor* de pe platou - dacă puteau fi numite astfel, modulul-bază se înălță de pe întinderea cristalină şi se îndreptă spre stratul de nori verzi.

***

Priveau cu toții forma flască care zăcea lângă Dovol în interiorul câmpului de forță. Nici o lumină nu mai pâlpâia şi carcasa translucidă devenea tot mai opacă cu trecerea timpului.

— Dovol? îl interpelă căpitanul pe masculul *fraake*.

— Îmi permit să afirm că este mort, răspunse acesta întrebării care stătea pe buzele

tuturor.

Căpitanul izbi cu pumnul în perete.

— De ce?

Întrebarea nu se adresa cuiva anume ci unei divinități crude care se juca cu soarta lui.

— Poate că vreun element al câmpului de forță sau al mediului nostru i-a fost fatal.

Gu'h-sss clătină din capul lătăreț.

— Sau poate că nu pot părăsi planeta. Poate sunt nişte simbioți.

Căpitanul se propti pe picioarele musculoase şi studie trupul care între timp devenise o formă opacă şi urâtă.

— Ei erau lozul nostru câştigător...

Îşi aminti cuvintele fostului şef al securității.

— Iar noi eram cei care le puteam oferi un bilet-de-plecare.

Oftă.

— Din păcate, sunt sortiți să rămână închişi pe vecie în închisoarea lor, aşa cum vom fi şi noi în a noastră.

Se îndreptă spre camera de comandă. Mai erau doar câteva ore până la joncțiunea cu nava.

— Cel puțin acum vor primi vizita unei Misiuni de Contact, încercă Gu'h-sss să readucă optimismul.

Cei trei ochi ai masculului *fraake* studiară cu tristețe trupul cocoşat al căpitanului îndepărtându-se. Când acesta ieşi, îl fixară pe *orscord*.

— Mai contează asta pentru vreunul dintre noi?

***

Tim Powers

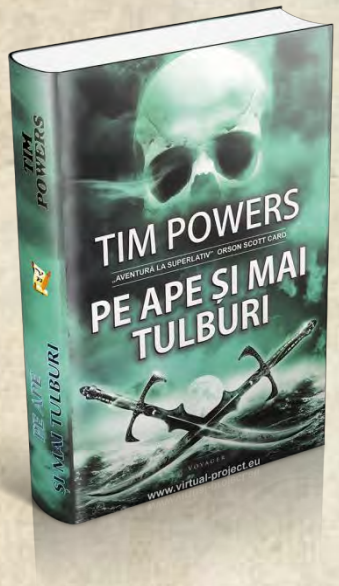

PE APE ŞI MAI TULBURI

- Foileton -

Traducere din limba engleză şi note:
ANA-VERONICA MIRCEA

Cartea a doua

Despărțiți de pământul care ne-a născut,
Trădați de pământul pe care l-am găsit,
De unde orice strălucire-a dispărut
Și unde tot ce-i monoton s-a isprăvit,
Stați pregătiți, lângă pahar, ceas după ceas,
Căci nu mai punem preț decât pe-a lui licoare
Pentru cei morți deja să bem tot ce-a rămas
Cu un ura pentru următorul care moare!

Bartholomew Dowling

Capitolul nouă

Briza serii sufla cu putere dinspre mare; cele trei corăbii ancorate în larg stăteau alături, paralele, iar focurile de pe plajă păreau să trimită scântei din soarele care apunea către chiparoşii din mlaştinile întunecate ale Floridei. Din coliba înălțată de piraţi pe o movilă nisipoasă, în partea dinspre continent față de focuri, Beth Hurwood se uită afară, la cer şi la mare, îşi umplu plămânii cu aerul răcoros al serii şi se rugă să nu înceteze vântul până în zori. Nu voia să-şi petreacă o a treia noapte în înăbuşitorul „adăpost de țânțari" pe care-l construiseră piraţii, obligaţi de tatăl ei – o cutie cu pereți de pânză, exact atât de mare cât era nevoie ca să se poată întinde în ea.

Nu-şi imaginase niciodată că avea să-şi aducă aminte cu drag de cei doi ani şi jumătate petrecuți în mănăstirea din Scoția, dar acum jelea existența zilei în care o luase tatăl ei de acolo. Călugăriţele palide, cu sutanele şi glugile lor, nu vorbeau de fapt niciodată, încăperile erau din piatră veche, goală, singura mâncare era un porridge cenuşiu, uleios, cu bulgări din ceva deprimat, de natură vegetală, în tot locul acela nu exista nici o singură carte, nici măcar o Biblie – adevărul era că nu aflase niciodată din ce ordin făceau parte călugăriţele, nici dacă aveau vreo credință; nu existau icoane, statui sau crucifixe şi, din câte ştia ea, ar fi putut fi la fel de bine musulmane – dar cel puțin o lăsau în pace, era liberă să se plimbe prin grădină şi

să hrănească păsările, sau să stea pe pasarela de deasupra zidurilor, privind drumurile ce traversau câmpul plin de buruieni, cu speranța de a zări vreun străin. Şi din când în când vedea pe câte cineva, câte-un țăran conducând o căruță, sau câte un vânător cu câinele lui, dar când le făcea cu mâna se grăbeau întotdeauna să plece, aproape ca şi cum s-ar fi temut de locul acela. Însă ea se simțea mai aproape de siluetele grăbite din zare decât de călugărițe aflate la o depărtare mult mai profundă. La urma urmelor, în viața ei nu existau decât străini.

Mama ei murise când Beth avea treisprezece ani, şi tot atunci i se înstrăinase tatăl. Îşi părăsise postul de la Oxford, îşi lăsase fiica în grija rudelor, apoi plecase – se angajase într-un „studiu independent", după cum spusese la un moment dat. Şi îl întâlnise pe Leo Friend când avea Beth cincisprezece ani.

Foşnetul nisipului sub cizme care se apropiau o făcu să se uite în jos şi se simți uşurată văzând că măcar nu era Friend. Clipind ca să scape de imaginea soarelui care continua să-i stăruie în fața ochilor, nu-l recunoscu pe noul sosit până când nu urcă treptele, ghemuindu-se ca să intre sub acoperişul scund, din stuf; şi pe urmă aproape că zâmbi, pentru că nu era decât bătrânul Stede Bonnett. Sosise cu numai o zi în urmă, cu corabia lui, *Răzbunarea,* şi cu toate că era căpitan de piraţi şi, după cum se spunea, asociatul lui Barbă Neagră, părea bine crescut şi n-avea nimic şi veselia batjocoritoare, sardonică, a bărbaților de genul lui Philip Davies sau din violența rece, sălbatică, a tatălui ei. Se întrebă ce-l îndemnase să devină pirat.

— Îmi cer scuze, murmură el, scoțându-şi realmente pălăria în fața ei. Nu mi-am... dat seama...

— E în ordine, domnule Bonnett. Beth îşi flutură mâna către buşteanul care ținea loc de banchetă. Luați loc, vă rog.

— Mulțumesc, spuse el, aşezându-se.

O pasăre cu gâtul lung fâlfâi din aripi, înălțându-se din mlaştină şi scoțând un țipăt strident, care-l făcu pe pirat să tresară. Se uită bănuitor în urma ei.

— Nu... păreți fericit, domnule Bonnett, se aventură Beth.

El o privi, lăsând impresia că o vedea cu adevărat pentru prima oară. Îşi linse buzele şi îi adresă un zâmbet şovăitor, însă, o clipă mai târziu, se încruntă din nou, îngrijorat, şi îşi desprinse privirea de a ei.

— Fericit? Ha! Refuz să cred că ar putea fi cineva, după spectacolul din Charles Town – înainte de a cere Thatch răscumpărarea, au crezut că vrem să luăm în stăpânire oraşul – m-am uitat într-acolo cu ocheanul – pe străzi alergau plângând femei şi copii – Iisuse! – şi pentru ce? Pentru un cufăr cu tutun negru medicinal, şi aşa s-a putut *el* duce s-arunce o privire în micul golf Ocracoke. Iar eu mă pomenesc spunând lucruri, făcând lucruri... nici măcar visele mele nu-mi mai aparțin...

Briza îşi schimbă uşor direcția, aducând părul lung al lui Beth peste fața ei, şi ea simți cu întârziere mirosul de brandy din răsuflarea lui Bonnett. Îi veni brusc o idee, dar, temându-se de o dezamăgire, domoli năvala neaşteptată a speranței.

Îşi muşcă buza de jos. Trebuia să fie prudentă...

— De unde veniți? întrebă.

Bărbatul păstră tăcerea vreme îndelungată şi ea se întrebă dacă n-o auzise, sau dacă n-avea de gând să-i răspundă. *Trebuie să plec de-aici,* se gândi; *trebuie să cred că, într-un loc unde totul e normal, departe de Friend şi de tata, sănătatea minții mele n-o să mi se mai pară ceva atât de fragil, de imperfect şi de primejduit.*

— Din Barbados, spuse el, cu voce scăzută. Aveam... o... plantație de trestie de zahăr.

— Ah. Şi nu vă permitea o viață prosperă?

— Aveam o viață minunată, răspunse Bonnett, cu voce răguşită. M-am retras după ce am fost maior în armată, aveam sclavi şi grajduri, plantația era înfloritoare... Eram un gentleman.

Beth rezistă impulsului care-o îndemna să-l întrebe de ce se făcuse pirat, dacă toate astea erau adevărate. În schimb, se mulțumi să spună:

— Ați vrea să vă-ntoarceți?

El o privi din nou.

— Da. Dar nu pot. Aş fi spânzurat.

— Profitați de amnistierea oferită de rege.

— Aş… Îşi vârî un deget în gură şi îşi roase unghia. Thatch nu mi-ar îngădui-o niciodată.

Inima lui Beth bătea cu putere.

— Am putea pleca pe furiş în seara asta, noi doi. Vor fi distraşi, cu toții, de ceea ce vor să facă în susul fluviului.

Se uită către țărmul din dreapta ei, întrebându-se de ce numeau fluviu întinderea aia mlăştinoasă.

Bonnett zâmbi nervos şi îşi linse din nou buzele, iar ea simți încă o dată mirosul de brandy.

— Noi doi, începu el, întinzând o mână durdulie.

— Întocmai, zise Beth, retrăgându-se cu un pas mai departe de el. Să fugim. În seara asta. Când e *hunsi kanzo* ocupat în susul fluviului.

Referirea la Barbă Neagră alungă aburii alcoolului din mintea lui Bonnett, care se încruntă şi reîncepu să-şi roadă unghia.

Nevrând să-i dezvăluie speranța disperată din privirea ei, Beth Hurwood se uită în altă parte, din nou către mlaştină, gândindu-se că *semăna atât de mult* a fluviu încât era numită astfel tocmai de aceea. *Toată umezeala din zonă tinde într-adevăr să se ducă spre vest, deşi în cele mai multe locuri o face tot atât de lent cum pătrunde brandy-ul într-o tartă cu fructe uscate, iar ceața subțire a serilor îi urmează cu siguranță cursul şi poate uda în curând pe oricine îi iese în cale, de parcă ar fi înotat.*

Închise ochii. Să numeşti mlaştina aceea fluviu părea tipic pentru modul în care mergeau lucrurile în această cumplită Lume Nouă – în marginea vestică a lumii, totul era încă brut, nedefinit, semănând doar de foarte departe cu aşezata şi solidificata emisferă vestică. Şi, cu toate că îl auzi pe Bonnett foindu-se pe buştean şi se întoarse către el, îi trecu fulgerător prin minte că natura încă nedezvoltată a acelor ținuturi ar fi putut avea o foarte mare legătură cu motivul care îl aduse acolo pe tatăl ei şi cu ceea ce îl îndemnase s-o ia cu el.

Bonnett se aplecă în față şi, în lumina începutului de crepuscul, ea îi văzu chipul bătrân şi dolofan căpătând expresia încruntată a unei hotărâri firave.

— O s-o fac, spuse el, aproape în şoaptă. Cred că trebuie. Cred că drumul în susul râului din seara asta ar fi pentru mine sfârşitul… deşi nu mă-ndoiesc că trupul meu ar continua să meargă şi să vorbească şi să execute ordinele lui Thatch.

— La bordul corabiei dumitale sunt acum destui oameni ca să poată naviga? întrebă ea, ridicându-se atât de repede încât coliba se legănă pe picioroangele sale de lemn.

Bonnett o privi cu ochi îngustați.

— Pe *Răzbunarea*? N-o putem lua. Crezi că n-o să ne vadă şi n-o să ne audă nimeni ridicând ancora, întinzând pânzele şi plecând? Nu, o să ducem provizii într-o barcă şi-o să punem în ea orice putem găsi pentru a improviza un catarg şi o pânză, şi-o să vâslim în susul coastei cu vâsle înfăşurate ca să nu facă zgomot, şi-o să ne încercăm norocul în larg. Dumnezeu e cu mult mai milostiv decât Thatch. Icni brusc şi-o înşfăcă de încheietura mâinii. Hristoase! Stai o clipă! Asta e o cursă? Thatch te-a trimis aici – *să mă pui la-ncercare*? Am uitat că tatăl tău e *asociatul* lui…

— Nu, răspunse Beth, încordată. Nu e o cursă. Trebuie să plecăm de-aici. Hai să mergem să luăm barca aia.

El îi eliberă mâna, deşi nu părea convins pe de-a-ntregul.

— Dar… eşti cu ei de-o lună, aşa am auzit. De ce n-ai încercat să fugi? Sunt sigur că pe Noua Providență ar fi fost mult mai uşor.

Ea oftă.

— *Niciodată* n-ar fi fost *uşor*. Dar…

O altă pasăre îşi fâlfâi aripile pe deasupra lor, făcându-i pe amândoi să tresară. Beth râse fără vlagă.

— Ei, în primul rând, înainte de a veni aici nu credeam că tata are de gând să-mi facă

vreun rău, dar acum... ei, *nu vrea* să-mi facă rău, dar... alaltăieri, când am debarcat, m-am tăiat şi el era înnebunit de teamă că s-ar putea cangrena, că aş putea face febră. I-a spus lui Friend că toată magia aia protectoare din Caraibe – rosti cuvintele cu dezgust – are prea puțină putere aici şi că vor trebui să mă supravegheze îndeaproape, ca să observe orice semn de boală. Dar grija lui era... impersonală – nu era îngrijorarea unui tată pentru fiica lui în primejdie, ci mai degrabă, nu ştiu, grija unui căpitan pentru capacitatea de a naviga a unei corăbii de care depinde viața lui.

Bonnett n-o ascultase cu adevărat – îşi lovi uşor cu palma buclele perucii, aşezându-le la locurile lor, şi îşi linse mustața, apoi se ridică şi se aplecă spre ea. Un zâmbet tremurător şi insinuant îi punea pe față riduri groteşti.

— Ai spus „în primul rând". Vocea lui era acum mai aspră. Mai există şi alt motiv?

Beth nu se uita la el, şi zâmbi cu tristețe.

— Da; ceva prostesc, dar cred c-a fost un motiv. Nu mi-am dat seama până marți, când l-a ucis Marina Militară – era la bordul corabiei aceleia, *Jenny,* şi Friend spune că e imposibil să fi supraviețuit vreunul dintre ei după o asemenea salvă de lovituri de tun – dar cred că de fapt nu voiam să plec fără... ei, nu l-ai întâlnit niciodată. Un bărbat care-a fost de asemenea pasager pe *Carmichael.*

Bonnett strânse din buze şi se îndepărtă, lăsându-şi din nou burdihanul să se relaxeze.

— Ştii, n-am nevoie să te iau cu mine, se răsti.

Beth clipi surprinsă şi se întoarse spre el.

— Ce? Bineînțeles că ai nevoie de mine. Dacă pleci singur, ce mă-mpiedică să dau alarma înainte de-a apuca s-ajungi prea departe?

Îşi aminti brusc că, în ciuda bunelor lui maniere, bărbatul din fața ei era totuşi un pirat, aşa că adăugă cu asprime:

— În orice caz, cazul dumitale o s-arate mai bine în ochii autorităților dacă n-o să fii numai plin de remuşcări, ci şi salvatorul unei prizoniere de-a lui Barbă Neagră.

— Presupun că e într-adevăr cam aşa, bombăni el, în silă. Foarte bine, acum ascultă-mă. Plecăm imediat, pe drumuri diferite, către țărm, unde e trasă pe nisip una dintre bărcile de pe *Răzbunarea* – o să mă zăreşti lângă ea – şi acolo te ghemuieşti cât mai repede şi cât mai jos, ca să nu fii văzută. Înăuntru sunt nişte pânze vechi, te-ascunzi sub ele. În seara asta e flux din nou, aşa că n-o să-mi fie greu să-mping barca-n apă. Pe urmă vâslesc către *Răzbunarea,* încarc cât de multe provizii pot lua fără să trezesc bănuieli şi vâslesc apoi către sud, de-a lungul coastei. Ştii să navighezi după stele?

— Nu, zise Beth. De ce, dumneata nu ştii?

— Sigur că ştiu, se grăbi el să răspundă. Mă gândeam doar, ăă, ce-o să se-ntâmple când adorm. Oricum, dacă mergem spre sud, o să intrăm în curând pe rutele vaselor comerciale. Şi pe urmă, continuă, făcând primul pas pe scară, dacă reuşesc s-ajung destul de departe de el înainte de a afla c-am fugit, poate n-o sa fie-n stare să mă cheme înapoi.

Asta n-o linişti pe Beth, dar îl urmă în josul treptelor, ajungând pe nisip, şi se îndepărtă de el. Voia să ocolească toate cele trei focuri şi spera s-ajungă pe țărm fără să fie văzută de întotdeauna vigilentul Leo Friend.

Încet şi gânditor, cu expresia unei amărăciuni sincere aproape înnobilându-i fața pungită, Stede Bonnett înaintă cu greutate în josul râpei nisipoase, chiar pe direcția focurilor, cu cizmele scoțând sunete asemănătoare cu țârâitul greierilor când i se frecau tălpile din piele de firele zimțate ale ierbii.

Vorbind despre evadare cu fiica lui Hurwood – şi apoi lăsându-se, prosteşte, chiar şi excitat de ea, gândindu-se că ea i-ar fi putut răspunde într-un mod favorabil! – îşi adusese aminte cu o claritate mult prea dureroasă de viața de care fusese lipsit cu trei luni înainte. Dar chiar dacă reuşea să scape de Barbă Neagră şi să obțină amnistierea, i-ar fi fost, fireşte, aproape imposibil să se întoarcă în Barbados şi la soția lui. Găsea în asta o oarecare consolare.

Poate ar fi reuşit s-o ia de la început într-o altă țară şi sub un alt nume – la urma urmelor, n-avea decât cincizeci şi opt de ani; dacă-şi purta de grijă în mod rezonabil, între el şi momentul când urma să treacă la o existență castă se mai afla încă un deceniu. Aveau să

mai fie încă destule femei tinere asupra cărora să-şi concentreze atenția.

Un zâmbet îi încreți pentru o clipă fața, mângâie o siluetă imaginară şi simți vechea încredere, vechea siguranță de sine – soția cu care se căsătorise cu patru ani în urmă i-o răpise, ofițerul năvalnic de odinioară, transformat într-un omuleț speriat, fusese repus în drepturi abia după ce le întâlnise pe fetele de la Ramona – însă apoi îşi aminti, fireşte, cum o lăsase pe ultima dintre fetele acelea, şi recăzu în oroarea în care trăia de trei luni. Mâinile bătrâne, zbârcite, îi alunecară moi pe lângă corp.

Asemănătoare cu scheletul negru al unui leviatan cu fața către țărm, silueta *Răzbunării Reginei Anna,* corabia lui Barbă Neagră, stătea ancorată, neclintită pe suprafața cu o strălucire roşiatică a mării. Bonnett îşi mută instantaneu privirea în altă parte, nefiind sigur că piratul nu-i putea citi gândurile urmărindu-i direcția privirii.

Evadarea asta trebuie *să meargă,* se gândi, coborând cu trudă râpa tot mai mocirloasă. Slavă Domnului că regele oferise o amnistiere totală! *Nimic din toate astea n-a fost din vina mea, dar nici un tribunal n-o să mă creadă. Ce membru al unui juriu ar putea înțelege vreodată cum îți poate folosi* hunsi kanzo *sângele ca să-ți desprindă mintea de trup? N-am echipat* eu *corabia* Răzbunarea… Nici *măcar nu sunt sigur că eu sunt cel care-a ucis-o pe ultima fată de la Ramona, deşi recunosc că mâna mea a lovit cu piciorul scaunului – iarăşi şi iarăşi, aşa că, deşi nu-mi aduc aminte de asta, m-a durut umărul mai multe zile. Şi chiar dacă am făcut-o eu, am fost drogat… şi cine credeți că mi-a ales-o exact pe fata aia, exact cu trăsăturile alea, şi cine a învățat-o să-mi spună cuvintele alea pe tonul ăla?*

Prin minte îi trecu un gând cumplit şi se opri brusc, alunecă în jos cu vreun metru şi fu cât pe ce să cadă. De ce să presupună, aşa cum o făcuse, că Barbă Neagră îl remarcase mai întâi la Ramona şi că hotărâse abia după acea că un fost militar cu un domeniu întins şi cu o grămadă de bani ar fi fost un partener ideal? Dacă – şi, în ciuda tuturor belelelor în care intrase, Bonnett îşi simți fața arzând de umilință – dacă Barbă Neagră şi-l dorise dinainte şi pusese la cale tot ce păruse să fie spontan? Dacă prima fată se *prefăcuse* că-şi scrântise glezna şi fusese de fapt aleasă tocmai fiindcă era cea mai slabă, ca să poată el s-o salte în brațe şi s-o ducă în patul ei? Şi ea şi celelalte fete refuzaseră să primească bani de la el la următoarele vizite, susținând cu insistență că virilitatea lui fără precedent era o recompensă mai mult decât suficientă şi că devenise de fapt un leac indispensabil în toate cazurile de malarie, de balonare şi de depresie; dar dacă le plătise Barbă Neagră? Şi o făcuse fără îndoială cu generozitate, fiindcă, pe lângă serviciile lor obişnuite, cumpăra şi o cantitate considerabilă de… *actorie.*

Aruncă o altă privire peste apă, către corabia întunecată a lui Barbă Neagră, de data asta cu ură. *Aşa trebuie să se fi întâmplat,* se gândi; *a vrut să mă prindă-n laț şi a găsit cea mai rapidă şi cea mai simplă pârghie cu care să mă smulgă din locul meu în lumea normală. Dacă n-aş fi fost însurat cu femeia aia care-ți taie vlaga, ar fi găsit altceva… Mă întreb ce ar fi fost… poate orgoliul meu, m-ar fi putut atrage într-un duel ilegal, dar de neevitat când ții la onoare… sau onestitatea mea, m-ar fi adus în postura unui cerşetor ca să plătesc vreo datorie înfricoşătoare, făcută de soția mea.*

Dar fireşte că eu am făcut să-i fie totul mai uşor. N-a trebuit decât să le plătească pe târfele Ramonei ca să-mi înapoieze ce-mi luase nevasta şi, în final, să mă drogheze şi să mi-o trimită pe fata aia care era dublura ei desăvârşită în ceea ce priveşte privirile şi modul de a mă lua în râs…

Şi apoi, când inima mea trudită a reuşit să-mi curețe sângele de drog şi când mă holbam în jos, la fața fetei moarte, care nu mai purta nici cea mai mică asemănare cu nimeni altcineva, uriaşul ăsta diabolic a intrat în încăpere cu paşi mari, cu un zâmbet ca granitul expus luminii pe o coastă de munte, şi mi-a oferit alternativa.

O anume alternativă.

Capitolul zece

În dreapta lui Beth se întindea mlaştina imensă care, după cum se spunea, pătrundea în interiorul continentului, până la o mare depărtare – un ținut unde pământul păta apa şi apa mânjea pământul, rareori distingându-se fiecare în parte, unde şerpii înotau în băltoace şi peştii se târau pe țărmuri, unde însăşi pozițiile canalelor şi ale insulelor se puteau schimba, ca într-un labirint diabolic animat, făcând ca hărțile să nu fie mai utile pentru navigație decât dacă ar fi fost nişte schițe ale norilor, unde aerul stătut era încremenit ca o apă stătătoare şi atât de îngroşat de vapori încât acolo puteau zbura insecte mult prea mari, care în alte locuri nu reuşeau decât să se târască. Chiar în timp ce se uita către acea parte întunecată a peisajului, departe, în mlaştină, îşi făcu apariția una dintre sferele fosforescente care pluteau la voia întâmplării şi pe care le numeau pirații „globuri fantomă”; se înalță deasupra mănunchiurilor de ceață şi înaintă încet, ricoşând printre ramurile chiparoşilor şi printre aglomerările de muşchi spaniol ce atârnau legănându-se, şi apoi recăzu cu aceeaşi încetineală în fluviul de ceață, iar strălucirea i se înnoură pentru a pieri în cele din urmă.

Beth se uită în cealaltă direcție, către marea cenuşie ca oțelul, sub care se scufundase soarele cu o jumătate de oră mai înainte, revărsându-şi încă lumina topită şi atât de vastă încât fuioarele de nori cirus din înalturi continuau să aibă o strălucire roz; şi, aflându-se pe un teren mai ridicat şi nefiind orbită de lumina focurilor, zări pânza de corabie cu un moment înaintea piraților.

Mai întâi se auzi un strigăt firav de peste apă, de pe una dintre cele trei corăbii ancorate, apoi un pirat de lângă foc arătă cu degetul într-acolo, trâmbițând:

— O pânză!

Toți pirații săriră în sus şi alergară către bărci, preferând instinctiv să se afle mai degrabă pe apă decât pe uscat dacă se întâmpla să aibă necazuri. Beth şovăi, nesigură. Dacă pânza – una singură, dezamăgitor de mică – era a unui vas din Marina Regală, ea ştia cu certitudine că nu-şi dorea să se afle la bordul unei corăbii care ar fi reuşit să fugă; dar, dacă se ascundea şi rămânea în urmă, oare vasul militar avea să se oprească şi să trimită pe cineva care să vadă dacă pe mal nu rămăsese vreun om rătăcit?

Cineva chicoti în imediata ei apropiere, şi Beth tresări, înăbuşindu-şi un țipăt.

Leo Friend ieşi din spatele unui pâlc de arțari de mlaştină.

— Ai plecat la plimbare, d... d... d... Elizabeth?

Ochii lui, observă ea, păreau să aibă prea mult alb în jurul irisurilor şi un zâmbet îi apăru şi îi dispăru de pe față tot atât de repede şi de la voia întâmplării ca şi cum ar fi fost purtat de vânt.

— Ăă, da, îi răspunse, întrebându-se cu disperare cum să scape de el. Ce pânză crezi că e aia?

— N-are importanță, zise el.

În seara aceea avea vocea mai stridentă decât de obicei.

— Marina Regală, pirați rivali – e prea târziu ca să ne mai poată opri cineva.

Zâmbetul îi împinse buzele dolofane în afară, apoi dispăru iarăşi.

— Iar m... m... mâine o s... s... să p... p... plecăm d... d... dracului... de-aici.

Scoase din mânecă o batistă dantelată şi-şi tamponă fruntea.

— Între timp o să te-nsoțesc la plimbare.

— Mă duc jos, la focuri, să văd ce se petrece, îi spuse ea, ştiind că, de când îl împuşcase pe Davies, pe doctorul gras nu-l trăgea inima să se amestece printre pirați, în ciuda tuturor talismanelor sale protectoare.

— *Buccaner*-ul tău i... iubit e *mort,* Elizabeth, se răsti Friend, pierzându-şi brusc veselia scânteietoare, şi cred că alegerea unui suc... suc... suc... succesor din aceeaşi oală dovedeşte cel puțin lipsa imaginației.

Beth îl ignoră şi începu să coboare râpa, uitându-se cu atenție unde-şi punea piciorul. Îl auzi pe Friend pe urmele ei şi intră în panică. *Cum Dumnezeu,* se întrebă cu disperare, *aş putea să scap de el şi s-ajung la întâlnirea cu Bonnett?*

Un om de pe *Carmichael,* corabia ancorată în larg, strigă ceva, şi Beth nu reuşi să-i înțeleagă cuvintele, dar auzi mesajul repetat de piraţii de pe plajă.

— E *Jenny!* răsună un strigăt plin de uimire. A scăpat de vasul de război!

Fără nici un fel de tranziție, debandada piraților cuprinşi de panică se preschimbă într-o dezlănțuire a bucuriei. Pe *Guralivul Carmichael* şi pe *Răzbunarea* lui Bonnett începură să bată clopote – deşi asta nu se întâmplă şi pe vasul lui Barbă Neagră – şi muschetele traseră către cerul întunecat, iar muzicanții de tot soiul de pe corăbii se grăbiră să-şi înşface instrumentele şi începură să cânte zgomotos.

Acum bucuroasă fiindcă vasul nu era al Marinei Regale, Beth Hurwood îşi grăbi paşii, în timp ce Friend, văzând că nu era vorba de o corabie care să-i ofere ei vreo şansă de scăpare, îi încetini ursuz pe ai săi.

Având un pescaj mult mai mic decât cele trei corăbii, *Jenny* reuşi să ajungă foarte aproape de țărm înainte de a arunca ancora – zăngănitul lanțului se pierdu în nebunia generală – iar cei câțiva oameni de la bordul ei nu aşteptară sosirea bărcilor ci săriră alergând de pe provă, încrezându-se plini de curaj în viteza şi în unghiul saltului ca să ajungă în apă destul de adâncă pentru a le trece de bărbie. Câțiva putură chiar să şi înoate şi profitară de ocazie ca să-şi demonstreze abilitățile exotice lopătând din brațe jur-împrejur sau împroşcând şi suflând apa ca delfinii înainte de a se îndrepta spre țărm cu mişcări de o nonşalanță teatrală. Însă unul se mulțumi să sară şi s-o pornească spre mal purtat de un craul lipsit de pretenții, fiind primul care se ridică în picioare în apa puțin adâncă şi înaintă cu greu către mal prin valurile refluxului.

— Slavă tuturor sfinților! strigă un bărbat care aştepta pe plajă. Bucătarul a supraviețuit!

— Pregăteşte-ne o cină de-a ta, Shandy, înainte de-a o porni căpitanii spre inima uscatului!

Între timp, alți câțiva marinari reuşiseră să ajungă la țărm, iar bărcile corăbiilor erau trase către apă, ca s-ajute la debarcarea mai conformistă, iar Jack Shandy reuşi să evite cea mai rea parte a înghesuielii de bun venit. Se uită în jur, având evident grijă să nu-şi piardă obişnuința de a vedea în beznă îndreptându-şi ochii direct spre lumina focurilor, după care fața lui întunecată şi bărboasă se despică într-un zâmbet când în luminişul din centru apăru cu paşi mari silueta subțire a lui Beth Hurwood.

Ea se grăbi să traverseze nisipul în direcția lui tocmai când Shandy se avântă către ea alergând pe picioare nesigure şi, când se întâlniră, ei i se păru firesc să-l cuprindă cu brațele de gât.

— Toată lumea mi-a spus că ați fost ucişi până la unul – de ultima salvă de tun, gâfâi.

— Mulți dintre noi au fost, răspunse el. Ascultă-mă, în ultimele cinci zile am stat foarte mult de vorbă cu Davies şi…

— Nu, ascultă-mă tu. Eu şi Steve Bonnett o să furăm o barcă şi-o să fugim în noaptea asta, şi sunt sigură c-o să fie loc şi pentru tine. Îmi imaginez că sosirea lui *Jenny* ne va amâna puțin plecarea, dar ar trebui să fie, în acelaşi timp, o diversiune excelentă. Uite ce trebuie să faci – întârzie o vreme pe lângă țărm, până când reuşeşte Bonnett s-aleagă o barcă, apoi uită-te după mine. O să…

— *Shandy*! se auzi un strigăt din mulțimea de lângă focuri. Jack! Unde naiba eşti?

— Fir-ar să fie, făcu el. O să mă-ntorc.

Se îndepărtă cu paşi mari în direcția gloatei.

— Iată-l! strigă Davies. Domnilor, îngăduiți-mi să vi-l prezint pe noul meu secund!

Urmară aplauze răzlețe, dar căpitanul continuă:

— Ştiu – vă închipuiți, cu toții, că se pricepe cel mai bine la gătit şi la marionete, aşa cum credeam şi eu, dar s-a dovedit că adevăratele lui calități țin de o fire mult mai cutezătoare: e vorba de curaj, de amăgire şi de o mână rapidă şi fermă – când trage cu pistolul. Vreți să ştiți cum am scăpat de vasul de război?

Piraţii îşi afirmară zgomotos curiozitatea. La marginea mulțimii, Beth Hurwood se retrase

încet cu câțiva paşi, cu fața lipsită de expresie. Shandy o privi peste umăr, vrând evident să se-ntoarcă şi să-i spună ceva, dar o duzină de mâini, ba chiar şi o cizmă încurajatoare sau două, îl împingeau către Davies şi către luminişul plat dintre focuri. Bătrânul căpitan uscățiv al piraților îi zâmbi; cu toate că, în ultimele cinci zile, blestemase absența *bocor*-ului, Davies luase el însuşi în primire ustensilele mortului şi izbutise să-l „trezească pe Însoțitorul Veghetor trăgându-i o palmă" şi să-i păstreze într-o oarecare măsură atenția concentrată asupra slupului, astfel încât răniții îşi reveniseră fără să facă febră, iar umărul lui părea să se fi vindecat.

— După împuşcătura care m-a aruncat peste bordul lui *Carmichael,* spuse el cu voce sonoră, o întâmplare despre care o să discut cu anumite persoane aici de față, băieții din Marină m-au pescuit din apă şi m-au dus la bordul vasului lor. Am găsit-o pe *Jenny* mutilată şi capturată şi pe toți flăcăii supraviețuitori de pe ea sub amenințarea unor paznici înarmați – în afară de Shandy al nostru, care i-a spus căpitanului: „Oh, vai de mine, domnule, *eu* nu-s unul dintre piratii ăştia murdari, am fost silit să rămân alături de ei şi aş fi încântat să depun mărturie la procesele lor".

Mai mulți membri din echipajul lui *Jenny* izbutiseră s-ajungă pe țărm şi să se alăture mulțimii, iar acum întăriră spusele lui Davies cu strigăte pline de încântare.

— Chiar aşa a zis, Phil!

— Nevinovat ca o nenorocită de oiță, aşa l-a crezut căpitanul!

— *Dar,* continuă Davies, mi-a făcut cu ochiul când nu se uita nimeni, iar eu am aşteptat să văd ce punea la cale. Şi el l-a convins pe căpitan că trebuia să fiu interogat separat, jos, în cabina mare, şi, imediat ce noi trei şi încă doi ofițeri am intrat acolo şi-am închis uşa, Jack a-nşfăcat un pistol şi i-a zburat căpitanului capul de pe umeri.

De data asta se auziră aplauze tumultoase, iar Shandy fu săltat cu de-a sila pe umerii mai multor pirați, care-l plimbară astfel în jurul focurilor. Beth se retrase cu încă un pas, apoi se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă către linia întunecată a țărmului, în vreme ce, în spatele ei, Davies continua să descrie cu savoare cum plănuise Shandy distrugerea completă a vasului englez de luptă.

Îl găsi pe Bonnett stând în partea dinspre uscat a limitei până la care urca apa în timpul fluxului, cu ochii către largul mării ce se întuneca, cu mâinile încleştate la spate şi cu înclinarea tricornului indicând că fixa cu privirea cerul.

— Să mergem, repede, gâfâi ea. Mă tem că i-am dezvăluit intențiile noastre cuiva care ne va trăda, dar, dacă plecăm imediat, n-are nici o importanță. Sosirea lui *Jenny* poate fi folosită cu siguranță în avantajul nostru – poți pretinde că proviziile pe care le iei pe de pe corabia voastră sunt pentru reaprovizionarea slupului devastat, nu? Aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, hai să *mergem,* fiecare secundă…

Se opri, fiindcă Bonnett se întorsese spre ea cu un rânjet sardonic, care nu-i stătea în fire.

— Ah! spuse el, cu blândețe. Evadare, da? Fugă pe furiş? Asta explică încordarea lui enormă şi neliniştea… o stare a minții foarte bătătoare la ochi, dac-ai învățat să miroşi astfel de lucruri.

Ridică din umeri şi-i adresă un zâmbet care nu era lipsit de compasiune.

— Îmi pare rău. Nu ne putem lipsi de nici una dintre cele două piese pe care propui să le-ndepărtăm de pe tabla de joc.

Beth icni de spaimă, apoi se răsuci brusc şi alergă disperată către focuri, cu ipotezele ei de bază despre lume zdruncinându-se pentru prima oară; fiindcă ştia, dincolo de orice speranță de a înțelege prin prisma rațiunii, că, deşi era a lui Bonnett şi ieşise din gura lui, prin vocea aceea îi vorbise altcineva.

*

Shandy înjură ca pentru sine, fiindcă o pierduse din vedere pe Beth şi fiindcă sperase c-avea să-i poată povesti propria lui versiune despre salvarea lui Davies înainte de a o auzi pe cea bombastică asupra căreia căzuse de acord echipajul de pe *Jenny.*

Se pregătea să le ceară piraților să-l lase jos când simți o boare ce purta de acum familiarul

miros de metal supraîncălzit. Se încordă, încercând să-şi aducă aminte o parte dintre lucrurile învățate de la Davies în ultimele cinci zile. Îşi goli plămânii, fredonă una dintre cele mai simple melodii de parare şi se răsuci, în poziția lui instabilă, încercând să privească în toate direcțiile pe care le putea indica busola.

Descoperi că-şi simțea nările aproape supărător de arse când se întorcea către cel mai îndepărtat foc şi, după ce se uită un moment cu atenție într-acolo, desluşi silueta scundă şi îndesată a lui Venner, cu părul lui roşu, stând în picioare lângă flăcări. Îşi adună toate puterile, apoi îşi ridică mâna stângă, curbându-şi degetele în poziția incomodă pe care i-o arătase Davies, dar mirosul dispăru instantaneu, imediat ce îşi dădu Venner seama că îl observase.

Shandy îşi umplu şuierând cu aer plămânii umflați. *Ei,* îşi spuse, în timp ce piraților obosiți de distracția asta îl lăsau să sară pe nisipul bătătorit, *iată* ceva *bun de ştiut. După cum se pare, Venner e de părere că nu sunt omul cel mai potrivit pentru a fi secund.*

Ovațiile şi urletele grupurilor de oameni de lângă țărm se domoliseră şi, peste câteva secunde, liniştea se răspândi în tot restul mulțimii; unul sau doi pirați neatenți mai scoaseră câte un strigăt, un beţiv slobozi un hohot prelung de râs, iar domnul Bird le reaminti încă o dată tuturor că nu era câine, dar după aceea pe mal se aşternu o tăcere deplină.

Iar dinspre mare se auzi un *calanc... clanc... calanc... clanc* al vâslelor lovind în suporturile lor.

Shandy clipi, privind în jur stânjenit şi uimit.

— Ce se-ntâmplă? îi şopti bărbatului de lângă el. Vine o barcă – ce e atât de cumplit?

Mâna celui întrebat se repezi spre propria frunte, dar ezită şi se mulțumi să se scarpine-n cap. Shandy ghici că primul impuls îi ceruse să-şi facă semnul crucii.

— E Thatch, răspunse bărbatul, cu voce scăzută.

— Oh!

Shandy se holbă la barca aflată deja la jumătatea distanței dintre țărm şi masa întunecată a *Răzbunării Reginei Anna.* În barcă erau două siluete, dintre care una, cea mai masivă, părea, de la distanță, încoronată cu o tiară de licurici.

Shandy îşi dori, mai mult decât oricând, să nu fi existat tentativa căpitanului Wilson de a-l ucide pe Davies. Îşi aminti toate poveştile auzite despre bărbatul din barca tot mai apropiată şi îi trecu prin cap că Thatch – Barbă Neagră – temutul *hunsi kanzo* – era cel mai de succes dintre *buccanerii* care încercaseră să se adapteze la lumea nouă din vest. Părea tot atât de inseparabil de partea aceea a lumii cum era Curentul Golfului.

Shandy aruncă o privire spre Davies, care strângea din ochi mai mult decât o impunea strălucirea focului, şi, cu toate că poziția maxilarului îi făcea obrajii mai ridați şi mai supți decât de obicei, primi un indiciu care sugera cum arătase probabil căpitanul în tinerețe – autoritar şi hotărât să-şi ascundă orice îndoială, odată ce fusese luat în considerare şi stabilit un anumit curs al acțiunii.

Nisipul din apropiere scrâşni sub cizme şi, uitându-se în jur, Shandy îl văzu pe ciungul Benjamin Hurwood stând alături de el şi privind fix către barcă. Se gândi că şi tatăl lui Beth îşi ascundea sentimentele, dar, spre deosebire de Davies, părea încordat de dorință şi de nerăbdare. Shandy, care-şi amintea câteva lucruri spuse de Davies despre Hurwood, era sigur că ştia din ce motiv – şi, cu toate că îl considera un ucigaş, ştia şi că, dacă ar fi fost în situația lui, el unul şi-ar fi înfrânat dorința de a-şi împinge viața în direcția aleasă de bătrân mai degrabă de frică decât din virtute.

Barca se săltă pe creasta unui val şi, pe măsură ce acesta se spărgea preschimbându-se în spumă învolburată, se năpusti pe mal până când îi scârțâi chila pe nisipul de sub apa puțin adâncă, împroşcată de Barbă Neagră când o porni în susul plajei, după ce sărise peste copastie. Vâslaşul lui – care, observă Shandy cutremurându-se, avea falca legată – rămase pur şi simplu în barcă, fără să încerce nici s-o aducă pe plajă, nici să se-ntoarcă în apă mai adâncă înainte de a se sparge valul următor.

Barbă Neagră urcă panta nisipoasă cu paşi mari şi se opri o clipă în locul unde terenul devenea plat, o siluetă uriaşă, zimțată, pe fundalul cerului purpuriu; tricornul lui părea prea

ascuțit şi cu colțurile prea lungi şi, cu punctele de lumină roşie care-i tresăltau în jurul capului, semăna, în ochi lui Shandy, cu un demon cu trei coarne abia înălțat din iad.

Când ajunse în apropierea focurilor, punctele de lumină roşie se dovediră a fi capetele aprinse ale unor fitiluri împletite în coama lui de păr aspru şi în barbă. Era înalt, mai înalt decât Davies, şi tot atât de masiv ca un afloriment stâncos cu marginile tocite de vânt.

— Şi iată-ne, după un an, domnule Hurwood, spuse el. Ne-ai adus o corabie excelentă, aşa cum ai promis, iar eu am adus planta medicinală de care spui că avem nevoie – şi suntem aici, în ajunul Zilei Recoltei, deşi te temeai că eu o să-ntârzii.

Vorbea engleza cu un uşor accent, şi Shandy nu reuşi să-şi dea seama dacă asta sugera că nu era limba lui maternă, sau nu trăda decât lipsa interesului şi a talentului de orator.

— Fie să găsim amândoi ceea ce căutăm.

Shandy îl văzu în spatele piratului uriaş pe Leo Friend, încă gâfâind după ce venise în grabă către focuri şi rânjind pe furiş; şi se întrebă, pentru prima oară, dacă era posibil ca tânărul medic gras să fi fost amestecat în toată povestea ca urmare a unor ambiții personale.

Barbă Neagră tropăi către centrul spațiului liber şi Shandy observă că fața lui colțuroasă strălucea de sudoare – poate din cauza hainei sale negre, grele, cu faldurile atârnându-i până la fluierele picioarelor.

— Phil? spuse Barbă Neagră.

— Sunt aici, domnule, răspunse Davies, făcând un pas înainte.

— Ți-ai revenit suficient ca să ne însoțeşti?

— Pune-mă la încercare.

— Oh, da, am s-o fac. Astea sunt vremuri care ne încearcă. Barbă Neagră rânji, un rictus ce-i scoase la vedere aproape toți dinții. *N-ai* respectat ordinele.

Davies îi întoarse rânjetul.

— Spre deosebire de ce-ai fi făcut tu, fireşte.

— Ha. Uriaşul îşi roti ochii, cuprinzând mulțimea, mai mult sau mai puțin împărțită în trei grupuri – echipajele celor trei corăbii. Cine altcineva…

Se întrerupse brusc şi se uită la manşeta lată a propriei sale mâneci, cu fața lui întunecată golită de orice expresie. Pirații din imediata lui apropiere se retraseră, murmurând incantații de apărare, în timp ce Hurwood şi Friend se aplecară în față, holbându-se la el.

Şi Shandy îl privi cu ochii holbați, deşi fără nerăbdare, şi îi văzu manşeta răsucindu-se pentru o clipă şi lăsând să iasă un vălătuc de fum, apoi zări, foarte clar, un fir de sânge în josul degetelor din mijloc ale lui Barbă Neagră, din care începură să cadă picături pe nisip. Haina lui lungă păru să se cutremure, de parcă pe sub ea ar fi alergat şobolani.

— Rom, ceru uriaşul, cu voce în acelaşi timp încordată şi scăzută.

Un bărbat din echipajul lui *Carmichael* se grăbi să înainteze cu un ulcior, dar Davies îl prinse de guler şi-l trase înapoi.

— Nu rom simplu, se răsti.

Luă ulciorul, ceru o cană şi, după ce o umplu, se grăbi să-şi scoată dopul cutiei cu praf de puşcă, din care puse doi pumni în băutură.

— Jack, spuse apoi. Foc, repede.

Shandy alergă spre cel mai apropiat foc, înşfăcă un băț cu capătul aprins şi se grăbi să revină lângă Davies, care ținea acum cana la distanță de sine însuşi şi care atinse de marginea ei capătul în flăcări al bățului.

Băutura se aprinse şi începu să clocotească instantaneu, şi Davies i-o întinse lui Barbă Neagră. Shandy avu impresia că zărea ceva asemănător cu o pasăre mică, fără pene, agățându-se de mâna celui din urmă, dar atenția îi fu distrasă când îl văzu pe piratul uriaş dându-şi capul pe spate şi răsturnându-şi pur şi simplu în gura deschisă conținutul cănii în flăcări.

Pentru o clipă, se păru că îi luase foc tot capul; pe urmă vâlvătaia dispăru la fel de repede cum apăruse, lăsând în urmă doar coroana estompată de fitiluri aprinse şi un nor învolburat de fum luminos, roşietic, care-i atârna deasupra capului – şi care dispăru imediat ce observă Shandy că semăna cu un chip contorsionat de furie.

— Cine vine cu noi? întrebă cu asprime Barbă Neagră.

— Eu şi secundul meu, Jack Shandy, aici de față, răspunse Davies cu vioiciune, şi Bonnett şi Hurwood, fireşte, şi, probabil, ucenicul lui, Leo Friend, băiatul gras de acolo... şi fiica lui Hurwood.

Toată lumea se uita la Shandy, deşi Barbă Neagră n-o făcea încă, aşa că el nu-şi trădă uimirea – dar era furios fiindcă Davies nu-i spusese că Beth urma să-i însoțească în mlaştină, pentru că de altminteri îi descrisese călătoria pe care urmau s-o facă în noaptea aceea prin smârcurile periculoase şi evident chiar şi mai periculosul „punct de echilibru magic" pe care-l căutau în aproape impenetrabila fortăreață a nămolului primordial şi a creaturilor dezgustătoare deprinse să trăiască acolo, iar el nu-şi imaginase c-aveau s-o ia şi pe Beth.

— Secundul tău, mormăi Barbă Neagră, strivind absent cana. Ce s-a-ntâmplat cu Hodge?

— A fost ucis când am scăpat de vasul de luptă al Marinei, îl lămuri Davies. Shandy a dus la bun sfârşit evadarea noastră.

— Am auzit câte ceva despre asta, spuse gânditor Barbă Neagră. Shandy, ieşi în față.

El se supuse şi, când fu cuprins cu privirea, simți impactul cu întreaga atenție a uriaşului pirat-rege ca pe o lovitură. Pentru o clipă, Barbă Neagră nu făcu altceva decât să se uite în jos, țintuindu-i ochii, şi fața lui Shandy se înfierbântă, fiindcă aproape că-şi simțea toate tainițele minții deschise, simțea că le era evaluat conținutul.

— Văd că la bordul *Guralivului Carmichael* se aflau mai multe decât ştiam, zise uriaşul cu voce joasă, şi aproape cu suspiciune. Apoi adăugă, cu glas mai sonor: Bine-ai venit în lume, Shandy – văd că Davies a ales omul potrivit.

— Mulțumesc, domnule, se trezi Shandy spunând. Deşi nu... adică, n-a fost totul chiar aşa...

— Niciodată nu este. Dovedeşte-ți curajul în noaptea asta, când ajungem la Fântână... şi, cu toate că vom călători împreună cu Baronul Samedi şi cu Maitre Carrefour, stai pe picioarele tale.

Se întoarse în altă parte, şi Shandy, simțindu-se ca şi cum ar fi trecut un singur pas din plină strălucire a soarelui în umbră, scoase un oftat şi-şi lăsă spiritul comprimat să se destindă iarăşi, ajungând la dimensiunile sale obişnuite.

Valurile începuseră prin a umple barca lui Barbă Neagră pe jumătate, însă apoi o înghiontiră către apa puțin adâncă şi mai mulți marinari începură să descarce o ladă imensă, mişcându-se cu stângăcie, fiindcă nu-i trăgea inima să se apropie de vâslaşul țeapăn, neclintit. Piratul-rege scuipă dezgustat şi se îndreptă spre ei cu paşi mari, să-i supravegheze.

Shandy se răsuci pe călcâie şi aproape că se lovi de pântecul impozant al Grăsanului Sumbru, *bocor*-ului lui Davies. *E noaptea uriaşilor,* se gândi, încercând să tragă cu ochiul pe lângă vrăjitorul masiv.

— Scuză-mă, îi spuse, înainte de a-şi aminti că era surd, l-ai văzut pe Phil? Ăă, pe căpitanul Davies? Oh, la naiba, n-auzi nimic, nu-i aşa? Atunci de ce mă...

Intensitatea privirii bocor-ului îl făcu să amuțească. *De ce nu pot toți oamenii ăştia să se holbeze aşa la altcineva,* se întrebă, străbătut de un fior, *sau unii la alții?*

Spre deosebire de Barbă Neagră, care păruse să aibă doar bănuieli vagi în ceea ce-l privea, Grăsanul Sumbru îl fixă cu o îndoială evidentă – aproape cu dezamăgire, de parcă ar fi fost o sticlă cu un vin excelent, lăsat de cineva prea mult la soare.

Cuprins de nervozitate, Shandy îi adresă vrăjitorului un zâmbet politicos, se retrase cu un pas şi se grăbi să-l ocolească. Acum îl zări pe Davies la câțiva metri distanță, stând în picioare pe muchia pantei nisipoase, şi se îndreptă spre el.

Davies îl văzu, zâmbi, apoi dădu din cap către Barbă Neagră.

— Un bărbat puternic, eh?

— Dumnezeu ştie, încuviință Shandy, fără să zâmbească. Ascultă, Phil, continuă apoi, cu voce joasă, nu mi-ai spus niciodată că Beth Hurwood vine cu noi în mlaştină.

Davies înălță din sprâncene.

— Nu? Poate că nu – probabil din cauză că nu-i ceva care te priveşte.

Shandy avu impresia că bărbatul mai vârstnic încerca să-şi găsească scuze, ceea ce îl

alarmă şi mai mult.

— Cum au de gând să se *folosească* de ea?

Davies oftă şi scutură din cap.

— Ca să fiu sincer, Jack, nu sunt sigur – deşi ştiu că au mare grijă s-o ferească de orice rău. Presupun că e vorba de un soi de magie de înaltă clasă.

— În legătură cu soția moartă a lui Hurwood.

— Oh, asta e sigur, încuviință Davies. Aşa cum ți-am spus pe *Jenny,* speranța c-o va aduce înapoi e singurul lucru care-l mai ține pe bătrân în viață.

Shandy clătină îngrijorat din cap.

— Dar, din câte mi-ai spus, *loa*-ii din Caraibe sunt slabi aici, şi cum se aşteaptă s-o ferească de pericole în mlaştini? Şi cine e Maitre Carrefour?

— Hm? Oh, ăsta e vechiul nostru prieten, Însoțitorul Veghetor[1]. Thatch îi pronunță corect numele. Înseamnă stăpânul răscrucilor. Cu alte cuvinte, stăpânul diferitelor posibilități – al norocului. Şi da, puterile lui, ale lui Samedi şi ale celorlalte spirite slăbesc, în ceea ce ne priveşte, când ajungem la o depărtare atât de mare în nordul locurilor unde sunt ancorați. Fără nici o îndoială că există şi aici *loa*-i, dar sunt cei indieni – pe noi nu ne ajută câtuşi de puțin. Aşa e, suntem în foarte mare măsură pe cont propriu. După cum a zis Thatch, trebuie să stăm pe picioarele noastre. Însă fireşte că, după ce ajungem la fântâna aia magică, sau ce-o fi fiind, dacă Hurwood e în stare, aşa cum a promis, să ne arate cum s-o folosim – şi nu suntem infestați, cum a pățit Thatch când a descoperit-o – atunci poate-o să fim în stare să *zburam* de-acolo.

Shandy se încruntă, furios.

— Fi-r-ar să fie – în primul rând nu înțeleg de ce-a venit Barbă Neagră aici. Presupun c-a ştiut cumva că în adâncul acestei jungle se află o vrajă puternică, dar ce l-a făcut să se străduiască atât de mult s-ajungă la *ea*? Mai ales că nici nu pare să stăpânească magia suficient de bine ca să se ferească de necazuri.

Davies dădu să deschidă gura, apoi chicoti şi scutură din cap.

— De cât timp eşti în emisfera vestică, Jack?

— Ştii de când.

— Ştiu. Să zicem că de-o lună. Ei bine, eu am văzut insulele astea pentru prima oară când aveam şaisprezece ani, la un an după ce m-a înhățat patrula pe o stradă din Bristol şi m-a informat că eram marinar în Marina Maiestății Sale. Nu, lasă-mă să vorbesc. Tu poți vorbi pe urmă. Oricum, eram marinar pe fregata *Lebăda* şi în luna mai a anului 1692 mă aflam în Port Royal, cel mai important port din Jamaica în zilele acelea, şi aveam corabia la canarisit, la o sută de metri distanță către vest de zidurile fortului Carlyle. Davies oftă. Cu zece ani înainte, Port Royal fusese probabil o adevărată gaură împuțită – baza lui Henry Morgan[2] – dar când am ajuns eu acolo nu era nimic altceva decât un oraş frumos, plin de viață. Ei bine, în a doua zi a lunii iunie, în vreme ce camarazii mei lucrau în soare, desprinzând scoicile de pe coca *Lebedei,* eu eram pe plajă, la o oarecare distanță, raportând o eroare legată de încărcarea mărfurilor la depozitele Regelui, iar când am terminat m-am strecurat alături, în taverna lui Littleton. Şi să-ți spun ce s-a-ntâmplat, Jack, imediat ce-am părăsit locul ăla, plin de bere şi de tocana excelentă a lui Littleton – carne de vită şi de broască țestoasă, asta a fost, îmi aduc aminte – Thames Street mi-a tresăltat sub picioare şi dinspre inima uscatului s-a auzit un zgomot ca o bubuitură de tun sau ca un tunet. M-am întors către tavernă exact la timp ca să-i văd întregul perete din față despicându-se în felii, aşa cum tai o plăcintă, şi pe urmă pavajul străzii s-a destrămat… în fâşii, sau cam aşa ceva… şi eu am alunecat direct în mare, cu tot oraşul imediat după mine.

Shandy îl asculta cu aviditate, dând pe moment uitării subiectul inițial al discuției.

— Cred că am fost sub apă trei minute, continuă Davies, izbit de cărămizi şi de pământ şi cât pe ce să fiu sfâşiat chiar de forța apei, care nu se putea hotărî în ce direcție să se

[1] Mate Care-Four în engleză, asemănător ca pronunție cu Maitre Carrefour.
[2] Pirat englez (1635-1688).

prăvălească. În cele din urmă am reuşit să ies la suprafaţă şi m-am agăţat de o grindă dintr-un acoperiş, care tresălta ca o scobitoare pe cea mai agitată şi mai nebunească mare de care-ai auzit vreodată. În final am fost pescuit chiar de *Lebăda,* una dintre puţinele corăbii care nu fuseseră distruse – poate fiindcă era deja dată peste cap când începuse cutremurul. Traversa încoace şi încolo noul petec de ocean care fusese Port Royal înainte de amiază şi i-am scos pe mulţi alţii din marea aia albă – clocotea şi se învârtejea toată, înţelegi? Ca un vas enorm cu bere în fermentaţie – iar mai târziu am aflat că acolo au murit două mii de oameni.

— Iisuse, spuse Shandy, cu veneraţie. Apoi: Ăă, dar ce legătură are cu…

— Oh, ai dreptate, îmi cer scuze – m-au furat amintirile. Ei bine, domnule, cu trei cvartale mai aproape de centrul insulei, pe Broad Street, în aceeaşi cumplită zi de doi iunie, un magician bătrân din Anglia – un soi de Hurwood, presupun – încerca să facă o vrajă puternică, de reînviere, la care nu cred că se pricepea prea bine, dar în ziua aceea avea alături de el un băiat de şaisprezece ani care crescuse printre negrii liberi din munţii din Jamaica, un băiat care, deşi alb, cunoştea foarte bine practicile *vodun* şi care, cu numai un an înainte, îi fusese consacrat celui mai înfricoşător *loa,* Stăpânul Cimitirelor, Baronul Samedi, al cărui *drogue* secret e focul mocnit. Cei doi se ocupau cu o vrajă de reîncarnare, încercând să-nveţe cum să pună suflete bătrâne în trupuri noi, şi asta cere sânge omenesc proaspăt, şi au pus mâna pe un amărât care să li-l ofere. Bătrânul magician englez mai încercase chestia asta şi înainte şi, nu ştiu, poate că reuşise, în ziua lui cea mai bună, să readucă la viaţă un gândac sau doi, dar atunci îl avea pe băiatul ăla de şaişpe ani alături, în strânsă legătură cu el, este?

— Este…? repetă Shandy.

— Ei bine, s-a dovedit – nici unu' dintre ei n-avea habar la vremea aia, da poate câţiva *bocor*-i bătrâni o ştiau, şi cu siguranţă o ştiuseră înaintea lor indienii din Caraibe – s-a dovedit că marea vrajă de readucere la viaţă trebuia făcută *pe mare.* Pentru că între sânge şi apa de mare există o legătură, aşa am înţeles. Ei, băiatul ăla alb s-a dovedit a fi, dintre oamenii de culoarea lui, cel mai puternic magician înnăscut de care-a auzit cineva vreodată… şi el făcea vraja de readucere la viaţă în Port Royal – *pe uscat.*

Shandy rămase o clipă în aşteptare.

— Ăă… da? Şi?

— Şi oraşul Port Royal a sărit în mare, Jack.

— Oh. Shandy se uită la oceanul întunecat. Băiatul… băiatul ăla de şaisprezece ani…

— … Se numea Ed Thatch. De atunci încearcă să găsească vraja perfectă pentru reînviere. Şi asta l-a adus aici, pe această coastă, cu ani în urmă. Tu m-ai întrebat. Ţii minte?

— Da. Shandy nu se simţea nicidecum liniştit. Bine, şi ce e focarul sau fântâna pe care vrem s-o găsim în junglă?

Davies îl privi clipind nedumerit.

— Ei, credeam că ştii *asta,* Jack. E o gaură în peretele dintre viaţă şi moarte, şi oricui se află în preajmă i se poate întâmpla să fie stropit de un jet venind dintr-o parte sau dintr-alta. Nu ştii nici o poveste despre aşa ceva? E ceea ce căuta Juan Ponce de Leon[3]: se numeşte Fântâna Tinereţii.

Va urma….

[3] Juan Ponce de León y Figueroa (1474-1521), conchistador spaniol, descoperitor al statului Florida din SUA, căruia i-a dat acest nume. A fost primul Guvernator al Puerto Rico, numit de Regele Spaniei în 1579.

Seria nouă

VP MAGAZIN

A debutat prin numărul *Special* de Crăciun